

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu, složeném z předsedkyně senátu Mgr. Blanky Bedřichové a přísedících Heleny Hlubkové a Bc. Jiřího Matulíka v hlavním líčení konaném dne 21. prosince 2018, **t a k t o :**

podle § 226 písm. b) tr. řádu se **o b ž a l o v a n í :**

1.) **Ing. Josef Lachman,**

2.) **Ing. Roman Pavlík,**

3.) **Ing. Adolf Veřmiřovský,**

4.) **brig. generál Ing. Vladimír Halenka,**

z p r o š ť u j í

obžaloby státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, sp.zn. VZV 6/2015, ze dne 24.7.2017, a to **pro skutky právně kvalifikované**

u obž. Ing. Josefa Lachmana a obž. Ing. Romana Pavlíka

pod bodem I.), Ad 1),

jako zločin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 tr. zákoníku spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku;

zvláště závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku formou spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku;

pod bodem I.), Ad 2),

jako zločin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 tr. zákoníku spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku;

zvláště závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku formou spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku;

u brig. generála Ing. Vladimíra Halenky

pod bodem II., Ad 1),

jako zvláště závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku tr. zákoníku;

pod bodem II., Ad 2),

jako zvláště závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku;

u Ing. Adolfa Veřmiřovského

pod bodem I.), Ad 1)

jako zločin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 tr. zákoníku formou návodu podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku;

zvláště závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku formou návodu podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku;

pod bodem I.), Ad 2)

jako zločin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 tr. zákoníku formou návodu podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku; zvláště závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku formou návodu podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku;

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

pod bodem II.), Ad 1)

jako zvlášť závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku formou návodu podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku;

pod bodem II.), Ad 2)

jako zvlášť závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku formou návodu podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku;

pod bodem III.), Ad 1)

jako zločin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 tr. zákoníku;

pod bodem III.), Ad 2)

jako zločin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

jichž se měli dopustit tím, že**I.) Ing. Josef LACHMAN, Ing. Roman PAVLÍK a Ing. Adolf VEŘMIŘOVSKÝ****1)**

v územním obvodu Praha 6,

Ing. Josef LACHMAN, z pozice ředitele Odboru pro nakládání s nepotřebným majetkem sekce správy majetku Ministerstva obrany (dále také jen MO, ONNM), zastupující Českou republiku – Ministerstvo obrany ČR v právních vztazích v souvislosti s nakládáním s nepotřebným majetkem,

Ing. Roman PAVLÍK, z pozice vedoucího oddělení nepotřebného movitého majetku Odboru pro nakládání s nepotřebným majetkem sekce správy majetku Ministerstva obrany, zastupující Českou republiku – Ministerstvo obrany ČR v právních vztazích v souvislosti s nakládáním s nepotřebným majetkem,

jako úřední osoby podle ustanovení hlavy 1, článku 1, bodu 3 rozkazu ministra obrany Všeob-P-4 Hospodaření s majetkem v rezortu Ministerstva obrany (dále také jen Všeob-P-4), s pravomocí činit právní úkony při hospodaření s majetkem státu jménem České republiky Ministerstva obrany, s oprávněními a povinnostmi ve smyslu § 47 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění do 31.12.2008 (dále jen „zákon o majetku státu“), mající z titulu své funkce odpovědnost za nakládání s majetkem státu s odbornou péčí, úmyslně porušili své povinnosti uvedené v ust. §§ 14, 21, 22 zákona o majetku státu, počínat si tak, aby neodůvodněně nesnižovali výnos z majetku státu tím, že nerespektovali čl. 33 a 40 Rozkazu ministra obrany č. 1/2004, ve znění změn dle rozkazů ministra obrany č. 8/2005 a č.1/2008, Nakládání s nepotřebným majetkem státu, se kterým je příslušné hospodařit Ministerstvo obrany (dále jen RMO č. 1/2004) a v rozporu s těmito povinnostmi vyplývajícími z jejich pravomoci,

z podnětu **Ing. Adolfa VEŘMIŘOVSKÉHO**, ředitele VOP-026 Šternberk, s.p., IČ: 00000493, se sídlem Olomoucká 1841/175, Šternberk (dále jen VOP-026 Šternberk) vůči Ing. Josefu LACMANOVI a po jejich následné vzájemné společné dohodě o ceně za úplatný převod majetku státu do práva s ním hospodařit ve výši 11.478.600 Kč za 105 ks vznětových motorů

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

ÚTD-20, když byli srozuměni s tím, že neodpovídala ceně obvyklé, a kterou pak Ing. Adolf VEŘMIŘOVSKÝ, jako ředitel VOP-026 Šternberk, nechal zanést do písemné žádosti ze dne 11.2.2010 o úplatný převod majetku státu do práva s ním hospodařit ve prospěch VOP-026 Šternberk, konkrétně 105 ks vznětových motorů ÚTD-20, zpracovanou z jeho pokynu Ing. Martinem Smolkou, MBA, zástupcem ředitele VOP-026 Šternberk, jemuž nebyly známy konkrétní okolnosti pro další nakládání s požadovaným majetkem, předloženou Ministerstvu obrany, ONNM, o úplatný převod majetku státu do práva s ním hospodařit ve prospěch VOP-026 Šternberk, kdy navíc v rozporu se skutečným důvodem potřeby nabytí konkrétního majetku a se zastřením svého úmyslu jej vzápětí převést ve prospěch společnosti EXCALIBUR ARMY, s.r.o., IČ: 64573877, se sídlem Kodaňská 521, Praha 10 (dále jen Excalibur Army) formálně deklaroval použití takového majetku za účelem realizace oprav vojenské techniky ze strany VOP-026 Šternberk ve prospěch Armády České republiky, nejprve Ing. Josef LACHMAN úmyslně nevydal pokyn, aby postupem podle čl. 33 a 40 RMO č. 1/2004 došlo Ing. Romanem PAVLÍKEM ke zjištění této ceny obvyklé u komodity – 105 ks motorů ÚTD-20, přičemž byl současně srozuměn s tím, že tato komodita ani nebyla do té doby předmětem obchodních veřejných soutěží organizovaných MO, ONNM, a proto tak jimi dohodnutá nemohla odpovídat cena ceně obvyklé, a kdy navíc ze všech okolností podané žádosti, zejména pokud jde o druh, kvalitu a množství požadovaných motorů, mu muselo být zřejmé, a to i vzhledem ke znění Odborných pokynů pro hospodaření s majetkem majetkových uskupení (mj. také uskupení 2.3, tj. motory pro BVP a tanky) v rezortu MO č.j. 6127-60/2004/DP-3042, že je vyloučeno, aby požadované motory ÚTD-20 byly použity k deklarovanému účelu, aby pak z pozice výkonného místopředsedy Komise pro nakládání s nepotřebným movitým majetkem dalším členům této komise předložil písemné materiály, které za tím účelem po dohodě s Ing. Josefem LACHMANEM zpracoval Ing. Roman PAVLÍK, kde tento v rozporu se skutečností deklaroval, že navrhovaná cena je vyšší, než cena dosažená v dřívějších obchodních veřejných soutěžích za obdobný prodáváný pro MO nepotřebný movitý majetek tak, aby společně dosáhli vydání kladného stanoviska Komise pro nakládání s nepotřebným movitým majetkem vycházející z hlasování všech jejích členů ze dne 15.3.2010 pod č.j. 19-4/2010-2697 o tom, že mezi Českou republikou - Ministerstvem obrany České republiky, zastoupenou Ing. Josefem LACHMANEM a VOP-026 Šternberk, dojde k uzavření smlouvy o úplatném převodu práva hospodaření k majetku MO ČR, a takto jednali v úmyslu opatřit VOP-026 Šternberk a Excalibur Army neoprávněný prospěch v podobě následné dispozice s takto získaným **majetkem v hodnotě 25.431.000 Kč**, aby na základě uvedených kroků Ing. Josef LACHMAN dne 17.3.2010 uzavřel Smlouvu o úplatný převod majetku státu do práva s ním hospodařit s VOP-026 Šternberk, označenou č. **101806013**, jejíž uzavření za společnost VOP-026 Šternberk, dne 19.3.2010 delegoval Ing. Adolf VEŘMIŘOVSKÝ na zástupce ředitele společnosti VOP-026 Šternberk, Ing. Martina Smolku, MBA, jemuž nebyly známy informace o skutečném účelu nákupu a dalším záměru ohledně prodeje náhradních dílů získaných od MO ČR, když za motory ÚTD-20 stanovil cenu 11.478.600 Kč, čímž společně způsobili České republice – Ministerstvu obrany ČR **škodu ve výši 13.952.400 Kč**;

2)

v územním obvodu Praha 6,

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

Ing. Josef LACHMAN z pozice ředitele Odboru pro nakládání s nepotřebným majetkem Ministerstva obrany ČR, zastupující Českou republiku – Ministerstvo obrany ČR v právních vztazích v souvislosti s nakládáním s nepotřebným majetkem, a

Ing. Roman PAVLÍK, z pozice vedoucího oddělení nepotřebného movitého majetku Odboru pro nakládání s nepotřebným majetkem sekce správy majetku Ministerstva obrany, zastupující Českou republiku – Ministerstvo obrany ČR v právních vztazích v souvislosti s nakládáním s nepotřebným majetkem,

jako úřední osoby, podle ustanovení hlavy 1, článku 1, bodu 3 rozkazu ministra obrany Všeob-P-4 s pravomocí činit právní úkony při hospodaření s majetkem státu jménem České republiky Ministerstva obrany, s oprávněními a povinnostmi ve smyslu § 47 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku státu, mající z titulu své funkce odpovědnost za nakládání s majetkem státu s odbornou péčí, úmyslně porušili své povinnosti uvedené v ust. §§ 14, 21, 22 zákona o majetku, počínat si tak, aby neodůvodněně nesnižovali výnos z majetku státu, tím, že nerespektoval čl. 33 a 40 RMO č. 1/2004 a v rozporu s těmito povinnostmi vyplývajícími z jejich pravomoci, v úmyslu opatřit VOP CZ neoprávněný prospěch,

z podnětu **Ing. Adolfa VEŘMIŘOVSKÉHO**, ředitele VOP CZ, s.p., IČ: 00000493, se sídlem Dukelská 102, Šenov u Nového Jičína, (dále také jen VOP CZ) vůči Ing. Josefu LACHMANOVI a po jejich následné vzájemné společné dohodě o ceně za úplatný převod majetku státu do práva s ním hospodařit ve výši 12.001.467,69 Kč za 111 ks vznětových motorů ÚTD-20, 23 ks vznětových motorů V46.6 a 1 kus vznětového motoru V55 AM2, když byli srozuměni s tím, že neodpovídala ceně obvyklé,

pak Ing. Adolf VEŘMIŘOVSKÝ, jako ředitel VOP CZ, požádal dne 5.2.2013 písemně Ministerstvo obrany, ONNM o úplatný převod majetku státu do práva s ním hospodařit ve prospěch VOP CZ, mimo jiné o 111 ks vznětových motorů ÚTD-20, 23 ks vznětových motorů V46.6 a 1 kus vznětového motoru V55 AM2, se zamlčením svého úmyslu je vzápětí převést ve prospěch společnosti VOP Trenčín, a.s., IČ: 36350583, se sídlem Kasárenská 8, 911 05 Trenčín, SR (dále jen VOP Trenčín), neboť žádost formálně nijak odůvodnil,

nejprve Ing. Josef LACHMAN úmyslně nevydal pokyn, aby postupem podle čl. 33 a 40 RMO č. 1/2004 došlo Ing. Romanem PAVLÍKEM ke zjištění této ceny obvyklé u těchto komodit – 111 ks vznětových motorů ÚTD-20, 23 ks vznětových motorů V46.6 a 1 kus vznětového motoru V55 AM2, přičemž byl současně srozuměn s tím, že tyto komodity ani nebyly do té doby předmětem obchodních veřejných soutěží organizovaných MO, ONNM, a proto tak nemohla jimi dohodnutá cena odpovídat ceně obvyklé, a kdy navíc ze všech okolností podané žádosti, zejména pokud jde o druh, kvalitu a množství požadovaných motorů, ale i dalších náhradních dílů k pásové technice, mu muselo být zřejmé, a to i vzhledem ke znění Odborných pokynů pro hospodaření s majetkem majetkových uskupení (mj. také uskupení 2.3, tj. motory pro BVP a tanky) v rezortu MO č.j. 6127-60/2004/DP-3042, že je vyloučeno, aby požadované motory byly použity ve prospěch Armády ČR či v jiném zájmu České republiky, ale naopak byl srozuměn s tím, že budou bezprostředně převedeny z dispozice VOP CZ společnosti VOP Trenčín,

aby pak z pozice výkonného místopředsedy Komise pro nakládání s nepotřebným movitým majetkem dalším členům této komise předložil písemné materiály, které za tím účelem po dohodě s Ing. Josefem LACHMANEM zpracoval Ing. Roman PAVLÍK, kde tento v rozporu se skutečností deklaroval, že navrhovaná cena je vyšší, než cena dosažená v dřívějších obchodních veřejných soutěžích za obdobný prodávaný pro MO nepotřebný movitý majetek tak, aby společně dosáhli vydání kladného stanoviska Komise pro nakládání s nepotřebným movitým

majetkem vycházející z hlasování všech jejích členů ze dne 25.2.2013 pod č.j. 67-5/2013-2697 o tom, že mezi Českou republikou - Ministerstvem obrany České republiky, zastoupenou Ing. Josefem LACHMANEM a VOP CZ, dojde k uzavření smlouvy o úplatném převodu práva hospodaření k majetku MO ČR,

a takto jednali v úmyslu opatřit VOP CZ a VOP Trenčín neoprávněný prospěch v podobě následné dispozice s takto získaným **majetkem v hodnotě 40.931.500 Kč**, aby na základě uvedených kroků Ing. Josef LACHMAN dne 18.4.2013 uzavřel Smlouvu o úplatný převod majetku státu do práva s ním hospodařit s VOP CZ, označenou č. **131803109**, když za uvedené motory stanovil cenu 12.001.467,69 Kč, čímž společně mohli způsobit České republice – Ministerstvu obrany ČR **škodu ve výši 28.930.032,30 Kč**, pokud by nebyl vydán rozhodnutím ministra obrany ČR ze dne 23.7.2013 pokyn Ministerstvu obrany ČR ke zrušení smlouvy č. 131803109, v jehož důsledku nedošlo ze strany MO ČR k fyzickému předání majetku firmě VOP CZ, který byl předmětem smlouvy.

II.) brig. generál Ing. Vladimír HALENKA a Ing. Adolf VEŘMIŘOVSKÝ

1)

v územním obvodu Praha 6, **Ing. Vladimír HALENKA**, jako voják z povolání, z pozice ředitele Sekce logistiky Armády České republiky, ač vázán ve vztahu k majetku jeho zaměstnavatele povinnostmi podle ust. § 48 odst. 1 písm. a), f), h), odst. 3 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání a v rozporu s podmínkami pro určování nepotřebnosti majetku uvedenými v ust. hlavy 5, čl. 1, body 164 a 168 instrukce MO ČR Všeob-P-4 ze dne 22. 4.2004, v místě výkonu služby,

v přesně nezjištěné době od 15.12.2009 do 27.1.2010, na základě předchozího podnětu **Ing. Adolfa VEŘMIŘOVSKÉHO**, ředitele VOP-026 Šternberk, a následně uzavřené dohody vyřazení majetku z užívání Armádou ČR, o jejímž obsahu byli srozuměni také Ing. Josef LACHMAN a Ing. Roman PAVLÍK,

provedl na základě svého oprávnění, z titulu zastávané pozice, u konkrétního majetku požadovaného ze strany VOP-026 Šternberk, nekoncepční a neplánované zařazení do seznamu vyřazovaného majetku Armádou ČR, který předložil dne 27.1.2010 pod č.j. 22-5/2010-3042 k formálnímu schválení náčelníkovi generálního štábu (dále také NGŠ) s odůvodněním neupotřebitelnosti takového pro Armádu ČR, ačkoliv se jednalo o náhradní díly, které vzhledem k jejich uskladnění v areálech Armády České republiky byly v bezvadném a okamžitě využitelném stavu pro Armádu ČR, a přestože byl srozuměn s tím, že s ohledem na objem a druh požadovaného majetku, kdy bylo požadováno vyřazení 106 ks motorů ÚTD-20 v kategorii 1, nebudou tyto motorové jednotky použity k opravám ve prospěch Armády ČR, ale budou použity pro následný prodej Excalibur Army, který takový majetek díky tomu získá mimo obchodní veřejnou soutěž přímo od VOP-026 Šternberk,

účelově požadovaný materiál označil jako nepotřebný a v nízké kvalitě tak, aby tak umožnil Ing. Adolfu VEŘMIŘOVSKÉMU, písemnou žádostí učiněnou dne 11.2.2010 prostřednictvím Ing. Martina Smolky, jemuž nebyly známy okolnosti o skutečném účelu požadovaného materiálu, adresovanou Ministerstvu obrany, ONNM, požádat o přímý úplatný převod práva s takovým konkrétním majetkem státu hospodařit ve prospěch VOP-026 Šternberk, kdy žádost v rozporu se skutečným důvodem potřeby nabytí konkrétního majetku a se zastřením úmyslu jej vzápětí převést ve prospěch společnosti Excalibur Army, formálně odůvodnil použitím majetku za účelem realizace oprav vojenské techniky,

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

a to v souvislosti s uzavíráním smlouvy mezi MO ČR a společností VOP-026 Šternberk **číslo 101806013**, kterou za MO ČR následně dne 17.3.2010 skutečně uzavřel Ing. Josef LACHMAN a jejíž uzavření za společnost VOP-026 Šternberk dne 19.3.2010 delegoval Ing. Adolf VEŘMIŘOVSKÝ na zástupce ředitele společnosti VOP-026 Šternberk Ing. Martina Smolku, MBA, jemuž nebyly známy informace o skutečném účelu nákupu a dalším záměru ohledně prodeje náhradních dílů získaných od MO ČR, kdy předmětem smlouvy byl prodej 105 ks motorových jednotek typu ÚTD-20 pro vozidla BVP-1 či OT-64, v obvyklé hodnotě nejméně 25.431.000 Kč, za celkovou částku 11.478.600 Kč, čímž opatřil společností VOP-026 Šternberk a Excalibur Army neoprávněný prospěch v podobě následné dispozice s takto získaným majetkem v hodnotě 25.431.000 Kč a České republice – Ministerstvu obrany způsobil **škodu ve výši 13.952.400 Kč.**

2)

v územním obvodu Praha 6, v místě výkonu služby, **Ing. Vladimír HALENKA**, jako voják z povolání, z pozice ředitele Sekce logistiky Armády České republiky, ač vázán ve vztahu k majetku jeho zaměstnavatele povinnostmi podle ust. § 48 odst. 1 písm. a), f), h), odst. 3 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání a současně také jako člen dozorčí rady VOP CZ zastupující jeho zakladatele - MO ČR, v rozporu s takto jemu stanovenými povinnostmi a současně také v rozporu s jemu stanoveným úkolem podle Úkolového listu NGŠ č. 371/2012/ÚL-1416, ze dne 17.12.2012, navazující na Úkolový list ministra obrany č. 610/2012-1140, ze dne 6.12.2012, jimiž byl akceptován jeho vlastní návrh ze dne 9.11.2012 na provedení procesu optimalizace zásob a skladového hospodářství Vojenského zařízení (VZ) Ústí nad Orlicí a VZ Nový Jičín, kdy veškerý majetek tam uskladněný požadoval prodat v rámci obchodní veřejné soutěže, vždy v jednom bloku pro každé VZ samostatně v souvislosti s úplným zrušením těchto VZ, po předchozí vzájemné dohodě s **Ing. Adolfem VEŘMIŘOVSKÝM**, ředitelem VOP CZ, o okamžiku vyřazení majetku z užívání Armádou ČR, o jejímž obsahu byli srozuměni také Ing. Josef LACHMAN a Ing. Roman PAVLÍK, nejprve dne 10.1.2013 předložil NGŠ seznam vyřazovaného majetku pod č.j. 15-7/2013-3042 k formálnímu schválení a vyřazení majetku z používání Armádou ČR, jenž obsahoval mj. 23 ks motorů V46.6, 1 ks motoru V55 AM 2 a 111 ks motorů ÚTD-20, když byl srozuměn s tím, že Ing. Adolf VEŘMIŘOVSKÝ jako ředitel společnosti VOP CZ, vzápětí písemně formálně požádá ředitele ONNM Ing. Josefa LACHMANA o přímý úplatný převod práva s takovým konkrétním majetkem státu hospodařit ve prospěch VOP CZ, k čemuž skutečně dne 5.2.2013 dopisem č.j. ŘP/27/13 došlo, a ačkoliv byl také srozuměn s tím, že ředitel VOP CZ Ing. Adolf VEŘMIŘOVSKÝ má v úmyslu požadovaný majetek, vzápětí po jeho získání, převést do vlastnictví společnosti VOP Trenčín tak, aby se uvedené motory a další náhradní nestaly předmětem plánované obchodní veřejné soutěže, fakticky vyhlášené MO, ONNM až dne 30.4.2013, pod č. 194/2013-2697 ve smyslu pokynu ministra obrany č. 610/2012-1140, ze dne 6.12.2012, a aby její tato společnost mohla získat přímo od VOP CZ, čímž umožnil Komisi pro nakládání s nepotřebným majetkem vydat již dne 25.2.2013 rozhodnutí č.j. 67-5/2013-2697, kterým byl schválen úplatný převod majetku do práva hospodařit pro VOP CZ, a takto jednal v úmyslu opatřit společností VOP CZ a VOP Trenčín neoprávněný prospěch v podobě následné dispozice s takto získaným majetkem v obvyklé hodnotě 40.931.500 Kč, který byl předmětem vzápětí uzavřené smlouvy mezi MO ČR a společností VOP CZ **číslo 131803109**, kterou za MO ČR uzavřel dne 18.4.2013 Ing. Josef

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

LACHMAN a za VOP CZ dne 2.5.2013 Ing. Adolf VEŘMIŘOVSKÝ, jejímž předmětem byl prodej mj. právě 23 ks motorových jednotek typu V-46.6 pro tank typu T- 72, 1 ks motorové jednotky typu V-55AM2 pro tank typu T- 55, 111 ks motorových jednotek typu ÚTD-20 pro vozidla typu BVP-1 či OT-64 za částku 12.001.467,69 Kč, přičemž tím mohl České republice - MO způsobit **škodu ve výši 28.930.032,30 Kč**, pokud by nebyl vydán rozhodnutím ministra obrany ČR ze dne 23.7.2013 pokyn Ministerstvu obrany ČR ke zrušení smlouvy č. 131803109, v jehož důsledku nedošlo ze strany MO ČR k fyzickému předání majetku firmě VOP CZ, který byl předmětem smlouvy.

III.)

Ing. Adolf Veřmiřovský

1)

v dubnu 2010, ve Šternberku, z pozice ředitele státního podniku VOP-026 Šternberk, úmyslně nerespektoval povinnosti uvedené v ust. §§ 301 a 302 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, nakládat s majetkem zaměstnavatele s péčí řádného hospodáře, když dne 16.4.2010 na základě kupní smlouvy č. 69/11/10 prodal společnosti Excalibur Army celkem 100 ks vznětových motorů ÚTD-20 v obvyklé hodnotě 24.220.000 Kč za částku 16.961.340 Kč, aniž by vynaložil jakoukoliv iniciativu ke zjištění obvyklé ceny takové komodity a přestože věděl, že dohodl takovou kupní cenu, která nedosahovala ceny obvyklé a to vzhledem ke svým zkušenostem z víceletého působení v oblasti obchodování s vojenskou technikou v rámci manažerských pozic ve vojenských opravárenských podnicích, a k osobní znalosti o podmínkách nákupu týchž 105 ks motorů ÚTD-20 od MO ONNM podle Smlouvy č. číslo 101806013, ze dne 19.3.2010, o převodu práva hospodaření movitých věcí ve prospěch VOP-026 Šternberk, jehož získání od MO, ONNM sám z podnětu a na základě požadavku tohoto kupujícího, tedy Excalibur Army inicioval tak, aby tento kupující uvedené motory od MO, ONNM získal, aniž by se musel zúčastnit obchodní veřejné soutěže vyhlášené MO, ONNM na prodej motorů jako nepotřebného majetku státu, aby tak zcela eliminoval riziko, že takové motory nemusí získat, přičemž pak vědomě pro uvedenou komoditu stanovil kupujícímu prodejní cenu nižší, než byla cena obvyklá a v příčinné souvislosti s tím pak způsobil společnosti VOP-026 Šternberk, **škodu ve výši 7.258.660 Kč**;

2)

v červnu 2013, ve Šternberku, z pozice ředitele VOP CZ, úmyslně nerespektoval povinnosti uvedené v ust. §§ 301 a 302 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, nakládat s majetkem zaměstnavatele s péčí řádného hospodáře, když dne 26.6.2013 na základě kupní smlouvy č. 204/2013/S/2/4/ŘÚO-141 prodal společnosti VOP Trenčín celkem 111 ks vznětových motorů ÚTD-20, 23 ks vznětového motoru V46.6 a 1 ks vznětového motoru V55 AM2 v obvyklé hodnotě 40.931.500 Kč za částku 20.355.800 Kč, aniž by vynaložil jakoukoliv iniciativu ke zjištění obvyklé ceny takových komodit a přestože věděl, že dohodl takovou kupní cenu, která nedosahovala ceny obvyklé a to vzhledem ke svým zkušenostem z víceletého působení v oblasti obchodování s vojenskou technikou v rámci manažerských pozic ve vojenských opravárenských podnicích, a také vzhledem k jeho osobní znalosti o podmínkách nákupu týchž 111 ks vznětových motorů ÚTD-20, 23 ks vznětového motoru V46.6 a 1 ks vznětového motoru V55 AM2 od MO ONNM podle Smlouvy č. číslo 131803109, ze dne 3.5.2013, o převodu práva

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

hospodaření movitých věcí ve prospěch VOP CZ, jejichž získání od MO, ONNM sám z podnětu a na základě požadavku tohoto kupujícího, tedy VOP Trenčín, inicioval tak, aby tento kupující takové motory od MO, ONNM získal, aniž by se musel zúčastnit obchodní veřejné soutěže vyhlášené MO, ONNM na prodej motorů jako nepotřebného majetku státu, aby tak zcela eliminoval riziko, že takové motory nemusí získat, přičemž pak vědomě pro takové komodity stanovil kupujícímu prodejní cenu nižší, než byla cena obvyklá, a v příčinné souvislosti s tím pak mohl způsobit společnosti VOP CZ, **škodu ve výši 20.575.700 Kč**, pokud by nebyl vydán rozhodnutím ministra obrany ČR ze dne 23.7.2013 pokyn Ministerstvu obrany ČR ke zrušení smlouvy č. 131803109, v jehož důsledku nedošlo ze strany MO ČR k fyzickému předání majetku firmě VOP CZ, který byl předmětem smlouvy,

neboť v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestnými činy.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se

1. **poškozená Česká republika, zastoupená Ministerstvem obrany České republiky, sídlem Tychonova 221/1, 160 00 Praha 6 – Hradčany 2,**
2. **poškozená spol. VOP CZ, s.p., IČ 000 00 493, sídlem Dukelská 102, 742 42 Šenov u Nového Jičína odkazují se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.**

O d ů v o d n ě n í

1. Dokazováním provedeným v hlavním líčení v termínech 15. – 17. května 2018, 28. – 29. srpna 2018, 11. – 13. září 2018, 23. – 25. října 2018 a dále 6. – 7. listopadu 2018, 9. listopadu 2018 a 16. prosince 2018 byly zjištěny skutečnosti, z nichž soud vyvodil skutkové a právní závěry, vedoucí k zprošťujícímu výroku rozsudku, neboť seznal, že k žalovaným skutkům – tedy k vyřazení a převodům vyřazeného majetku Armády ČR (dále jen „AČR“) na vojenský opravárenský podnik (a to jak VOP-026 Šternberk, tak VOP CZ – dále též „VOP“), došlo, přičemž se při výkonu svých pracovních či služebních povinností na těchto skutcích podíleli (s jedinou výjimkou obž. Ing. Veřmiřovského v bodu II./1 obžaloby) všichni čtyři obžalovaní. V průběhu řízení před soudem však bylo vyvráceno tvrzení obžaloby, že by obžalovaní svým jednáním způsobili České republice (dále jen „ČR“) škodu, natož aby jejich jednání bylo vedeno pohnutkou (tedy úmyslem přesahujícím objektivní stránku tr. činu) způsobit ČR škodu, **přičemž důvodné pochybnosti o způsobené škodě jako jednomu ze základních znaků skutkové podstaty žalovaného zločinu porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 odst. 1,3 tr. zák. , jakož i absence pohnutky směřující k úmyslu takovou škodu ČR způsobit či se na její úkor obohatit, která je zákonným znakem zvláště závažného zločinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1a, 3b) tr. zákoníku – a to již v základní skutkové podstatě, byly orgánům činným v přípravném řízení trestním známy již před podáním obžaloby a v případě, že by tyto orgány nakládaly s důkazním materiálem v souladu se**

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

zákonem, resp. tr. řádem, nemohlo by dojít za dané důkazní situace ani k úspěšnému podání obžaloby. Dále soud obsáhlým dokazováním dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by obžalovaní jednali po předchozí dohodě, vedeni společným úmyslem způsobit ČR škodu a že by za tímto účelem při vyřazování majetku AČR či nakládání s takto vyřazeným majetkem účelově uváděli jakékoli nepravdivé údaje. Soud má za nepochybně prokazané, že k předmětným žalovaným obchodům došlo, nicméně nešlo o ojedinělé obchody, ale o celý soubor vyřazování nepotřebného majetku AČR a nakládání s tímto majetkem Odborem pro nakládání s nepotřebným majetkem (dále jen „ONNM“) Ministerstva obrany ČR (dále též „MO“), ovládaných stejnými pravidly, z jejichž kontextu byly žalované smlouvy vytrženy. **K těmto závěrům dospěl soud po takto provedeném dokazování:**

1. **Obžalovaný Ing. Josef Lachman** v hlavním líčení shodně s řízením přípravným jednoznačně odmítl, že by se svým jednáním v souvislosti s výkonem funkce ředitele ONNM dopustil jakéhokoliv pochybení, natož pak trestného činu. Ve své výpovědi postupně vyvrací všechny povinnosti zákonné, i podzákonné, které jsou mu obžalobou kladeny za vinu, a odmítá jakékoli jejich porušení i porušení těchto předpisů ze strany jeho bezprostředních podřízených. Nerozumí pojmu nezákonného vyloučení veřejné obchodní soutěže, z něhož je obviňován, neboť prodej mohl být realizován více formami, nejenom obchodní veřejnou soutěží, neboť se nejednalo o veřejné zakázky. Sám neměl žádný vliv na majetek, který byl AČR vyřazován, stejně jako neměl žádný vliv na další osud majetku, který byl ministerstvem obrany převeden na základě smluvního vztahu s VOP, který jako státní podnik řešil nakládání s tímto majetkem zcela samostatně. To, že VOP nakládala se získaným majetkem jinak, než deklarovala ve svém požadavku na odkup, nemohl ovlivnit, to se dozvěděl až v srpnu 2013 v souvislosti se zrušením Smlouvy o převodu číslo 131803109. Jednáním jeho ani ONNM nemohla vzniknout žádná škoda, neboť ministerstvo obrany neprodávalo majetek VOP, ale na základě smluvního vztahu pouze převádělo právo hospodařit s tímto majetkem ve prospěch VOP. Nedošlo tedy ke zcizení, ale jenom změně užívání. Při stanovení ceny tohoto převodu se vycházelo z předchozích prodejů, respektive převodů nepotřebného majetku. Tato cena byla zjištěna z elektronického systému logistiky (dále též „ISL“), který cenu sám generoval na základě předchozích prodejů. Je nutno podotknout, že nešlo o prodeje samostatných náhradních dílů, a to ani v případě motorů, které jsou předmětem obžaloby, ale vždy větších celků náhradních dílů, tedy kromě motorů ještě další drobnější techniky až po samostatné šrouby, těsnění a další věci. Toto zboží v celcích se převádělo na VOP bez jakýchkoliv záruk funkčnosti, úplnosti, a samozřejmě i bez možnosti vrácení tohoto zboží, případně reklamace pro zjištěné vady. Je přesvědčen proto, že převáděli majetek na VOP za cenu obvyklou, přičemž vlastnické právo státu při převodu na VOP považuje za zachované. Pokud se týče znaleckého posudku Ing. Řeháka, který vyčíslil škodu, jež je jim obžalobou kladena za vinu, domnívá se, že znalec stanovil pravděpodobnou časovou cenu, nikoliv však cenu obvyklou a skutečnou. Samotné prodávané náhradní díly, tedy motory do BVP (bojová vozidla pěchoty) a tanků nikdy neviděl, nemohl tedy objektivně posuzovat jejich hodnotu, zvláště s ohledem na podmínky, za nichž se převáděly. Obžalovaný dále popsal svoji činnost, kterou vykonával na ministerstvu obrany od roku 2005 do roku 2013, kdy byl jmenován do funkce ředitele ONNM. Koncem června 2013 byl odbor zrušen a byla vytvořena Agentura pro nakládání s nepotřebným majetkem, v níž funkci ředitele vykonával až do února 2014, kdy byl ministrem Stropnickým z funkce odvolán. Ministerstvo obrany bylo řízeno shora, odbor,

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

který řídil, byl součástí sekce, která se nazývala postupně různými názvy, Sekce správy majetku, Sekce ekonomická, majetková. Byl bezprostředně řízen jejich řediteli, přičemž celá sekce byla v podřízenosti příslušného náměstka vnitra, což byl nejprve pan Fulík, po něm pan Padělek a poslední generální sekretář Ing. Jan Vylita, a to od roku 2010 až do konce roku 2013. Jeho přesvědčení o řádném výkonu funkce a řádném postupu jeho i celého jeho oddělení ho přesvědčovaly opakované kontroly práce odboru, ať už šlo o interní audity složek ministra obrany, tak kontroly NKÚ, prováděné v letech 2007, 2010 a 2013, i velké kontroly ministerstva financí, které nezaznamenaly žádné pochybení. Obžalovaný podrobně popsal, jakým způsobem Odbor NNM, složený z oddělení movitého a nemovitého majetku, řešil převod státního majetku, jakými předpisy nejen zákonnými, ale i vnitroresortními se přitom řídil. Popsal, že období let 2010 až 2013 v rámci přijaté koncepce armády, tak zvané Bílé knihy, procházel obdobím snižováním značného počtu majetku, který museli řešit. Majetek se nabízel nejprve ostatním složkám státu, případně uvnitř resortu, a pak v případě nezájmu buď formou bezúplatného, nebo úplatného převodu do práva hospodařit. Majetek bylo samozřejmě možno i prodávat fyzickým a právníckým osobám na základě vyhlášených obchodních veřejných soutěží, případně bezúplatně převádět ve veřejném zájmu, a to například do vlastnictví měst a obcí. Pouze v tomto posledním případě měl odbor povinnost kontrolovat naložení s takovým bezúplatně převedeným majetkem, neboť ve smlouvách byly uvedeny omezující podmínky, kdy museli po dobu 10 let využívat majetek ke svěřenému účelu u nemovitostí, a po dobu 5 let u majetku movitého. Prioritní byl v té době majetek nemovitý, movitý majetek byl považován za méně podstatný, pracovalo na něm 10 až 15 osob. On osobně zodpovídal za celou správu nepotřebného majetku. V letech 2007 až 2013 se jednalo o nemovitý majetek v účetní hodnotě 21,5 miliardy korun, a movitý v účetní hodnotě 20,6 miliard korun. Za to období bylo uzavřeno celkem 2541 smluv o převodu movitého majetku, což je průměrně 363 smluv ročně. Dalších v průměru 242 smluv ročně se uzavíralo v oblasti nemovitostí. Veškerý majetek byl evidován v cenách, přičemž elektronický systém tak zvaný ISL měl zavedenu původní účetní cenu k době nákupu, kterou nijak nepřepočítával. U nemovitého majetku byla vyšší výtěžnost, z prodeje se utřžilo 6,2 miliardy při příjmech 4,1 miliardy, tedy 66,7 % účetní hodnoty. U movitého majetku byl však tento poměr výrazně nevýhodnější, neboť majetek v účetní ceně 18,9 miliardy vynesl 1,4 miliardy, tedy výtěžnost byla 7,5 %. Neprodával se však pouze samostatný majetek. V době jeho působení docházelo k radikálnímu snižování počtu posádek na území České republiky, které souvisely s masivním výprodejem především movitého majetku při vyklizení jednotlivých posádek, návazně i majetku nemovitého. Obž. Ing. Lachman dále popsal, jakým způsobem se rozdělovaly na ONNM spisy, on osobně žádnou práci, ani pokyny Ing. Pavlíkovi ke zpracování nedával. Pouze rozděloval po přečtení spisu spisy dle příslušnosti oddělení buď movitému, nebo nemovitému. Ing. Pavlík byl vedoucí movitého majetku, tento spis převzal a přidělil ho příslušnému vedoucímu referátu nebo odbornému referentovi, který spis dál řešil. Referent pak kompletně spis zpracoval. Pokud šel movitý majetek do obchodní veřejné soutěže, samozřejmě se účastnil tohoto procesu i právník. Po zpracování se navrhlo řešení, jak s majetkem naložit. Toto řešení se předložilo komisi, a ta jej buď schválila, nebo neschválila. Naprosto odmítá, že by komise jako kontrolní orgán byla pouze formálním orgánem ministerstva obrany. Vždy byli dopředu seznámeni se všemi podklady pro prodej konkrétního majetku, včetně ceny. A rozhodovali tedy o konkrétních, předem předložených materiálech. K okolnostem uzavření obou smluv, které jsou předmětem obžaloby, uvedl, že ke smlouvě 101806013 rezolutně odmítá, že by obdržel podnět od Ing. Veřmiřovského k převodu majetku do práva hospodařit, že se s ním následně dohodl o ceně za úplatný převod.

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

S Ing. Veřmiřovským žádnou komunikaci nevedl a žádný podnět od něj obdržet ani nemohl. Nemohl si být vědom ani toho, že cena neodpovídá ceně obvyklé, neboť cena, za kterou byl realizován převod tohoto majetku dle shora uvedené smlouvy, byla zpracována a zjištěna na úseku NNM tak, že vycházela z ISL, kde byly uvedeny nebo aktualizovány ceny dosažené při převodu a prodeji majetku. Tedy podle jejich kvalifikovaného odhadu odpovídala tato cena ceně navržené, která odpovídala ceně obvyklé právě s ohledem na specifické podmínky, za kterých se majetek prodával nebo převáděl. Je třeba přihlédnout, jak už uvedl, k tomu, že šlo o prodeje velkých celků od šroubů až po motory a jiné náhradní díly, které byly dlouhodobě skladované za různých podmínek, a převáděné bez jakýchkoliv záruk. K prvotnímu dotazu v souvislosti se smlouvou z roku 2010 došlo už v prosinci 2009, kdy VOP žádala o úplatný převod. Jeho odborem bylo zjištěno, že majetek, který VOP požaduje, nebyl k dispozici jako vyřazený, nicméně po jeho vyřazení zpětně VOP oslovili, že je majetek k dispozici. Tyto žádosti zpracovávali příslušní referenti, kteří zajišťovali podklady, zajišťovali kontrolu včetně návrhu stanovení ceny, zjištění stavu materiálu pro komisi, která následně převod schválila nebo neschválila. Motory UTD-20, které tehdy byly žalovanou smlouvou (a to současně s několika dalšími smlouvami jako celek) převedeny do užívání VOP, nebyly **nikdy předmětem samostatného prodeje, ani obchodních veřejných soutěží vyhlášených ministerstvem obrany. Byly prodávány v balíku** jako celek s dalšími materiálem, tedy i se šroubky, podložkami, gumovými těsněními, nárazníky atd. K takovým převodům došlo mezi ministerstvem obrany a právníckými osobami, např. smlouvou z roku 2011, převod na Real Trade Praha 3 kusy motorů s průměrnou cenou 60.042,80,- Kč za kus, a smlouvou z roku z roku 2006 s firmou Motopuzzle, kdy byly prodávány 2 kusy těchto motorů s průměrnou cenou 13.078 Kč za kus, opět v balíčku s ostatním materiálem. Obě smlouvy obžalovaný připojil ke spisu jako listinné důkazy, a to současně s vyhodnocením obchodní veřejné soutěže, z níž vyplývá, že vítězná nabídka v soutěži byla za celý balíček 17.270.000,- Kč a minimální nabídka 312.112,- Kč. Obžalovaný dále odkázal na internetové stránky odboru, kde je movitý majetek v archivu prodeju dodnes archivován, a jsou tam uvedeny bližší podmínky soutěží vyhledávaných ministerstvem obrany o prodeji nepotřebného majetku včetně vyhodnocení těchto soutěží. Pokud se z celého balíku prodávaných movitých věcí některá z věcí musela samostatně vrátet, ohodnocovala se vždy algoritmem, přičemž výpočet je součástí smlouvy o převodu movitých věcí. Blíže se k tomu je schopen však vyjádřit Ing. Pavlík, který se těmito věcmi blíže zabýval. Pokud se pak týče činnosti komise, důrazně odmítá, že by jakkoliv členy komise ovlivňoval v jejich rozhodování, a to v obou žalovaných případech. Cenu znalce Řeháka rozporuje posudkem, který sami do spisu založili, neboť si nechali zkontrolovat znalcem motory, které byly originálně uloženy a převedeny v roce 2012 na VOP (znalecký posudek ing. Bočka bude níže konstatován samostatně). Pokud se týče **druhé žalované smlouvy, tedy smlouvy č. 131803109**, argumentačně se zcela shoduje s předchozí smlouvou. Opět odmítá, že by obdržel jakýkoliv podnět od Ing. Veřmiřovského k převodu z majetku státu nebo se s ním dohodl o ceně. Sám s Ing. Veřmiřovským nekomunikoval, cena byla opět stanovená na odboru nepotřebného movitého majetku, a to porovnáním v systému ISL. Pokud se týče motorů, které měly být převáděny v roce 2013, tak tyto byly uloženy ve skladové základně v Ústí nad Orlicí, byly zabalené v kontejnerech, tedy bylo obtížné zjistit bez porušení obalu, v jakém se nachází stavu. Konkrétně motory UTD-20 měly rok pořízení 1974 až 1978, a nelze předpokládat, že by v roce 2010, případně 2013 byly schopny okamžitého použití bez toho, že by byly doloženy náklady na jejich zprovoznění. Ani v tomto případě si nebyl vědom úmyslu VOP je převádět na další subjekty. O tomto záměru se dozvěděl

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

až v srpnu 2013 od pana Vylity, který řešil problémy se Slovenskem, když se rušila vzájemná smlouva mezi VOP CZ a VOP Trenčín. Opakuje, že i v případě druhé smlouvy, motory UTD-20, V-46.6 a V55.A, byly předmětem obchodních veřejných soutěží, ale byly opět prodávány v balíku, a s ohledem na podanou žádost mu nemohlo být zřejmé, jak bude s těmito motory naloženo. Pokud se týče trestního stíhání a spojení s ostatními obžalovanými na vyřazování majetku Armády ČR, sám neměl žádný vliv. Předpokládá, že při snižování skladových základem a snižování rozsahu majetku a modernizaci armády byl velký časový tlak na to, aby sklady v Novém Jičíně i v Ústí nad Orlicí do roka po zrušení základen vyklidili tak, aby mohly být převedeny. Co se týče stavu materiálu, převáděl mnoho materiálu, který byl ve špatném stavu. Označení kategorie kvality „I.“ byla zadána v systému a neměnila se. Některý majetek, který se prodával po generální opravě, byl kategorie „II.“ a „III.“ tak měl jiné podmínky prodeje. Nicméně motory, které byly převáděny, nebyly v použitelném stavu, kdy opětovně odkazuje na posudek znalce, kterého oslovili, Ing. Bočka, uložený ve spise na čl. 9114 – 9147, v němž znalec shledal náklady na zprovoznění převáděných motorů do provozu schopného stavu ve výši cca 147.000,- Kč – 160.000,- Kč korun. Obžalovaný zcela odmítá spekulativní závěry znalce Ing. Řeháka i porovnání podmínek prodeje a hodnoty převáděného materiálu ministerstvem obrany na VOP při srovnání s cenami těchto motorů na základě převodu mezi společnostmi Omnipol a Excalibur Army, kdy byly převáděny za 20.000,-USD za kus. Upozorňuje, že smluvní podmínky mezi Omnipolem a spol. Excalibur byly naprosto odlišné. Excalibur prodával původní motory po kompletní opravě se zárukou v době 38 měsíců po provedení zkoušek motorové brzdy, při garanci kvality provedení konstrukce a řádnou funkcí po dobu 3 let. Prodej se zárukou musí být vždy výrazně vyšší než prodej materiálu bez jakékoliv záruky tak, jak je v balíku převáděli oni. Právě tato skutečnost, a to otázka záruk, která vyplývá z článku „VIII.“ smluv o úplatném převodu do užívání VOP, byla při podání obžaloby zamlčena.

2. **Obžalovaný Ing. Roman Pavlík**, jako vedoucí oddělení nepotřebného movitého majetku ONNM, v době uzavření obou smluv, které jsou předmětem obžaloby, shodně s přípravným řízením popřel, že by se cítil být vinen jakýmkoliv nezákonným jednáním, natož pak úmyslnou snahou poškodit ministerstvo obrany při převodu majetku na VOP-026 Šternberk či VOP CZ. Svoje postavení popsal zcela shodně s výpovědí obžalovaného Ing. Lachmana, uvedl, že on sám jako vedoucí oddělení s dalšími cca 9 podřízenými samozřejmě nepřipravoval všechny smlouvy, ani podklady pro komisi, neurčoval sám cenu převáděného majetku, ani si nemohl pamatovat, jaký materiál byl za jakou cenu v minulosti prodáván či převáděn. Armáda měla svého času cca 400 tisíc položek, a to od letadel až po trenýrky, není v silách člověka si pamatovat historické ceny. Všechno lze zjistit pouze z informačního systému logistiky, tedy ISL, který měl další subsystemy, např. systém LAV – likvidace a vyřazování, kdy právě tímto subsystemem se zabíral odbor Ing. Lachmana, potažmo i jeho oddělení při realizaci převodů a odprodeju movitého majetku, vyřazeného z užívání české Armády. Tento postup probíhal tak, že AČR zcela nezávisle vyřadila majetek, informace o vyřazení se objevila v jejich subsystemu, a v tu chvíli byl majetek přístupný pro ONNM k dalšímu nakládání. Podle typu majetku si obžalovaný s obž. Ing. Lachmanem majetek přerozdělili, neboť prvotně bylo potřeba uspokojit potřeby žadatelů ze strany měst, obcí, zájmových organizací a společenských organizací k bezúplatným převodům. Zbytek, o který nebyl zájem, byl určen do veřejné obchodní soutěže. V tomto okamžiku se však mohlo stát, jako v žalovaných dvou případech, že přišla žádost státního podniku, který měl zájem o úplatný převod, a pak bylo rozhodnuto, aby tento majetek byl přednostně ponechán v rukách

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

státu i nadále, a postoupen tomuto státnímu podniku úplatným převodem do práva hospodařit. Státní podnik měl tedy podle zákona 219/2000 Sb. o majetku státu v tomto období vždy přednost. O tomto nerozhodoval sám. V daném konkrétním případě, u první smlouvy, byl vyjádřen zájem státu o převod na VOP-026 Šternberk rozhodnutím náměstka ministra Ing. Fulíka, který byl pro jejich odbor závazný. V případě smlouvy z roku 2013 pak takový ústní pokyn pro zachování movitých věcí v majetku státu při úplatném převodu na VOP udělil generální sekretář pan Vylita. K jednotlivým smlouvám uvedl, že v případě první smlouvy, smlouvy 101806013 ze dne 17.3.2010, spoluobžalovaného Ing. Veřmiřovského vůbec neznal, netušil, kdo to je. Celá smlouva byla řešena ze strany VOP- 026 Šternberk Ing. Ivaničem a Káňou. Právě oni podávali prvotní návrh na odprodej tohoto majetku, tedy cenový návrh, který byl ze strany ministerstva obrany odmítnut. Poté bylo diskutováno o ceně tak, aby byla akceptovatelná pro obě strany. On sám se přímo na těchto diskuzích neúčastnil, smlouvu nepřipravoval. Podílel se jako vedoucí oddělení pouze na přípravě a zpracování věci k předložení svému nadřízenému. Sám nikdy nezpracovával ani příspěvek do komise, i tento zpracovával příslušný referent, ale předkládal návrh jeho prostřednictvím. On sám tedy posuzoval pouze, jestli příspěvek do komise je dostatečně průkazný tak, aby komise mohla posoudit oprávněnost či neoprávněnost úplatného převodu. V prvním případě smlouvy ze 17.3.2010 písemnou agendu za VOP řešil Ing. Smolka, jestli však byl naváděn obž. Ing. Veřmiřovským, nedokáže posoudit, nebyl toho účasten. Smlouva se připravovala v jeho odboru na základě žádosti VOP-026 Šternberk (v roce 2013 pak VOP CZ) na základě žádosti podniku o převod z důvodů zachování opravářské schopnosti pro opravy armády. Nebylo v jeho kompetenci, ani v kompetenci Ing. Lachmana, aby posuzovali, zda pro takové potřeby VOP skutečně majetek potřebuje, jestli má zakázky od armády nebo s nimi potřebuje vyplnit jinou činnost. Za tyto skutečnosti a jejich posouzení byla odpovědná Komise pro nakládání s nepotřebným movitým majetkem, neboť v komisi zasedali příslušníci jednotlivých složek ministerstva obrany, v jejichž kompetenci bylo vědět, zda VOP potřebuje nebo nepotřebuje tento majetek ke své činnosti. Oni pro komisi tvořili pouze podklady a na jejich rozhodnutí neměli žádný vliv. Pokud se týče druhé uzavřené smlouvy, tam byl postup obdobný. V té době přišla písemná žádost už od Ing. Veřmiřovského, který byl v tu dobu ředitelem VOP CZ, v tomto období se s Ing. Veřmiřovským již pracovně znali. Sám opět smlouvu nerealizoval, realizoval ji příslušný referent, na smlouvě se podílel pouze nepřímo. Ani v jednom případě netušil, že převáděný movitý materiál, vyřazený Armádou ČR, tedy mimo jiné konkrétní motory, mají být obratem přeprodány dalším právníckým osobám. Pokud se týče zařazení do kategorií majetku, v dokumentu pro majetkové manažery k vyřazování majetku je výslovně uvedeno, že vyřazovaný majetek se formálně do nižších kategorií nepřevádí. Tedy pokud bylo rozhodnuto majetkovým manažerem, že vyřadí motor, který byl evidován v kategorii „I.“ a následně bylo zjištěno, že motor je neschopen provozu, protože na něm nejsou udělané revize, není promazán, nejsou vyměněny gumové částice, které musejí časem odejít, tak takový majetek se formálně nepřevédl, a zůstal v kategorii „I.“ Tedy operovat hodnotou majetku podle zařazení v kategorii je značné pochybné. V případě obou smluv, Komise pro nakládání s nepotřebným majetkem odsouhlasila převod předmětných náhradních dílů, v daném případě k tomu však nedošlo. Pokud je mu známo, pokud to není uvedeno přímo v zápise, nikdo nevzněl ani připomínku k výši úplaty, ani k výši ceny, již se dosáhlo ve výběrových řízeních. Obž. Ing. Pavlík poté podrobně vysvětlil rozdíl mezi případným vracením již jednou vyřazeného majetku prodaného ve veřejné obchodní soutěži zpět armádě, který byl možný, a kde se výpočet hodnoty příslušné movité věci vypočítával vzorcem od systému přepočtu, který generoval ISL.

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

K dotazu, jakým způsobem byla určována cena motorů, obžalovaný uvedl, že nebylo v silách ONNM, aby porovnával ceny převáděného zboží s nabídkami jinde na trhu, případně v rámci jiných zemí, neboť jen v roce 2009 bylo prodáno 14.340.366 kusů majetku, přičemž oddělení movitého majetku mělo včetně svého vedoucího 10 osob. Dále obžalovaný, tedy k veřejné obchodní soutěži vyhlášené po zrušení smlouvy mezi ministrem obrany a VOP CZ pod bodem I.2 obžaloby, uvedl, že pan ministr Pícek zrušil převod motorů na VOP CZ, rozhodl o odprodeji formou obchodní veřejné soutěže s minimální cenou podle návrhu pana Drdy, který deklaroval, že veškeré motory koupí, sám je však nekoupil a vrátil se zpět, neboť nenašli ani další kupce, a celá obchodní soutěž se musela znovu opakovat. K dotazu státního zástupce pak obžalovaný doplnil, že **system ISL rozpouštěl cenu jednotlivých komponent v každé smlouvě, a uváděl jenom cenu tzv. „rozpuštěnou“**. Nebylo by jim k ničemu dobré nahlédnout do konkrétní předchozí smlouvy, již se prodávaly motory v rámci balíku, protože ve smlouvě je vždy uvedena cena za celý balík. Ředitel sekce logistiky nemohl ovlivnit, jakým způsobem naloží ONNM s vyřazeným majetkem, stejně tak VOP, ani prostřednictvím pana Smolky, ani prostřednictvím obž. Ing. Veřmiřovského nikdy nevěděla, jaké konkrétní motory, či jiné náhradní díly nakupuje.

3. **Obžalovaný Ing. Veřmiřovský** odmítl jakoukoliv odpovědnost, která je mu obžalobou kladena za vinu. Popsal rozhodné období let 2009 až 2013, kdy procházely VOP transformací, kde k 1.1.2010 byly spojeny dva státní podniky, a to VOP-026 a VOP 025 se sídlem v Šenově u Nového Jičína, jehož byl v té době ředitelem. Ve VOP-026 byl ředitelem v roce 2009 pan Hynek. Pod státní podnik VOP-026 patřily výzkumné ústavy, VOP-026 byl ve čtyřech lokalitách, měl asi 450 zaměstnanců včetně ústavu, VOP 025 měl cca 900 zaměstnanců. Sloučený podnik pak řádově 1500 zaměstnanců. Společný podnik byl následně přejmenován na VOP CZ. Slučování bylo důsledkem snižování stavu v armádě, výbroje i přerозdělení, současně stále výrazně klesaly vojenské zakázky, tedy zakázky, které státní podnik dostával od AČR. Ještě v roce 2008 zakázky armády činily cca 43 %, v roce 2013 však už pouze 3 %, neboť skončil projekt Pandur a další práci od armády nedostali. Současně úkolem státního podniku a naplnění požadavku zakladatele bylo udržovat schopnost zaměstnanců a jejich odbornost na takové úrovni, aby byli schopni zajišťovat opravy armádní techniky. Současně absurdně s poklesem státních zakázek přestali mít výsadní postavení, a když nedělali většinou činnost pro stát, nebyli vyloučeni ze zákona o veřejných zakázkách. Aby udrželi činnost podniku, musel zajistit opravy od soukromých firem a značnou část převádět z vojenské části do civilní. Za této situace spol. Excalibur Army byla dlouhodobým obchodním partnerem VOP-026, která dávala tomuto podniku, i podniku v Novém Jičíně zakázky, což dokládá listinnými podklady. Drobnou část zakázek dodávala i společnost STV Group svědka Drdy, ale poměr byl nesrovnatelný, neboť pan Drda se zabýval do roku cca 2011-2012 téměř výhradně municí. Po celou dobu udržel svěřené vojenské opravárenské podniky v zisku, a to přes nelehkou situaci. Při absenci zakázek opakovaně řešil s ministerstvem obrany i s AČR problematiku stav ve vojenských opravárenských podnicích. K žalovaným skutkům pak konkrétně uvedl, že k prvnímu skutku z roku 2010 se v žádném případě nemůže hlásit, s tímto skutkem nemá nic společného, nepodepisoval žádné smlouvy, nepodepisoval ani žádosti na ministerstvu obrany, přesto je mu první smluvní vztah kladen k tíži. Ty dva kolegy (Ing. Ivanič, Ing. Káňa), kteří to tehdy zabezpečovali, v té době neznal. Je třeba se tedy zeptat těch lidí, kteří tam byli, zejména pana Ivaniče a pana Smolky, který sám ve své výpovědi uvedl, že to s ním ani nekonzultoval. V průběhu smluvního vztahu pod bodem I. tedy neznal ani Ing. Pavlíka, ani Ing. Lachmana, nejednali spolu. S odborem nepotřebného majetku

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

nebyl v té době v kontaktu. Z jakého důvodu je tam v nějakých e-mailech uvedené panem Ivaničem v žádosti, že je odkupované zboží určeno pro Armádu ČR, netuší, na to musí odpovědět pan Ivanič. On sám s panem Ivaničem v minulosti nic neměl, naopak striktně požadoval odpověď na okolnosti v uzavření těchto smluv, neboť s ním z minulosti neměl dobré vztahy, když se mu zdálo, že v oblasti akvizic preferuje soukromé firmy před státními podniky. Obžalovaný odkazuje především na e-maily zajištěné ve spisovém materiálu, které dále dodává ještě samostatně, a to za období od 6.12. do 9.12. 2010. Skutek z roku 2013, a toho se skutečně účastnil, v té době už neměli žádné zakázky. V roce 2013 se na něj obrátil pan Strnad s tím, že Trenčín potřebuje náhradní díly pro obchodní aktivity, odkázal ho tedy na oficiální poptávku, kterou Trenčín poslal. V té době se pokoušeli o spolupráci Ministerstva obrany ČR a Ministerstva obrany Slovenské republiky, chtěli v rámci V4 i s Polskem spolupracovat na nějakých projektech. Byla snaha tedy najít společný program a najít společné cesty, a vznikla tak spolupráce s VOP Trenčín, která vyústila následně v memorandum, že obě ministerstva obrany budou spolupracovat. Smluvní vztah, který je předmětem obžaloby, v roce 2013 byl postaven vysloveně komerčně, měli zájem nakoupit a prodat. Nerozumí ale tomu, proč by měl být pohnán k zodpovědnosti, že poškodil VOP CZ, když nakoupil materiál od ministerstva obrany za ceny, na kterých se dohodli, a tento materiál konkrétnímu zájemci, tedy VOP Trenčín prodal s téměř 50% marží. Jestliže tedy nakoupený materiál jako ředitel odpovědný za hospodaření státního podniku prodal se ziskem, nemohl tím VOP poškodit. Současně nemohl poškodit ani ministerstvo obrany, neboť akceptoval ceny, za kterých mu ministerstvo odkup nabídlo. Nepopírá, že spolupracoval s panem Strnadem, ale byla to spolupráce, která pro VOP CZ byla výhodná. Když Strnad koupil Tatrovku a navázal na to další aktivity, sháněli někoho, kdo by byl schopen vyrábět svařované kabiny pro obrněná vozidla, dohodli se na spolupráci, a VOP opět získala další kontrakty. V rámci Tatrovky připravovali i další aktivity, zpracovávaly se nabídky, ale v souvislosti s žalovanou událostí pak spolupráce skončila. Ohledně jednání s ministerstvem obrany si pamatuje, že komunikoval s obžalovaným Pavlíkem, poslali poptávku, možná se i setkali, ale to si není jistý. Dohodli se na ceně, kterou on možná o něco navýšil, už si to přesně nepamatuje. Celá spolupráce s VOP Trenčín měla do budoucna pokračovat, výhodný prodej motorů na základě uzavřené smlouvy z roku 2013 měl být pouze začátek. Se zrušením smlouvy ze strany ministra obrany však další spolupráce skončila. Pokud se týče výběrového řízení, které nastalo po zrušení smlouvy, došlo k ní na základě dopisu pana Drdy, který nabídl ministru Pickovi za převáděné motory cenu 250.000,- Kč za motor UTD-20 a 390 tisíc za motor V 46.6, ale současně napsal v těch dokumentech, že takovou cenu v soutěži nikdy nezíská. Veřejná obchodní soutěž se tedy musela nastavit s minimálními cenami, navrženými panem Drdou, který pak na motor tankový, V 46.6, nedal žádnou nabídku, a ze 111 ks motorů UTD-20 jich odkoupil pouze 44. Ceny navržené v té veřejné obchodní soutěži byly extrémně přemrštěné, neodpovídaly obvyklé ceně. Stejně tak ceně převáděných motorů v žádném případě neodpovídá znalecký posudek Ing. Řeháka. Má 40 let zkušeností s vojenskou technikou, dělal zejména v tankové technice, ale motory BVP jsou podobné. V 80. letech ve výzkumném ústavu sledovali chování motorů, které zůstanou zakonzervované někde ve skladech, a zjistili, že po 5 letech se musí udělat překonzervace a po 10 letech revize, což znamená rozpuštění motoru, kompletní výměna těsnění, demontáž agregátu, čerpadel a dalších věcí, přezkoušení všech agregátů, opětovné přetěsnění, výměna všech pryží, odstranění závad, odstranění rzi, odbrždění motoru na zkušební a opětovná konzervace do bublinkové fólie a řádné uskladnění. To vše zase po 5 letech. Je si zcela jistý, že po revoluci u tankových motorů žádný tankový motor takovým procesem neprošel, tedy dnes už je

to 30 let, a 25 let k rozhodnému období. Motory při absenci konzervace a revizí nemohly být zařazené do I. kategorie, nešly použít do vozidel bez dalších oprav a úprav. Oni sami jako vojenský opravárenský podnik ročně tak 20 až 30 motorů v rámci revizí dělali, systém v tom byl zejména do roku 1990, po revoluci už ne, to začal totální chaos. Obžalovaný popisuje technické detaily i postupné zastarávání komponent při neužívání působením rzi atd. Pokud se týče stanovení ceny při prodeji odkoupených motorů, obžalovaný uvedl, nabízel ceny vyšší a postupně se snižovaly. Reálné ceny na trhu se nikdy nedozvíte, to nikdo z partnerů neudělá, ani v zahraničí, ani v tuzemsku, každý si to hlídá. Nicméně cenu, za kterou se mu povedlo převést, respektive připravit převod motorů na VOP Trenčín, považoval za výhodnou. V rámci velkých balíků, což byly oba případy předmětných smluv, vždy nakoupíte nějaký materiál výhodněji a nějaký méně výhodně. U motorů rámcově věděli, jak mohou vypadat, ale každý z nich je samozřejmě jiný, je to otázka skladování. Obecně věděli, co bude třeba demontovat a měli na to techniku. V případě prodeje spol. Excalibur Army tento prodej vojenské techniky současně přinášel i další zakázku, neboť u nich byla tato technika spol. Excalibur Army opravována.

4. **I obžalovaný brigádní generál Ing. Vladimír Halenka** se jednoznačně vymezil proti znění obžaloby i kriminalizaci svého téměř čtyřicetiletého působení v AČR. Podrobně popsal oprávnění ředitele Sekce logistiky AČR, kterým byl v době obou stíhaných skutků, i hierarchii, která je v armádě při rozhodování o nepotřebnosti či nadbytečnosti majetku. V řízení před soudem podrobně popsal a na tabuli vysvětlil, předložil všem zúčastněným přesný přehled úkonů, které činí AČR v průběhu označování majetku za nepotřebný, případně nadbytečný, a popsal přesnou hranici mezi vyřazováním majetku, pro který je příslušná sekce logistiky AČR a nakládání s nepotřebným majetkem, které spadá pod gesci ministerstva obrany. V době jeho nástupu do funkce, tedy k 1.12.2009 byla armáda po mnoha reorganizacích, sklady přetékalý majetkem, a to nejen majetkem v podobě zásob. Armáda měla nadbytek vojenské techniky, a to především na začátku milénia v letech 2001 až 2005, kdy se kompletní boje schopné tanky T-72 prodávaly za 120 tisíc korun, a to včetně motorů V 46.6- tedy skutečně kompletní a bojeschopné, nikoliv pouze pojízdné. Armáda se snažila optimalizovat skladové zásoby tak, aby odpovídaly jednak současným potřebám armády při výrazném snížení počtu vojenských osádek, i strategické situaci. Nezbyly peníze ani síly, natožpak lidé na to, aby udrželi veškeré zásoby v řádném stavu. Zásoby se tedy cca již od roku 1992 udržovaly víceméně v tom stavu, jak byly uloženy, což se týkalo i motorů. Uvést náhradní díly do provozuschopného stavu by stálo nemalé peníze, které mimo jiné zmiňuje znalec Ing. Boček. Zásoby se tedy ponechávaly pouze uskladněné a bylo třeba komplexního řešení. Obžalovaný popsal, jaké byly kategorie zařazování do motoru, i způsob, jakým se s tímto dělením v armádě fakticky nakládalo. O tom, jak bezvadné mohly být motory, které ležely desítky let ve skladech, si lze udělat obrázek i na základě znaleckého posudku Ing. Bočka, který jeden z těchto motorů viděl. Systém vyřazování majetku popsal jako systém, který probíhá zespodu, tedy v tak zvaných nákladových střediscích, kterých je v republice cca 168. Nepotřebný majetek, nebo nepotřebnost majetku vznikne u uživatele, to znamená u konkrétního nákladového střediska, ať už je to zásobovací středisko nebo krajské vojenské velitelství. Obž. Ing. Halenka popisuje, za jakých okolností může docházet k takové nepotřebnosti majetku, i jakým způsobem se tento majetek nejprve nabízí ostatním složkám, a teprve poté, co další složky armády nepotřebují tento majetek a odmítnou ho, tento se vyřadí. Vždy se však vyřazuje zdola, a on na samotné vyřazení neměl nikdy přímý vliv. O nepotřebnosti majetku fakticky rozhoduje náčelník generálního štábu jako nejvyšší velitel svým podpisem. Za zcela urážlivé označuje

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

označení náčelníka generálního štábu jako osoby, která formálně podepisuje rozhodnutí, o jehož obsahu nic neví. Ve chvíli, kdy je majetek vyřazen, přechází do gesce ministerstva obrany, tedy odboru pro nakládání nepotřebným majetkem, resp. následně ONNM. Ti pak realizují nepotřebný majetek buď přímo, nebo prostřednictvím soutěže. Mocným nástrojem při vyřazování i při dalším nakládání je informační systém logistiky, tedy ISL. Tento informační systém se subsystémem likvidace a vyřazování je natolik mocným nástrojem pro řízení informací, že bez něj není možné vyřadit a prodat nebo převést ani jedinou část majetku. Veškeré zásahy do něj se také navždy uchovávají a je možno kdykoliv dohledat, kdo, jak a kdy záznam upravil. Není tedy možné, pokud vycházel ONNM při navrhování cen z tohoto systému, který rozpočítává jednotlivé poměry, aby do něj byl učiněn nelegální zákrok, který by nebyl dohledatelný. **Pokud se týče žalovaných smluv, poukazuje na skutečnost, že nebyly prodávány pouze tankové motory, byly prodávány stovky položek, konkrétně v roce 2010 celkem 354 položek, a to v balíčku. V době, kdy se tento materiál tvořil, domnívá se, že ani netušil, že bude ředitelem sekce logistiky. Nemohl tedy ovlivňovat, co se do balíčku zařadí a za jaké ceny.** Tento vyčleněný balíček majetku mu byl někdy kolem 25.1.2010 předán, aby jej předložil k rozhodnutí náčelníkovi generálního štábu. S ohledem na to, že v té době měla armáda provozovaných 140 kusů techniky, do které se motory BVP UTD-20 hodily, tak 305 motorů na skladech mu připadalo hodně a souhlasil tedy s jejich vyřazením. **V ekonomickém prostředí si takové plýtvání zásobami neumí nikdo představit.** Tedy nakládání s tímto majetkem bylo nejen v duchu zákona 219 a v duchu Rozkazu ministra 1/2004, ale také v duchu zdravého selského rozumu. **Není tedy možné, aby on sám tak, jak je mu kladeno za vinu obžalobou, udělal nekonceptní nebo neplánované zařazení, protože to nebylo fyzicky možné, on sám nic nezařazoval. Stejně tak nebylo fyzicky možné, aby věděl, jak VOP-026 nebo VOP CZ v roce 2013 s tímto majetkem naloží.** S obž. Ing. Veřmiřovským se seznámil až někdy koncem ledna 2010, tedy nemohl se s ním domlouvat na žádném nestandardním postupu, nebylo to možné. Pokud se týče smlouvy z roku 2013, tato navazovala na proces optimalizace zásob, kterého byl sám autorem a považuje ho za velmi chytrý. MO v té době obhospodařovalo majetek asi za 230 miliard korun, z toho 10 až 11 miliard bylo v zásobách a asi 4 miliardy koruny tvořily náhradní díly na pozemní techniku, zbytek náhradní díly na leteckou techniku. Veškerá konkrétní opatření se nacházejí v Bílé knize o obraně, tedy v oficiálním dokumentu, který byl vypracován za účelem optimalizace a byl schválen vládou České republiky usnesením číslo 369 z 18.5.2011. Mezi konkrétní opatření, která jsou v tomto dokumentu uvedena, v oblasti hospodaření s majetkem, je výslovně uvedeno, že je potřeba řízeně vyřazovat nepotřebný majetek a výnosy z jeho prodeje reinvestovat do rozvoje ozbrojených sil a s ohledem na profesionalizaci ozbrojených sil je třeba urychlovat redukci vlastněného majetku tak, aby odpovídal potřebám a ekonomickým možnostem ozbrojených sil a přebytečný majetek byl řízeně vyřazován. Toto se týkalo zásobovacích středisek Nový Jičín a Ústí nad Orlicí, kde byly dva velké sklady. Za provoz těchto skladů se platilo každoročně cca 70 miliónů korun, Nový Jičín měl pronajatou část střediska od obce, za níž se muselo platit. Docházelo k redukci zaměstnanců. Sám se účastnil návštěv jednotlivých středisek, a to z toho důvodu, že v rámci optimalizace bylo třeba komunikovat s majetkovými manažery jednotlivých středisek tak, aby si udělali představu o tom, jak velký je problém. Vyřazovalo se tedy podle úkolových listů, úkolový list ministra obrany uložil náčelníkovi generálního štábu realizovat procesy optimalizace, vyřazovat majetek, a to veškerý nepotřebný majetek uložený v zásobovacích střediscích Nový

Jičín a Ústí nad Orlicí. Na základě těchto úkolových listů, vyřadili v několika balících značné množství majetku, k realizaci ho předali ONNM. Pokud se týče oceňování majetku, není specialista na tuto oblast, ale v armádě nelze směřovat hodnotu jednotlivé položky. O náhradních dílech se účtuje v účetních cenách, evidují se a ukládají se stejným způsobem bez ohledu na to, jestli jde o položku za 5 korun nebo za 100 tisíc korun. Jinou hodnotu má motor do letadla, jinou hodnotu má motor do tanku, jinou do lodi, nelze s nimi nakládat rozličným způsobem. Tedy on sám není schopen přesně popisovat, jakým způsobem se majetek realizoval po jeho vyřazení, neboť to nebylo v jeho gesci. Nicméně, jednoznačně může odmítnout tvrzení, že jakýmkoliv způsobem participoval na jeho dalším osudu, neboť nebyl ani členem komise ONNM, která rozhodovala o jeho naložení. Obžalovaný dále podrobně vysvětlil, z jakého důvodu bylo zapotřebí vojenských opravárenských podniků jako státních podniků k zachování logistiky, zabezpečení opravárenských prací v AČR, i proč přes snahu pana Strnada nebylo možno nahradit systém této logistiky panem Strnadem, jak si sám představoval. Pan Strnad i pan Drda chtěli převzít armádní sklady a nahradit vojenské opravárenské podniky, tuto ambici měli oba muži, pan Drda v oblasti skladů, munice, pan Strnad v oblasti majetku a techniky, ale vyhnal je oba. Obžalovaný se dále vyjadřoval k výkonu své funkce člena dozorčí rady VOP CZ, kdy v žalovaném období předně řešili zejména nedostatek zakázek ze strany státu, problémy s investicemi, a to především při pořízování majetku, neboť z pořízování majetku musela dozorčí rada jako s investicí vždy předem souhlasit. K otázce vyřazování a změně kategorizace majetku, obžalovaný pak uvedl, že ke změně v kategorizaci při vyřazování nikdy nedocházelo, nemělo by to ani valného smyslu, neboť kategorie je pouze orientační ukazatel pro potřebu vnitřní evidence. Obžalovaný dále uvedl, že v současné době je zaměstnancem STV Group, je ředitelem úseku specificky zaměřeného na výrobu munice, a to trhavín, a likvidace munice. S motory UTD-20 nemá pracovně nic do činění. Pokud se týče faktického skladování motorů v Ústí nad Orlicí, byl tam možná třikrát až čtyřikrát, ví, že motory byly pod střechou, byly v hale, která se dala zavřít, ale neví, jestli byla temperovaná. Jak to vypadalo na místě, se vyjádří spíše svědek Ing. Štefan.

5. Výpovědi obžalovaných nijak neodporují dalším provedeným důkazům objektivní povahy , tedy např. především listinným důkazům v podobě Úkolového lístku náměstka ministra obrany Ing. Fulíka na č.1. 170, četné smluvní dokumentaci k další majetkovým převodům náhradních dílů , opatřené jednak PČR při prověřování dalších smluvních vztahů i předložené obhajobou (viz níže k listinným důkazům), jakož i závěrům znalců Ing. Bočka a Ing. Stodoly, kteří jako specialisté na vojenskou techniku cen, za které ONNM převáděl žalovanými smlouvami na VOP motory BVP ÚTD-20 i tankové motory V-46-6 (pro tank typu T-72) a V 55-AM2 (pro tank typu T-55), označili za ceny obvyklé, přiměřené technickému stavu i morální zastaralosti těchto náhradních dílů, Ing. Stodola po doplněném zkoumání prodejní ceny dokonce označil za vyšší než obvyklé. Výpovědi obžalovaných nejsou vyvráceny ani výpověďmi svědků , které soud považuje pro posouzení věci za subjektivně nezaujaté či nehnané vlastním zjištěným motivem – viz níže u hodnocení výpovědi svědků . Z těchto důvodů považuje soud výpovědi obžalovaných, týkající se popisu okolností, za nichž ke stíhaným skutkům došlo , způsobu nakládání s majetkem AČR i vlastním podílu na stíhaném jednání za věrohodné, byť s některými právními závěry , které obžalovaní učinili např. ve vztahu k vlastnictví majetku státu, úplatně převedeného do státního podniku se soud neztotožnil, a to ani přes předložené právní rozborů.

Výsledky svědků :

Zaměstnanci MO ČR :

6. **Svědék Ing. Vlastimil Picek**, bývalý ministr obrany ČR, v hlavním líčení shodně se svojí výpovědí v přípravném řízení uvedl, že se může vyjádřit jenom k druhému prodeji náhradních dílů, vyřazených AČR, respektive převodem tohoto materiálu na VOP CZ z března 2013, neboť sám byl jmenován do pozice ministra obrany 19.3.2013. V období od roku 2007 do června 2012 byl náčelníkem generálního štábu, tedy na tomto postu se setkával s vyřazováním majetku, ať už nepotřebného nebo nadbytečného. Od září 2012 do března 2013 vykonával funkci prvního náměstka ministra obrany. Z pracovního styku se zná se všemi čtyřmi obžalovanými, Ing. Halenka byl jeho bezprostřední podřízený, v 99,9 % případů se shodli na tom, jakým způsobem optimalizaci majetku v AČR provádět. Podrobně tento systém nezkoumal, nicméně armáda musela dlouhodobě vyřazovat majetek, ať už nepotřebný nebo nadbytečný, k čemuž docházelo zejména při modernizaci armády a přecházení na kolová vozidla, například Pandury atd. Jakým způsobem probíhala cenotvorba, neví, nicméně ví, že hodnota vyřazovaného majetku armády se uváděla v katalogových částkách, materiál byl zařazen do tří různých skupin. Ve III. kategorii byl zcela vyřazený, neprovozuschopný, II. kategorie byla po nějaké částečné opravě k použití, a materiál I. kategorie byl v podstatě materiál, který byl skladový, byl v zásobách, byl i nový, ale vzhledem k tomu, že některé zbraně a systémy se vyřazovaly, tak některé náhradní díly se staly pro armádu nepotřebné. Pokud se týče konkrétní bojové techniky, tedy bojových vozidel pěchoty, funkční vozidla BVP v armádě nějaká byla. Pokud se týče tanků, ty už měli pouze typu T-72, motory se domnívá, že byly i k T-55, ty už byly nepotřebné. Nespadalo do jeho pravomoci řešit, jestli se prováděla na této technice nějaká údržba. Ke smlouvě číslo 131803109, uzavřené 18.4.2013 mezi Ing. Lachmanem za MO a Ing. Veřmířovským za VOP CZ uvedl, že o této smlouvě se dozvěděl z dopisů, které obdržel od společnosti STV Group, tuší, že jej zastupoval pan Drda. Od této společnosti přišla nabídka na přímý odkup materiálu AČR pro svoji vlastní podnikatelskou činnost s nabídkou nějakých cen, které když porovnal on i jeho generální sekretář Ing. Vylita, dospěli k závěru, že částky, za které se materiál převádí na spol. VOP CZ, je za ceny nepřiměřeně nízké, proto smlouvu jako takovou zrušil. Ví, že v té době již byla připravena další smlouva mezi VOP CZ a slovenskou stranou, v té době spolupracovali ministři obou zemí na státní úrovni o spolupráci jak v oblasti vojenské techniky, tak v oblasti vojenských opravárenských podniků, ale se slovenským ministrem se nakonec domluvili a vypovězení smlouvy neměl následky v podobě žádných sankcí. Pokud se týče samotného nakládání s majetkem ze strany VOP CZ, bylo mu známo, že poté, co VOP ukončilo výrobu obrněných kolových vozidel Pandur, armáda vojenskému opravárenskému záводу nedávala dostatek zakázek, musel to podnik řešit náhradním programem včetně civilního programu. Byl to však samostatný podnikatelský subjekt, řešil tyto své problémy sám, ale armádě opravoval techniku. Pokud tuto techniku opravoval, armáda ze svých skladů techniku vyčlenila pro konkrétní opravu, podnik prováděl práce. Bližší okolnosti však ze své pozice nikdy neřešil. Není mu také známo nic o předchozích prodejích vojenského majetku. On sám se účastnil části vyřazování majetku, a to tak, že mu podřízení shromáždili materiál, z něhož vyplývalo, jaký majetek, v jakém rozsahu se bude vyřazovat z majetku AČR, a on toto schvaloval, žádný problém obecně s obžalovaným Ing.

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

Halenkou ani dalšími obžalovanými neměl. Obžalovaného Lachmana osobně zná z práce na ministerstvu obrany. Řešil s ním některé věci už v pozici náčelníka generálního štábu, poté i jako ministr. Obžalovaného Pavlíka zná z 80. let z velitelství protivzdušné obrany. Obž. Ing. Veřmiřovského poznal už v roli náčelníka generálního štábu, kdy spolu řešili záležitosti výroby obrněných kolových transportérů Pandur. S nikým z obžalovaných v minulosti žádné pracovní problémy neměl, na osobní úrovni se nestýkali. Po zrušení smluvního vztahu nařídil, aby byl majetek prodán na základě výběrového řízení, nepřistoupil na návrh STV Group na přímý odprodej, protože v tomto případě je vždy podezření, že došlo k nějakému zvýhodnění. Jak však v konečném důsledku prodej dopadl, a zda se prodal veškerý materiál, neví. Jenom ví, že při těch propočtech jim vycházela celková hodnota prodaného majetku asi na 20 milionů, a pak na 150 milionů.

7. **Svědkyňe Ing. Marta Kopecká** - zaměstnankyně MO na pozici vedoucí oddělení řízení organizací k věci uvedla, že všechny obžalované zná jako kolegy v rámci resortu MO, či podřízeného státního podniku VOP CZ. Celá záležitost se jí týkala jako osoby vykonávající administrativní činnosti, spojené s výkonem funkce zakladatele vůči státnímu podniku VOP CZ, dříve VOP-026 či 025. Do smluvních vztahů k převodům mezi MO a VOP nikdy nevstupovali, protože její odbor se zabývá problematikou bezúplatných převodů, a nakládání s majetkem státních podniků, který je určeným majetkem ve smyslu zákona o státním podniku. Tedy o uzavřených smlouvách ví pouze jako účastník zasedání Dozorčí rady VOP CZ. Svědkyně blíže rozvedla popis své práce v oblasti, která se bezprostředně netýkala stíhaných skutků. K obžalovaným uvedla, že pracovní se setkávala především s Ing. Veřmiřovským jako ředitelem státního podniku, a to z pozice výkonu zakladatelských práv a problematiky činnosti státního podniku a ekonomické stránky. S generálem Halenkou byla v kontaktu při výkonu jeho funkce člena dozorčí rady či v rámci jiných aktivit spojených s organizací podniku v gesci ministerstva obrany. S oběma obžalovanými kolegy z oboru s nakládáním s nepotřebným majetkem pak při pracovním řešení majetkových dispozic mezi ministerstvem a podniky, ovšem pouze k bezúplatným převodům. Jejím přímým nadřízeným v letech 2010 až 2013 byl generální sekretář Ing. Vylita. K VOP v letech 2010 až 2013 uvedla, že na to, že se ukončovaly zakázky AČR, byl podnik ve velmi dobré ekonomické kondici. K propadu docházelo po roce 2010 po dokončení projektu Pandur, neboť dále nedocházelo k velkým modernizačním projektům pozemní vojenské techniky, k němuž je státní podnik VOP CZ primárně založen. MO však tento podnikatelský subjekt nijak neomezovalo při dalších zakázkách. O kontraktu VOP CZ s VOP Trenčín jí není nic známo. Svědkyně uvedla, že dozorčí rada VOP CZ byla informována o žádostech o odprodeji nepotřebného movitého majetku pro obchodní a podnikatelskou činnost podniku, v hlavním líčení při konfrontaci si už jednoznačně s odstupem času na tyto skutečnosti nevzpomněla. Svědkyně shodně s obhajobou obž. Ing. Veřmiřovského uvedla, že státní podnik VOP CZ díky klesajícím zakázkám od armády nedosáhl na výjimky ze zákona o veřejných zakázkách, nemohl dostávat zakázky „napřímo“ a byl tak ve velmi těžké ekonomické situaci. Pokud žádal VOP CZ o úplatný převod materiálu, bylo to čistě v gesci ONNM, oni sami by žádost neřešili, ani pokud by ji přímo obdrželi. S odstupem času si ani na podání takové žádosti nevzpomíná. O hospodaření VOP měla přehled zejména z tak zvaných „výkazů“, tedy z naplňování obchodního plánu touto společností. Je jí známo, že ve stíhaném období státní podnik hodně spolupracoval např. se spol. Excalibur Army. Strategie činnosti státního podniku se tvoří ve spolupráci s tímto státním podnikem, je komunikována v rámci resortu ministerstva obrany, řeší se s náměstkou na

jednotlivých úrovních a následně je předkládána ministru obrany ke schválení. Potvrdila tak skutečnost, že o způsobu činnosti státních podniků bylo vedení ministerstva obrany průběžně informováno.

8. **PhDr. Iveta Drobníková,**(roz. **Chudárková**), zaměstnankyně ministerstva obrany, uvedla, že od dubna 2012 do roku 2014 pracovala jako zástupce vedoucí oddělení movitého majetku, poté jako jeho vedoucí. Obž. Ing. Lachman jako ředitel ONNM byl její nadřízený a Ing. Pavlík byl její přímý vedoucí. Jako referent odboru pro nakládání s nepotřebným majetkem pracovala až do roku 2013. Měla na starosti movitý i nemovitý majetek, který se převáděl úplatně jak ve veřejné soutěži, tak mimo veřejnou soutěž. Svědkyně popsala obecně způsob nakládání s vyřazeným movitým majetkem nabídkou bezúplatného převodu a následně též úplatného převodu. Uvedla, že úplatný převod se prováděl tam, kde to bylo výhodnější než jiný způsob nakládání, nebo tam, kde se neprodal majetek ve veřejné soutěži. Všechny obchodní smlouvy se řídily stejnými podmínkami, které byly rovné pro všechny. Smlouvy se lišily jenom v tom, že u státního podniku se smlouva jmenovala Smlouva o úplatném převodu majetku do práva s ním hospodařit, protože to byl státní podnik založený ministerstvem. Ale fakticky nehospodařili s tím majetkem ve prospěch státu, to bylo pouze v případě, že šlo o převody do svěřeného majetku, a ty byly bezúplatné. Úplatné převody do práva hospodařit jsou de facto kupní smlouvy za peníze. Na tom, aby se jmenovaly odlišně, trvali právníci, a aby se také rozlišilo, kdy se jedná o veřejnou soutěž a kdy se jedná o další úplatné převody. Přímým prodejem se někdy prodával nepotřebný majetek armády i mimo státní podniky, neví přesně, ale jak se ta smlouva jmenovala. Když se prodávalo veřejnou soutěží, brala se nabídka minimální ceny z veřejné soutěže. Jinak se většinou brala cena v čase a místě obvyklá. Znalecké posudky se dělaly jen výjimečně, vycházely draho. Většinou se zjistila cena, za jakou bylo zboží už prodáváno, a prodávalo se to za tuto cenu. Ceny ve veřejné soutěži se stanovovaly tak, jak byly firmy ochotny nabídnout. Pokud byla nabídnutá cena velmi nízká, bylo v pravomoci ředitele rozhodnout, že to za tuto cenu neprodá a zkusí se to prodat v další veřejné soutěži. Většinou však opakovaná veřejná soutěž nepřinese ani původní zisk, firmy nejsou ochotny dát větší obnos. Cena likvidace takového materiálu je pak mnohonásobně vyšší. **K systému ISL uvedla, že podle nabídek jednotlivých firem se ceny zapisují do informačního systému logistiky. Pokud je to po položkách, zůstává tam cena jednotlivé položky, pokud je to navrhovaná kupní cena za celý balík, tak systém cenu rozpouští podle účetních cen na jednotlivé položky v balíky. To nedělá referent, ale systém. Referent pouze zadá „rozpuštění ceny“, a systém cenu spočítá podle nastaveného algoritmu, přičemž referent do procesu výpočtu nezasahuje. Automaticky se pak další ceny načítají rovnou do systému, aniž proces může ovlivnit fyzická osoba. Ke znaleckým posudkům svědkyně uvedla, že tyto se zadávaly jen prodeji velkých celků, například letadel. Ona sama zadávala znalecké posudky například u soutěže na nějaké dřevoobráběcí stroje, pokud se jich prodávalo víc kusů. Znalecký posudek však nejde udělat na 2 tisíce položek. Znalecké posudky se nezadávaly určitě ani na auta, a na náhradní díly také ne. Takže pouze na celky, např. tedy na letadlo, které se naceňovalo jako celek, pokud se jako celek prodávalo. Pokud se k prodeji nabízely velké náhradní díly, např. motory, které jsou předmětem obžaloby, **vůbec nemá ponětí, kdo by stanovoval kvalitu, protože oni (ONNM) vidí ten materiál pouze na papíře a v systému, materiál je fyzicky úplně jinde.** V systému ISL se nezobrazovalo, jestli konkrétní motory procházely nějakými kontrolami či revizemi. Tzv. „rozpuštěná cena zboží“ se neprojevovala na ceně jednotlivého kusu, ale jako celku.**

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

K množnosti ověření kvality prodáváného nepotřebného majetku kupujícími uvedla, že pokud se vyhláší veřejná obchodní soutěž, mohou se zájemci jet na zboží podívat do skladů, na auta se to například dělalo. Oni pak sami nabízejí cenu dle vlastního uvážení, i s ohledem na náklady, na dopravu, na účast, na stav majetku, posuzují, zda se to vyplatí, či nikoliv. Ona sama žádné veřejné obchodní soutěže na vojenský majetek však nedělala, měla v gesci tzv. „ostatní majetek“, neboť referenti byli dle typu majetku rozděleni. Vojenský majetek zpracovával Ing. Němec, Ing. Vacek, snad pan Cerhák, nepamatuje si to už přesně. Svědkyně dále popsala způsob vyřazování majetku logistickou sekcí AČR a zmínila též, že při prodeji byli limitováni cenou šrotu, pod kterou není prodej možný. Názvy společností SIV Group nebo Excalibur Army zná, jsou to firmy, které se hlásily do soutěží. Sama s nimi do styku nepřišla. Veškerý majetek, který na seznamech chodil do jejich odboru, byl majetkem nepotřebným. Po vyřazení majetku, každý z referentů dostal přidělený nějaký majetek, a to celý balík, který šel k prodeji. Rozdělovalo se to v informačním systému logistiky. Informační systém logistiky ke každé položce zobrazuje pořadové číslo vyřazení, běžné číslo, název majetku, katalogové číslo, množství, měrnou jednotku, hmotnost, cenu za jednotku, cenu celkem, místo uskladnění, příslušnost majetku, evidenční číslo, referenta, víc už si nevybavuje. Pokud se týče ceny, **cena uvedená v ISLu bývala původně cenou účetní. V těchto případech oni cenu neovlivní, je nastavená.** Oni sami **nebyli schopni zpracovat běžně ani výtěžnost toho majetku, neznali kompletně veškerý materiál, nevěděli, v jakém je stavu, neboť firmy při koupi často přebíraly materiál, který musely na své náklady poté likvidovat, protože už byl nepoužitelný.** Na materiál, který převáděli **ať už přímo, nebo prostřednictvím veřejných obchodních soutěží, nikdy nedávali záruku.** Pokud se týče kategorií majetku, tyto **kategorie v potaz moc neberou, protože nejsou vždy směrodatné a nejsou odpovídající. Nemohou prodávat materiál jako kategorii I., protože by na něj musela být záruka, přičemž prodávány vojenský materiál byl dlouhodobě skladovaný, záruku na něj dát nemohli. Prodej formou balíčků je pro armádu výhodnější, protože existuje spousta majetku jinak neprodejného, na které by byly další náklady k likvidaci.** Tedy pokud nabízí materiál, který by se neprodal, musí k němu přidat něco, co je pro firmu lukrativní. Svědkyně **tak vypovídá k podstatným skutečnostem, týkajících se nakládání s nepotřebným majetkem na ONNM i s jeho oceňováním shodně s obžalovanými Ing. Pavlíkem a Ing. Lachmanem, přičemž stvrdila obhajobu Ing. Pavlíka, že nemohl zasahovat do ceny, uvedené v systému ISL, stejně jako úplatné převody majetku v tzv. „balíčcích“, kombinujících lukrativní náhradní díly s neprodejnými, v nichž se ceny „rozpuštěli“ do jednotlivých náhradních dílů na základě ceny celého balíčku poměrem dle účetní hodnoty, tedy nákupní ceny .**

9. **Ing. Vlastimil Souhrada**, další vyloučený zaměstnanec MO v **postavení náčelníka odboru technického zabezpečení Agentury logistiky** řídil zásobování materiálem a popsal **systém vyřazování nepotřebného majetku sekcí logistiky**, s tím, že podněty ke konkrétnímu vyřazování nepotřebné techniky šly od jeho podřízených, tedy majetkových manažerů, konkrétně tankové motory nebo motory k BVP dělal jeho podřízený pan Weiss. Svědek byl současně náhradníkem komise pro nakládání s nepotřebným majetkem. Nepamatuje si, zda se na komisi v jeho přítomnosti řešily přímo ty motory, které jsou předmětem obžaloby. Z obžalovaných zná Ing. Lachmana a Ing. Pavlíka, dále zná obž. Ing. Halenku jako odborného nadřízeného. K vyřazovanému materiálu uvedl, že jako majetkový manažer navrhovali tento nadbytečný materiál k vyřazení, a to ať už šlo o materiál, který pozbyl v armádě nutnosti, anebo o tyto

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

motory, které v době rozhodování byly též nadbytečné. Nebylo proč skladovat např. na tři BVP jeden motor. Proto ho jako majetkový manažer společně s dalšími manažery navrhovali na vyřazení, návrhy byly dále postupovány. Vyjadřovali se k tomu další odborní nadřízení. Neví, jak se oceňoval tento majetek, tam jejich pravomoc nesahala. Na komisi se nerozhodovalo o tom, jestli se bude prodávat majetek přímo, nebo prostřednictvím veřejné obchodní soutěže, a nerozhodovalo se ani o ceně. Pokud se týče tankových motorů, tanky typu T-55 ve výzbroji už nebyly, a tanky T-72, což je klasický tank, těch bylo, tuší, asi sto, ovšem byly uloženy a nebyly v provozu. **Přesná čísla počtu motorů už neví, nicméně z hlediska majetkového manažera bylo zbytečné na 100 zakonzervovaných tanků držet například 100 motorů stejně jako 1 motor na 3 BVP. Proto z jejich stupně postupně odcházely návrhy vyřadit tyto motory jako nepotřebné. V návrzích na vyřazení se pak uváděla čísla těchto motorů, posuzovaly se podle stáří či podle počtu odjetých kilometrů, ale v tomto případě se domnívá, že šlo o zánovní motory, takže to bylo jedno, jaký motor se vyřadí. Motory byly zakonzervované, neví ale, z jakého období. Konzervaci v tu dobu řešila podřízená základna, anebo centrum Štěpánov, ale podrobnosti nezná. Motory byly v Ústí nad Orlicí, nadřízený v Ústí nad Orlicí byl opět odborný funkcionář ze Štěpánova. Oni nebyli prvotní zpracovatelé návrhů na vyřazení, **k nim přišly návrhy na vyřazení už s konkrétními čísly motorů. Fyzické prohlídky motorů se určitě nedělaly, protože pokud motory byly zakonzervovány, tak na nich nebylo nic vidět.** Sám se obhlídky majetku určeného k odprodeji nebo k vyřazení účastnil v Novém Jičíně a v Ústí nad Orlicí, a to před zrušením těchto skladů, společně s funkcionáři AČR, aby si udělali přehled, v jakém objemu je na základních materiálu uskladněn. Pamatuje si, že v Novém Jičíně i v Ústí byl obž. Ing. Halenka, obž. Ing. Lachman i obž. Ing. Pavlík, dělal jim doprovod. Svědek se shodně jako v přípravném řízení vyjadřoval k technickému stavu motorů, které byly dlouhodobě uskladněné s tím, že po 5 – 10 letech skladování se různé typy materiálu musí vyřadit, nadpočetná technika je neperspektivní. Oni motory nedostávali, ale pokud ví, motory se vybírali podle záznamu o konzervaci, protože ten motor, který byl čerstvě nakonzervován, a armáda ho potřebovala, šel do vojsk. Motorům se však věnovali jeho podřízený, pan Linhart a pan Weis, který pracoval i s informačním systémem logistiky. Je mu známo, že motory UTD-20 před rokem 2013 byly skladovány v halách, domnívá se, že v netemperovaných halách, stejně tak jako motory V 46.6. V civilu se tyto motory daly užívat v bojové technice, takže v civilu snad jediné jako hasící tanky, jinak netuší. Pokud by se dělaly nějaké revize a konzervace motorů, muselo by to být součástí provozní dokumentace této techniky. Pokud má motor propadlé revize a konzervace, není nikdy přímo použitelný. K jednotlivým vyřazovaným materiálům, u nichž jako majetkový manažer rozhodovali, jim nadřízený nikdy neupřesňoval, co vyřadit, nebo co v žádném případě nevyřazovat.**

10. Podřízený svědka Ing. Souhrady, **svědek Jindřich Weiss**, uvedl, že pracoval jako starší pracovník logistiky MO, tedy pohyboval se spíše na té spodní úrovni vyřazování nadbytečného a nepotřebného majetku. **Podklady k vyřazení dostával od centrálního skladu nebo od jednotlivých uživatelů materiálu, kteří zpracovávali návrhy na vyřazení buď pro neopravitelnost, nebo neupotřebitelnost a nadpočetnost.** On sám se vyjadřuje k těmto návrhům, postupuje je k dalšímu schvalování nadřízenému stupni. Konkrétně u motoru na BVP si jen těžko vzpomíná, jakým způsobem přesně probíhal vyřazovací systém, ale domnívá se, že stejným, a že **ze skladu v Ústí nad Orlicí dostal informačním systémem do počítače návrhy na vyřazení konkrétního materiálu, vyjádřil se a postoupil ho nadřízenému stupni.**

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

V některých případech došlo k zamítnutí toho návrhu na vyřazení, buď když byl nedostatečný, nebo byl nedůvodný. V tom případě materiál zůstal dál ve skladu. Pokud bylo konstatováno, že je materiál nadbytečný, nevidí důvod, proč by měl toto tvrzení zpochybňovat. K vyřazení konkrétního majetku nikdy nedostal pokyn, ani si nepamatuje, že by motory V 55 k tanku T-72 někdy nedoporučil k vyřazení. I jeho stanovisko však nadřízený může změnit. Vyřazuje obrovské množství materiálu, přičemž zpětně si informace nesleduje. Pokud se týče vojenské techniky, konkrétně motorů do BVP a motorů V-46-6 do tanků T-72, k tomuto materiálu se pracovně dostal až od roku 2008, historii těchto motorů nezná, ale domnívá se, že konzervace jako takové v armádě skončily s posledním vyřazením konzervační soupravy. Určitým způsobem údržby nebo kontroly se zabýval úsek odborných činností ve Štěpánově, potažmo v Ústí nad Orlicí. Ty motory, které tam nevyhověly z jakéhokoliv důvodu, byly vkládány do vyřazení. To muselo být zaznamenáno v dokumentaci. Těmi kontrolami se zabýval, tuší, pan Vítek nebo pan Janeček z Ústí nad Orlicí, ale tito muži už nejsou zaměstnanci resortu. S obž. Ing. Halenkou jako nejvyšším odborným nadřízeným nikdy nekomunikoval, pouze cestou ISL mu postupoval návrhy k dalšímu rozhodnutí. Nikdy od něj nedostával pokyny. Komunikoval příležitostně pracovně s obž. Ing. Pavlíkem, neboť jednu dobu spolupracovali na stejné úrovni. Dále s panem Ing. Smolkou, což byl zaměstnanec VOP-026, který s ním komunikoval v případě opravy techniky, neboť VOP mohl využívat resortní zásoby pro provádění oprav techniky AČR. Přímo s obž. Ing. Veřmiřovským nikdy nekomunikoval, zná ho pouze z doslechu. Pokud se týká kategorií majetků, domnívá se, že v kategorii dočasně nevyužitelný majetek, tedy majetek kategorie II., je majetek s prošlou konzervací, revizí, majetek určený pro opravu nebo ještě opravitelný. V jakých kategoriích však byly vyřazované motory k tankům a BVP, neví, žádné listiny k nim neviděl.

11. **Svědék Ing. Jaroslav Linhart**, též zaměstnancem MO, k obžalovaným uvedl, že je všechny zná ze společné práce, neboť z pozice svých funkcí vykonával činnosti, které byly průnikem práce jednotlivých obžalovaných, neboť byl **členem dozorčí rady VOP CZ, členem Komise pro vyřazování majetku a dále náčelníkem Sekce managementu majetkových uskupení, tedy nejvyššího orgánu v resortu, určeného k vyřazování materiálu**. Oni připravovali veškerý materiál, který považovali za nadpočetný, nadbytečný, nepotřebný, atd. Svědek podrobně popsal, jak po roce 89 došlo k „velkému třesku“, poté se armáda následně dělila ještě na část slovenskou a část českou. Výrazně se redukovaly ozbrojené síly u tankové techniky, česká armáda z několika tisíc tanků postupně snížila počty asi na současných 130, což lze dohledat ve veřejných zdrojích. Tím vznikla nutnost výrazně redukovat také veškeré náhradní díly na flotilu bojových vozidel, a to na základě potřeby, protože v souvislosti se vstupem do NATO se řešily mezinárodní záležitosti. Celý resort obrany, nejen armáda, změnil finanční rámce, nebyl schopen financovat tolik skladů, tolik techniky, náhradních dílů, včetně nutných revizí a konzervací. Nepostačovaly finanční ani lidské zdroje, ani skladovací kapacity k majetku. Docházelo tedy k tak zvané „optimalizaci skladových zásob“ na základě vydaného **úkolového listu ministra obrany**. Všechny tyto činnosti v té době patřily pod sekci logistiky, na vyřazování se podíleli odborníci pro jednotlivá majetková uskupení, přecházelo se z jednoho účtování na druhé, byly tam tisíce jednotlivých komodit, které se tipovaly a vyřazovaly, a to prostřednictvím systému ISL, který umožňoval elektronický proces. **Právě v tomto elektronickém procesu v jednotlivých stupních se majetek vyřazoval, a to v modulu „likvidace a vyřazování“ (LAV), který byl součástí ISL. Takto vyřazovaný majetek doputoval až na odbor nakládání s nepotřebným majetkem, který elektronickou databází**

uchopil a vyhlásil veřejnou soutěž na odprodej toho majetku, a to vždy v tak zvaných „balíčcích“, tuší, že čtvrtletně, ale ty cykly se mění. Udělaly se tedy „balíčky“ materiálu, složené jednak z komodit lehce prodatelných, jednak takových, kde se prodeje pro neúspěch opakovaly. Na posuzování balíčků zasedala na ONNM celá komise, jejíž byl členem. Zápis vždycky dostávali před jednáním komise, konkrétně získali předem informace, k nimž na komisi pak mohli vznášet připomínky. Konkrétní kauzy, které se projednávají před soudem- tedy převody majetku z MO na VOP, v žádném případě nevybočovaly z této praxe. K cenám majetku v systému ISL uvedl, že majetek se stále účtoval v pořizovacích cenách, tedy v účetních hodnotách. Neexistovaly odpisy, ty se zavedly až po roce 2014. V informačním systému byly pořizovací ceny z doby klidně před 20 i 30 lety, jako materialisty je ani tak nezajímal vlastní prodej, jako potřeba zbavit se majetku jako hmotného celku. Limitem prodejní ceny byla cena šrotu, pod který nesměl majetek jít, plus 10 %. Mimo veřejnou soutěž se prováděly převody v rámci organizačních složek státu, a to bezúplatně. Cena stanovená u prodávaného vyřazeného majetku stanovena nebyla, prostě vyplynula z životního děje, při veřejné soutěži se vždy řídila nabídkou kupujících. Dalším typem úplatného převodu byl převod majetku na státní podniky, a to Letecké opravny Malešice (LOM) nebo VOP. Komise pro nakládání s nepotřebným majetkem pak schvalovala jak možnost přímého prodeje, tak veřejné obchodní soutěže, případně opakované veřejné obchodní soutěže. Zájmem majetkového správce bylo, aby se prodalo co nejvíc majetku jako celku, snažili se majetek nedělit. Konkrétně u motorů se pak řešila životnost jednotlivých tanků a přiměřenost počtu náhradních dílů tak, aby přes překročenou životnost BVP, u kterého se počítalo s životností až do roku 2022, měli plný profil náhradních dílů na každodenní opravy a údržby. Vše ostatní, co bylo nad rámec nezbytně nutných počtů náhradních dílů, se odprodávalo. V té době už byl zástupce ředitele sekce logistiky MO, obž. Ing. Halenka byl jeho přímý šéf. Viděli to jednoduše a stejně. Náhradní díly byly soustředěné ve skladovacích halách, byly tam tak zvané „dlouhodobě uložené“, měly se na nich dělat revize, ale motorů bylo víc, než potřebovali, revize se přestaly v pravidelných intervalech provádět, aby se nevynakládaly zbytečně finanční prostředky. Neměli důvod přes propadlé revize zařazovat majetek do nižších kategorií, nic by to nepřineslo, když vyřazovat nepotřebný majetek mohou i v kategorii I., ale formálně měly být motory s propadlou revizí přeřazeny do kategorie II. Znamenalo by to však další náklady na účetní administraci, a proto přeřazení nevyžadovali. Svědek se dále podrobně vyjadřoval k fungování VOP v letech 2010 až 2014 a zcela shodně s ostatními slyšenými svědky z resortu obrany konstatoval nedostatek činnosti svěřované VOP armádou, klesající tendence, ale současně nutnost zachovat činnost VOP pro armádu pro opravu vojenského speciálu včetně odborníků v podobě mechaniků a techniků, kteří potřebují stálou práci v této oblasti udržovat svoji kvalifikaci.

12. Svědék Ing. Václav Absolon uvedl, že z titulu člena Odboru řízení organizací a vedoucího oddělení zakladatelských funkcí a správy majetku MO, který vykonává od prosince 2010, zná všechny obžalované. Svědek popsal rozdělení majetku, s nímž státní podnik (dále jen „SP“) hospodaří, na tak zvané „určený“, který je zapsaný v zakladací listině, a „neurčený“, s nímž může SP volně nakládat, s tím, že řízení státního podniku spadá pod zakladatele, tedy ministra. V souladu s organizačním řádem pan ministr tuto působnost v době od roku 2010 do 2013 přenesl na generálního sekretáře pana Vylitu. Pokud se týká prodeje

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

vyřazeného nepotřebného nebo nadbytečného majetku v rámci ministerstva obrany, za tento vždy odpovídal určitý prvek organizační složky státu. Ve chvíli, kdy se vyjednával jeho prodej, vyjednával se přímo se státním podnikem, řešil se způsob převodu i stanovení hodnoty majetku. A právě k tomu byl oprávněn v rámci resortu MO odbor nakládání s nepotřebným majetkem, který se dělil na část majetku movitého a nemovitého. Každá tato část měla vlastní komisi. Obě komise standardně pracují, projednávají se na nich jednotlivé obchodní případy, rozhodovalo se většinou hlasů. Pokud se týče prodeje náhradní dílů včetně motorů do BVP typu UTD-20 a tankových motorů, ví o tom, že prodejem probíhaly, nicméně těžiště vyjednávání bylo na řediteli státního podniku a řediteli odboru nakládání s nepotřebným majetkem. Tyto převáděné věci se zanašely do určeného majetku, tedy mohl s ním ředitel nakládat z hlediska svého rozhodnutí v rámci podnikatelského záměru. Domnívá se, že tak může činit za souhlasu dozorčí rady, ale sám po dobu, kdy byl členem dozorčí rady, žádnou takovou situaci neřešil. Přesná čísla už dnes není schopen uvést, ale je pravdou, že státní zakázky při naplňování kapacity VOP stále klesaly. Státní podniky pak přestaly mít šanci dostávat výjimku, tedy nebylo možné jim zadávat zakázku na tak zvaný „in-house,“ neboť znamenala naplnění kapacity ve prospěch státu ve výši 80 %, na kterou VOP CZ nemohl dosáhnout. Z pěti státních podniků, které ministerstvu obrany zůstaly, měl jediný problém právě VOP, proto požadoval navýšení zakázek. Se způsobem, jakým se ohodnocoval majetek, resp. náhradní díly, tedy movité věci, nepřišel do styku. Pokud se týče spolupráce se zahraničím, ví, že slovenská strana významně tlačila na spolupráci státních podniků ČR a SR, ví, že tam byla spolupráce s VOP Trenčín. S ohledem na to, že na slovenské straně udělali z těchto státních podniků akciové společnosti, ta spolupráce pro českou stranu byla v podstatě na úrovni rozhodování ředitele státního podniku, po zvážení, zda přinese užitek státnímu podniku. Státní podnik je ekonomicky samostatný, pokud v něm dochází ke ztrátám, stát je nekompenzuje, protože není opora v zákoně pro takový postup. Svědek uvedl, že sám byl členem komise pro nakládání s nepotřebným majetkem, a to od roku 2013. Popsal činnost komise s tím, že sekretář této komise připraví veškeré podklady, rozešle je všem členům komise předem na stanovené jednání, pokud mají členové komise k připraveným listinám výhrady, pošlou je dopředu sekretáři. Dokument si vezmou s sebou na jednání komise, tam se rozhoduje většinou hlasů. Dle vlastních zkušeností, nikdy nezjistil, že podklady, které mu byly předány na jednání komise, se rozcházejí s realitou. Neví o tom, že by byl informován o obchodní činnosti státního podniku VOP-026 ve vazbě na smlouvu z roku 2010 o prodeji 100 kusů motorů UTD. Po konfrontaci e-mailové komunikace mezi svědkem Ivaničem, který zasílal listiny na jeho soukromou e-mailovou adresu absolonv@seznam.cz, jejímž obsahem je smlouva mezi MO ČR a VOP-026 Šternberk ze dne 17.3.2010, číslo 101806013, která je předmětem obžaloby, uvádí, že na důvod, proč se o této smlouvě dozvěděl po 9 měsících, si nepamatuje a sám nastoupil až v prosinci 2010. K dotazům obhajoby výslovně uvedl, že MO nikdy nezakázalo VOP CZ spolupracovat v rámci obchodní činnosti se spol. Excalibur Army, byli si vědomi toho, že vojenské opravárenské podniky v rámci svého podnikatelského záměru si organizují opravárenskou činnost pro soukromou sféru, měli informaci i o spolupráci se spol. Excalibur Army o rozsahu zakázek, které vzájemně uskutečňovali, mu není nic známo. Nicméně vyřazování majetku a jeho převod na vojenský opravárenský podnik nebylo žádnou mimořádnou událostí. Pro MO však bylo přínosem, že se vyřazený nepotřebný majetek převedl na VOP, neboť s majetkem bylo zapotřebí nějak naložit. Přednostně se tento materiál nabízel ve vnitroresortním nabídkovém řízení dle typu zboží až 14 subjektům.

13. **Svědék Mgr. Jiří Staněk**, jako další zaměstnanec ministerstva obrany, uvedl, že v letech 2010 – 2013 vykonával funkci ředitele sekce vyzbrojování MO, odkud znal velmi dobře brigádního generála Halenku, který zastával funkci ředitele logistiky. Nejlépe z obžalovaných znal obž. Ing. Veřmiřovského, neboť s ním byl v pracovním styku jako zaměstnanec ministerstva obrany po mnoho let, kdy v letech 2009 – 2011 zastával svědek též funkci předsedy dozorčí rady státního podniku VOP-026 Šternberk, tedy sloučeného podniku, jehož ředitelem byl od roku 2010 právě obž. Ing. Veřmiřovský. Obž. Ing. Lachmana zná především od vidění, neboť celá léta měli umístěny kanceláře na stejném podlaží budovy MO, tedy se denně potkávali. Ing. Pavlíka zná zřejmě pouze od vidění, pracovní se s ním neseťkal. Pokud jde o dva popisované případy prodeje a vyřazené nepotřebné techniky MO do užívání VOP, zná je především z médií, v době druhého prodeje dokonce nebyl už zaměstnancem MO. K prvnímu převodu z ministerstva obrany na VOP-026 má obecné informace, neboť dozorčí rada do běžné obchodní činnosti státního podniku nezasahovala, nicméně z každého jednání dozorčí rady se pořizoval doslovný zápis. Pokud by tomuto tématu, ačkoliv se tak nedomnívá, bylo věnováno nějaké konkrétní rozhodování dozorčí rady, bylo by to možné dohledat v písemné podobě, neboť zápisy z porad se dělaly velmi podrobně až byrokraticky. Jeho působnost v rámci ministerstva obrany však nebyla v oboru nakládání s nepotřebným majetkem, byly to akvizice, tedy nákup nového materiálu. Právě v souvislosti s nákupem nového materiálu se také osobně setkal s celým procesem optimalizace skladových zásob ministerstva obrany, neboť armáda disponovala obrovským objemem nepotřebných zásob v rovině movitých i nemovitých věcí, a ve chvíli, kdy nakupovali novou techniku, neměli náhradní díly na novou techniku kde umístit, protože sklady byly narvané náhradními díly na techniku T-55 a podobnými prostředky zcela neperspektivními. Opakovaně se řešilo, a to i na generálním štábu, na koordinačních poradách, jak se urychleně zbavovat formou odprodeje nepotřebného materiálu. Obž. Ing. Lachman na těchto poradách pravidelně vystupoval s raportem o tom, jaká je situace v oblasti odprodeje nepotřebného majetku. Vše souviselo se snižováním nákladů na chod armády. Sám se otázce nakládání s nepotřebným majetkem nevěnoval, k tomu měl v dozorčí radě kolegy z úseku generálního sekretáře pana Vylity, tedy z úseku zakladatele. Mezi ně patřil zejména Ing. Václav Absolon, tito měli informace o nakládání s nepotřebným majetkem, ale neví o tom, že by je předkládali dozorčí radě k projednání. Sám byl častokrát konfrontován s žádostí pana Veřmiřovského i jiných ředitelů státních podniků o přidělení dalších zakázek. V té době byl výrazný propad hospodaření ve vztahu k MO, ale i na civilním trhu, proto tlak ze strany ředitelů státních podniků byl intenzivní, netýkalo se to jenom pana Veřmiřovského. Primárně však za činnost státních podniků odpovídal pověřený zaměstnanec ministerstva obrany, to znamená generální sekretář pan Vylita, a před ním ředitel sekce správy majetku pan Král. **Samotná skutečnost, že mnoho bývalých zaměstnanců ministerstva obrany se po ukončení státní služby uplatnilo v soukromém zbrojařském sektoru, je zcela logická, on sám získal po ukončení své činnosti na MO celou řadu nabídek. U kteréhokoliv povolání se cení zejména praxe a kvalifikace a u takto specifické činnosti, jakou je zbrojní průmysl je to o to cennější, že lidí je výrazně málo.**

14. K věci byli dále slyšeni bývalí zaměstnanci **VOP-026 Šternberk - Ing. Martin Smolka**, který měl být dle obžaloby osobou uváděnou v omyl obž. Ing. Veřmiřovským, a jednat v roce 2013 na jeho výslovný pokyn, a dále **Ing. David Ivanič**, který zakázky mezi ONNM a VOP-026, tedy konkrétně uzavření smlouvy číslo **101806013 ze dne 19.3.2010 i ceny nákupu zboží s ONNM dojednal a celou transakci řídil.**

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

15. **Svědék Ing. Martin Smolka, zástupce ředitele spol. VOP-026 v březnu roku 2010 a finanční ředitel divize vojenské výroby**, k věci uvedl, že si s odstupem času již na podrobnosti ke státnímu podniku VOP-026 nevzpomíná. Popsal důvody, pro který byl VOP-026 založen, tedy přednostní uspokojování potřeb AČR a poukázal stejně jako ostatní zaměstnanci na snižující se zakázky AČR v době po vstupu do NATO a tomu ekonomicky nepřiměřenou povinnost udržovat kapacity VOP i zaměstnance, schopné opravovat vojenskou techniku na odborné úrovni. Sám v podniku pracoval 15 let a domníval se, že dlouhodobě byli úspěšní. Divize vojenská výroba, jíž dělal léta finančního ředitele, fungovala dobře, měla dobré hospodářské výsledky. Z obžalovaných se zná pouze s obž. Ing. Veřmiřovským, ostatní obžalované nikdy neviděl ani se s nimi nesetkal. V roce 2010 probíhala fúze státních podniků VOP-025 Nový Jičín a VOP-026, on kromě postu ekonomického ředitele se stal zástupcem ředitele společného podniku VOP-026, přičemž obž. Ing. Veřmiřovský do doby sloučení byl ředitelem VOP-025, což byl sice partnerský, ale také konkurenční státní podnik, zřízený ministerstvem obrany. Měl stejné pravomoci jako Ing. Veřmiřovský, domnívá se, že **nadneseně může říct, že mohl státní podnik dokonce prodat**. Pravomoci neměli s ředitelem až do doby jeho odchodu nijak upravené. V době nepřítomnosti generálního ředitele proto mohl jménem VOP-026 podepisovat veškeré dokumenty, které mu standardně byly předkládány. V červenci roku 2010 pak z VOP odešel. Prolínali se tedy s obž. Ing. Veřmiřovským po dobu poměrně krátkou, v rádech jednotek měsíců. Svědek uvedl, že podepsal smlouvy na odkup nepotřebného majetku MO pro VOP-026, které mu byly soudem předloženy **ze svazku 6 trestního spisu**. Všechny tyto smlouvy mu předložil Ing. Ivanič jako ředitel divize vojenské výroby s tím, že jde o nepotřebný majetek ministerstva obrany, který by pro ně byl zajímavý jako artikl pro další rozvoj podniku. Domnívá se, že tam bylo značné množství položek, kromě motorů také náhradní díly. **Tyto nákupy, byť byly provedeny již v době, kdy generálním ředitelem VOP-026 byl obž. Ing. Veřmiřovský, tomu nákupy ani další převody nehlásil, nedomnívá se, že by to bylo jeho povinností**. Jednou z těchto smluv je také smlouva číslo 101806013 ze dne 19.3.2010 na č.l. 1555, tedy smlouva, jejíž uzavření je obžalobou kladeno za vinu obž. Ing. Veřmiřovskému. Z výpovědi svědka Ing. Smolky však jednoznačně vyplývá, že nejen, že jej obž. Veřmiřovský nenabádal k uzavření takové smlouvy, ale neměl o ní ani o následném nakládání s tímto majetkem jménem VOP-026 nejmenšího tušení, neboť **svědek Smolka nepovažoval za podstatné svého nově nastoupivšího nadřízeného v pozici statutárního orgánu o nakládání s majetkem VOP, za něž byl odpovědný, informovat**. Tyto okolnosti uzavření smlouvy, která je předmětem obžaloby dokládá též **e-mailová komunikace mezi obž. Ing. Veřmiřovským a svědkem Ing. Ivaničem** z prosince roku 2010, z níž soud považuje za objektivně prokázané, že teprve k tomuto datu se obž. Ing. Veřmiřovský o nákupu, prodeji i údajných opravách majetku v průběhu roku 2010 ve VOP-026 dozvěděl. Ke smlouvám, které za VOP-026 Ing. Smolka podepisoval, tento uvedl, že ve všech případech šlo o výhodné nákupy od ministerstva obrany, z kterých VOP vždy realizovala zisk, tudíž neměl žádný důvod smlouvy nepodepsat. Motory, které takto nakoupili a dále prodali spol. Excalibur Army, realizovali se ziskem a navíc na odprodaných motorech zpětně zajistili odbornou práci pro zaměstnance, jejichž odchod by znamenalo pro armádu ztrátu. Svědek Ing. Smolka uvedl, že takové smluvní vztahy pro ně byli nejlepším ekonomickým modelem - levně nakoupit od armády a přímo bez jakékoliv zátěže finančními prostředky prodat tyto motory budoucímu zákazníkovi, tedy spol. Excalibur Army, *čímž de facto stvrzuje skutečnost zjištěnou v trestním řízení, že motory odvážela*

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

z armádních skladů dopravce přímo ke spol. Excalibur Army. Oni sami na tomto přepradu získali a domnívá se, že tyto motory pak zpátky přinesly zaměstnancům i práci, což je ale informace pouze z doslechu. Nepovažovali za účelné, aby motory nakoupené od ministerstva obrany ležely v jejich vlastních skladech, vázaly by jim takto finanční prostředky a nemohli by realizovat přepradem zisk. Sám však žádné nákupy a prodeje nedomlouval, nebyl u těchto smluv přítomen, protože neměl na starosti obchod. Tyto smluvní vztahy tvořila divize vojenská výroba, předpokládá tedy, že pan Káňa, když je na smlouvě podepsaný a byl vedoucí obchodního oddělení. On sám s nikým ze společnosti Excalibur nejednal, smlouvy také podepisoval odděleně, byly mu předloženy ředitelem divize Ing. Ivaničem. Pokud se měl v minulosti zmiňovat pan Ivanič, že ty motory měly být nakoupeny za cenu šrotu, jak uváděl v přípravném řízení, domnívá se, že šlo o řečnický obraz nebo nadsázku. On sám ani neví, kolik takový motor váží, z jakých slitin se skládá, ani jaká je cena hliníku nebo z čeho se skládá, protože není technik (ač byl finanční ředitel divize výroby). Není to prostě přesná formulace, byť ji do protokolu v přípravném řízení uvedl. Neví, kdo stanovil cenovou nabídku na odkup od ministerstva obrany, musela tam být podaná nějaká žádost, ale on s nikým nejednal. O veškerých možných kontraktech ho informoval pan Ivanič, je možné, že se zmiňoval přímo o spol. Excalibur Army. Nicméně je si vědom, že náhradní díly na starou vojenskou techniku byly nedostupné, tedy když se naskytl možnost nějakého prodeje, považoval by za škodu nepřistoupit k nákupu. Oni nenakupovali jen u AČR, ale v minulosti měli kontrakty i na zahraniční zakazníky a zůstala jim spousta náhradních dílů. Svědek v hlavním líčení vypovídal nesmírně vyhybavě, účelově zkresloval svoji původní výpověď, pokoušel se přesvědčit soud, že nemá žádné technické ani ekonomické znalosti, ačkoliv byl finančním ředitelem a zástupcem generálního ředitele s.p. tedy osoba odpovědná za nakládání s ekonomickými prostředky s.p. s letitou praxí ve VOP 026 Šternberk Přes částečnou nevěrohodnost výpovědi svědka zejména ke všem skutečnostem, které se vztahují k jeho případné trestní doodpovědnosti při nakládání se svěřeným majetkem VOP soud za jednoznačně prokázanou z výpovědi svědka považuje skutečnost, že to byl právě svědek Ing. Smolka, který za spoluúčasti svědka Ivaniče a svědka Káni participoval na odkupu náhradních dílů od ministerstva obrany ve prospěch společnosti Excalibur Army, když společně dávali podnět k možnému odkupu dílů, které obratem přepradávali spol. Excalibur Army i v letech předcházejících stíhané smlouvě č. 101806013 z jara 2010, a činili tak až do svého odchodu v červenci 2010, jak vyplývá ze soudem provedených listinných důkazů.

16. Za výrazně nevěrohodnou, zejména ve vztahu k vlastnímu podílu na stíhaném jednání a způsobu, jak se s materiálem nakoupeným od MO v letech předcházejících žalované smlouvě č. 101806013 nakládalo, považuje pak soud výpověď svědka Ing. Davida Ivaniče. Tento uvedl, že v inkriminovaném roce 2010 působil ve VOP-026 na pozici ředitele divize vojenské výroby. Z VOP odešel k 1.4.2011, tedy k převodům vojenské techniky v roce 2013 se vyjádřit nemůže, přičemž odešel do spol. Excalibur Army. Svědek k žádosti o odkup vyřazeného materiálu z roku 2009 konstatoval, že požádali velice obecným dopisem ministerstvo obrany, že mají zájem o určitý sortiment materiálu, pokud je armáda nebude potřebovat a bude ho prodávat, a poté jim bylo nabídnuto, že se vyřadily motory UTD-20, a to v počtu asi 100 nebo 105 kusů. Dopis zpracoval on, adresován ministerstvu obrany byl ale tehdejším ředitelem ředitelem VOP panem Hynkem. O tom, že jsou vyřazeny motory UTD-20 se údajně dozvěděli na

stránkách MO v části nepotřebného majetku, proto o ně požádali a předložili k němu rovnou i cenovou nabídku. O tom, že jsou motory vyřazené, se dozvěděli s odstupem asi 2 až 3 měsíců. Po jejich cenové nabídce jim motory byly odprodány, a to v různých kategoriích, nebyly podstatné, neboť v jakém stavu motory jsou se zjistí až při demontáži, v době prodeje to neví ani jedna ze stran. **Svědék jednoznačně vyloučil, že by podával žádost o úplatný převod techniky z podnětu obž. Ing. Veřmiřovského, neboť podával jen jednu žádost, a to v roce 2009.** Žádali však také o vyřazené Avie a další materiál, nešlo jen o motory. V rozporu s listinnými důkazy svědek uvádí, že žádali o materiál vždy až ve chvíli, kdy viděli v systému, že je vyřazený, přičemž se údajně orientovali podle webových stránek ministerstva obrany (které fakticky vyřazený majetek nikdy veřejně neuvádělo). Na ministerstvu obrany svědek jednal s obž. Ing. Pavlíkem a s dalšími jeho podřízenými, jejichž jména si nepamatuje. Ing. Pavlíkovi zaslal cenovou nabídku, po ní proběhlo jednání. Ceny pro cenovou nabídku VOP vycházely z jejich kalkulace, při níž zohledňovali nejen nabízenou cenu, za kterou jsou ochotni motory koupit, ale též nutnost oprav, přičemž ze zkušenosti věděl, kolik stojí motor UTD-20. Cenu určoval on po dohodě s obchodním oddělením, předkládal ji finančnímu řediteli, tedy Ing. Smolkovi, který smlouvu podepsal. Neví, jestli se na motory před koupí byl podívat, ví ale, že byly uskladněny v armádních skladech, znal způsob uskladnění a konzervací motorů, fakticky nemohl stejně žádnou kontrolu vykonat bez defektace motoru, na pohled se na motorech stav a technické parametry nezjistí. Z předchozí zkušenosti věděl, jak se cenově motory pohybují, i jejich zákazník, společnost Excalibur věděla, že se motory budou muset opravovat a že po defektaci motorů nastanou na motorech vícepráce, které se budou fakturovat zvlášť. K motorům dostali pouze čísla motorů, ročníky a kategorii, to zjistili z technického listu motoru, u některých motorů byly také deníky konzervace, ale nepamatuje si, co z těchto listin už zjistil, protože všechno nekontroloval, to šlo přímo na středisko. Svědek již v přípravném řízení předložil kalkulaci, kterou poslal dodatečně na vyžádání řediteli, popsal v ní cenu (cca 28.000,-Kč) za rozsah prací, které požadoval zákazník, teprve po defektaci se vyčíslovaly budoucí vícepráce. Svědek nebyl schopen soudu vysvětlit, proč, když provedli dle jeho kalkulace defektaci motoru, a motor byl určen k nové opravě, proč účtovali znovu konzervaci a balení motoru. Vyhýbavě se svědek vyjadřuje jak k převozu materiálu po převodu na VOP ze skladu VZ, tak k objednateli převozu, jakož i k období, kdy měly být motory údajně dodatečně po převzetí spol. Excalibur Army opravovány. Nepamatuje si ani, v jakém časovém odstupu od převodu MO na VOP byly motory prodány společnosti Excalibur, není schopen popsat, kdy a jak probíhaly vícepráce na údajných motorech. Přestože si byl vědom po nástupu obž. Ing. Veřmiřovského jako generálního ředitele VOP-026, že musí všechny smlouvy předkládat právě obž. Ing. Veřmiřovskému, přesto smlouvu z března 2010 předložil pouze a výhradně Ing. Smolkovi a obž. Ing. Veřmiřovský jako jeho nejvyšší nadřízený se dozvěděl o údajné rozsáhlé opravě motorů ve prospěch spol. Excalibur Army, která měla pokrýt činnost firmy po dobu vysoce přesahující 3 měsíce v roce až zprostředkovaně, na vlastní žádost a s velkým časovým odstupem. Po výpovědi svědka soud dospěl k závěru, že **jeho výpověď je ve vztahu k praktikám při převezech majetku za účelem jeho dalších oprav zcela nevěrohodná, rozpis na opravu motorů, který předložil obž. Ing. Veřmiřovskému k jeho žádosti, považuje soud v kontextu dalšího dokazování (zejména znaleckých i svědeckých výsledků, ale i pro vnitřní rozpornost tvrzení svědka) za fiktivní dokument,** který nemá oporu ve skutečně vykonaných pracech, nutných k uvedení dlouhodobě skladovaného motoru do stavu, kdy by mohl být určen k prodeji jako náhradní díl I. kategorie. Současně soud z prokázaných praktik, provozovaných ve VOP-026 Šternberk ve

vztahu ke spol. Excalibur Army, které skutečně budí pochybnosti o souladu s dodržováním pravidel řádného hospodaření, nemohl vyvodit žádné závěry ve vztahu k trestní odpovědnosti dalších obžalovaných, **když výsledkem svědka v té části jeho výpovědi, kterou při konfrontaci s listinnými důkazy lze považovat za věrohodnou, bylo vyloučeno, že by se na uzavření smlouvy č. 101806013 mezi VOP-026 a MO a dále na navazujícím smluvním vztahu mezi VOP-026 a spol. Excalibur Army jakkoli podílel obž. Ing. Veřmiřovský, nicméně v kontextu s provedenými listinnými důkazy nebyla prokázána ani jakákoli účast formou nezákonného postupu obž. Ing. Lachmanna a Ing. Pavlíka, natož pak obž. Ing. Halenky.**

17. **Svědkyň Ing. Jana Machová** - zaměstnankyně VOP na obchodním úseku k předmětu trestního řízení uvedla, že ve VOP CZ byla odpovědná za víceméně civilní obchod, za speciál byl odpovědný obchodní ředitel pan Richard Kuběna, a to od roku 2011 do roku 2015. Z obžalovaných zná pouze obž. Ing. Veřmiřovského, který byl ředitelem podniku. K předmětu obžaloby se není schopná vyjádřit. Pouze obecně je schopna uvést, že v letech 2010 až 2013 úzce spolupracovali s Tatrou, snažili se navázat spolupráci i pro vojenskou výrobu. Kromě Tatry je prostřednictvím pana Strnada oslovila společnost NIMR, která pak pro VOP zadala velkou zakázku (spolupráci VOP s NIMR Automotive lze nalézt na webových stránkách VOP), na níž se ona a pan Kuběna účastnili. Obžalovaného Veřmiřovského hodnotí jako náročného, tvrdého, ale spravedlivého šéfa, který řídil společnost pevnou rukou a dostal ji na vysokou úroveň s dobrými výsledky, bohužel po odchodu obž. Ing. Veřmiřovského i celého vedení pak mnoho zákazníků dosavadních dlouhodobých partnerů ukončilo spolupráci s VOP.

18. K samotnému **postupu při provádění údajných konzervací ve vojenském zařízení Štěpánov a v Ústí nad Orlicí, byli vyslechnuti následující svědci, jejichž výpovědi se co do existence samotného provádění konzervací motorů ÚTD 20 a tankových motorů v zálohách AČR, případně jejich rozsahu významně rozcházejí:**

19. **Svědka Ing. Petr Horák** uvedl, že byl v době stíhaných skutků zaměstnancem AČR, kde je doposud. Byl šéfem majetkového uskupení ve Štěpánově. S motory přímo neměl co do činění, nicméně spadaly do jejich majetkové gesce. Jako své nadřízené znal obž. Ing. Halenku a obž. Ing. Lachmana, ale osobně se s nimi neznal. Pokud se týče vyřazení majetku, tento se vyřazoval podle nějakého nařízení shora, skladníci sami rozhodovací pravomoc neměli. On osobně z vojenského majetku měl na starost kolovou techniku, tedy auta, a to jako celky. Svědek potvrdil obhajobu obžalovaných, že pokud se něco z vozového parku prodávalo, nebyl požadavek na oceňování těchto vozidel. O skladování techniky, konkrétně motorů, které jsou předmětem obžaloby, v Ústí nad Orlicí, se zmiňuje svědek pouze obecně formou „že byly uskladněny podle vojenských předpisů“. Uvedl, že měly být zakonzervovány, uloženy v obalech a při vydávání těchto náhradních dílů „se měla dělat kontrola funkčnosti a zjišťovat technický stav“ - praktický průběh však nezná. Neví, kdo byl odpovědný za revize a konzervace motorů UTD-20 a V-46.6, domnívá se, že revize a konzervace dělaly víceméně opravárenské podniky, které na to měly techniku. K postupu vyřazování majetku uvedl, že on sám se nikdy k vyřazování nevyjadřoval, vyřazování konkrétního majetku navrhne vždy sklad, který má majetek v materiálové péči, pak to postupuje na nadřízený stupeň, kde referenti zhodnotí technický stav, návrh se přinese do Staré Boleslavi, pak na sekci podpory, a pak na oddělení s nepotřebným majetkem. Referentem pro vyřazování

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

byl jeho podřízený pan Kolmaš. I k zařazování do kategorií má pouze obecné znalosti. Domnívá se, že komise na vyřazení majetku rozhoduje na základě technického stavu materiálu a funkčnosti, neboť musí být před vydáním materiálu nějaká revize. Výpověď svědka tak pro rozhodnutí soudu má s výjimkou informací o systému vyřazování nepotřebného majetku a neexistenci požadavku na znalecké zkoumání ani celé vojenské techniky minimální hodnotu .

20. **Ing. Vojtěch Kolmaš** pak při výslechu v přípravném řízení 8.7.2015 na čl. 813 uvedl, že kategorie u náhradních dílů nerozhoduje, rozhoduje potřeba kategorie i typy lidí z ISL, každý může v ISL tu kategorii změnit. Určitým způsobem má kategorie v ISL vliv na vyřazování, začíná se vyřazovat z té tzv. nejhorší, ale nemusí to být vždy pravda. Veškerá evidence vojenského materiálu k prodeji se vede v systému ISL. Jiná elektronická evidence vedená není. Byl osobně informován o tom, jak byly skladovány motory v Ústí, ale které konkrétní motory byly odprodávány, neviděl, to šlo mimo něj. On sám ale motory k BVP a tankům nikdy nepřebíral. K překonzervaci motorů u VZ Ústí nad Orlicí uvedl, že tam bylo pracoviště, kde se překonzervovaly motory, ale bez motorové zkoušky, **vyšší konzervace** se prováděla ve VOP-026. Dle jeho názoru byly motory provozuschopné, a to úplně, ale po nějaké fázi se musely vyměnit např. pryžové části, oleje atd. dle technologických postupů. **V hlavním líčení pak soud z výpovědi téhož svědka,** který byl a dosud je referentem majetkové správy vojenského zařízení 5212 Štěpánov, zjistil, že motory, typově shodné s motory v obžalobě, jsou skladovány u jejich základny v Ústí nad Orlicí. **V době, kdy fungovala konzervační stanice v Ústí nad Orlicí, byly průběžně konzervovány což je tak 5 let zpátky.** V Ústí tedy byly motory uloženy, konzervační stanicí konzervovány na dobu 3 až 5 let, a po této době se překonzervovaly. **Revize na motorech určitě neprobíhaly, protože sklady na ně neměly peníze.** Motory se sice udržovaly, ale bez revizí, které se obecně v armádě neprovádějí, pokud je mu známo. **Revize by prováděl vojenský opravárenský podnik.** Pokud se týče zařazení do kategorií, **pokud byl majetek nový, nepoužívaný, ale neprocházel revizemi, spadal do II. kategorie jako opravitelný.** Domnívá se však, že kategorie se u techniky neměnila, neboť za tím účelem by muselo dojít k odborné prohlídce, na kterou nebyly finanční prostředky. Pokud se týče motorů, jež jsou předmětem obžaloby, byly staré minimálně 20 – 30 let. Skutečnost, že se revize neprováděly, je mu známa po dobu jeho praxe, která sahá až do roku 1976. Je přesvědčen, že ke konzervacím motorů došlo, musely o tom být doklady a je přesvědčen, že konzervace probíhaly i pro motory UTD 20, V-46.6 a V55 AM2, nicméně nebyl u toho přítomen ani neví, zda se jednalo právě o tyto motory. **Provedené konzervace ale nebyly úplné, byly tak zvané „kontrolní“, přičemž svědek k námitce obžalovaného Halenky připouští, že konzervační stanice v Ústí nad Orlicí mohla mít kapacitu jednoho motoru týdně.** Motory po konzervacích byly uloženy, některé v krabici, některé jen v igelitu, nicméně tím že samotné konzervaci přítomen nebyl, **neví tedy, zda se prováděla také kontrola toho, co je v kontejneru uloženo / viz zjištěný nesoulad dokumentace k motorům UTD-20 a skutečných čísel motorů , zjištěný při prohlídce a vybalení konkrétních motorů.**

21. Další ze slyšených svědků, **Ing. Pavel Doležel** uvedl, že byl zaměstnancem vojenského zařízení (dále VZ) Štěpánov, kde pracuje dosud, nicméně motory UTD-20 ani V-46.6 nebyly předmětem jeho činnosti, neboť má na starosti ženižijní techniku. Tankové motory měl svěřeny do péče pan Kolmaš. Svědek se vyjádřil obecně k vyřazování nepotřebné techniky či techniky nepoužitelné, kdy zejména po roce 1989 se čas od času přistupovalo ke snižování některé

komodity podle toho, jak se snižovaly počty dané techniky. On sám se vyjadřoval při optimalizaci zásob k tomu, zda na příslušnou techniku mají náhradní díly a zda v zásobách zůstává dostatečné množství, tedy i k vyřazovaným dílům, a toto postupoval na nadřazený stupeň. Pokud se týče zařazení do kategorií u majetku, svědek potvrdil, že vesměs byl všechn zařazen v I. kategorii. Kategorie se měnily pouze u toho materiálu, který se vrátil od útvaru jako použitý.

22. **Svědék Ing. Radek Štefan** uvedl, že do vojenského zařízení v Ústí nad Orlicí nastoupil v roce 2008 na funkci náčelníka zásobovací základny. Svoji činnost ukončil roku 2013, kdy byla základna zrušena. V době jeho nástupu byly motory shromážděné po různých objektech, a to včetně plechových netemperovaných hal. Rozhodl se proto, že udělají sklad motorů na budově 22, kde soustředili všechny motory a převodovky na BVP, tedy celkem asi 250 motorů na BVP, 250 převodovek a 72 kusů motorů do tanků. Na motorech BVP prováděli krátkodobou konzervaci, za účelem této konzervace dovezli konzervační stolicí ze Štěpánova. Motory se postupně překonzervovávaly, následně se zabalily, uložily do palet a naskládaly se po typech a druzích do budovy číslo 22, která byla temperovaná a opravená. Tam se tyto motory skladovaly od roku 2009 – 2010. Ke kompletní konzervaci nedocházelo, provedla se pouze krátkodobá konzervace vstříkem oleje do motoru. K manipulaci s motorem se musela vést evidence. Svědek se k překonzervacím vyjadřuje poměrně vágně, tvrdí, že u všech motorů BVP byla provedena překonzervace, u tankových motorů však nikoliv. Při přímé konfrontaci však uvádí, že u překonzervací nebyl, tuto práci dělal podle manuálu na stolicí pan Kysela. **Motory se také kontrolovaly při vyřazení, jak se to ale dělalo, netuší, na to měl svoje podřízené**, on pouze podepisoval dokumenty. **Vedoucím konzervárny byl jeho podřízený pan Kaplan**, k jeho výpovědi z přípravného řízení, v níž sv. Kaplan uváděl, že se konzerovaly jen nové motory, které se konzerovaly pravidelně, přičemž se jednalo o motory do nových tanků, přičemž konzervace motorů UTD-20 a V-46.6 se nedělaly, vyjádřil přesvědčení, že konzervace prováděny byly, ale starší motory měl na starosti pan Kysela, a proč o nich nejsou vedeny záznamy, neví. **Předpokládá však, že konzerovali maximálně 15 motorů týdně (ačkoliv kapacita konzervační stolice měla být 1 motor týdně)**. Pokud se týče vyřazování materiálu, shodně s dalšími svědky uvedl, že k vyřazování docházelo na základě organizačního rozkazu, materiál nebo majetek navrhovala k vyřazení komise, on to zasílal svému nadřízenému do Štěpánova k vyjádření majetkových manažerů, poté putoval návrh do Staré Boleslavi a postupně až k podpisu na vyřazení náčelníka generálního štábu. **Ohledně vyřazení majetku, dostávali pokyny ze Štěpánova**. S obžalovaným Halenkou přišel do styku při pravidelných kontrolách objektu a skladů, kam však **nejezdil sám, ale vždy za přítomnosti jeho nadřízeného ze Štěpánova a s majetkovým manažerem ze Staré Boleslavi**.

23. **Svědék Jaroslav Kaplan**, v přípravném řízení na č.l. 805 uvedl, že od roku 91 do 2013 pracoval 22 let jako občanský zaměstnanec ve skladu v Ústí nad Orlicí, kde měl na **starost konzervaci materiálu, který mu přiváželi a zase odváželi**. U tankových motorů a motorů BVP konzervace ani ukládání **nedělali k dotazu upřesnil, že neprováděli konzervaci motorů UTD 20 a V-46.6, ani se nikdy na této konzervaci nepodíleli**. Neví, zda tyto motory byly vůbec někde konzervovány, možná ve Štěpánově. Při **výslechu v hlavním líčení zcela v rozporu se svou prvotní výpovědí v přípravném řízení uvedl, že se pravidelně prováděly konzervace motorů k BVP, které prováděl Radim Kysela**. Popsal, že při konzervaci se motor zcela vybalil, nechal se **běžet na konzervační stolicí**, vypustily se všechny náplně,

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

motor se pak nechal vykapat a znovu se zabalil. Současně však uvedl, že při konzervacích přítomen nebyl, tyto prováděl pouze pan Kysela, jaké přesně motory konzervoval, neví. K rozporům k výpovědi z přípravného řízení uvedl, že si na to v přípravném řízení prostě nevzpomněl, ačkoliv byl ke konzervacím motorům k bojovým vozidlům pěchoty výslovně dotazován. Trval však na tom, že prováděli konzervace anglických motorů, o další motory se on sám, přestože byl vedoucím konzervárny, nezajímal, to měli na starosti jiní. Svědek oproti výpovědi Ing. Štefana uvedl, že **viděl, že při konzervaci se motory nejen protáčely, ale že byly také nastartované**, pokud sv. Štefan vypovídá odlišně, konzervaci zřejmě neviděl. Současně však k dalším dotazům uvedl, že ani on při konzervacích sám nebyl. K dotazům obhajoby svědek uvedl, že **povodně v srpnu roku 2002 si nepamatuje, ale areál v Ústí byl zatopen povodněmi v roce 1997, tehdy tam bylo metr vody, byla tam zatopena spousta materiálu**. Neví však přesně, jak povodeň postihla jednotlivé sklady, **protože nebyl skladník**, ale něco se samozřejmě zničilo.

24. Dalším ze slyšených zaměstnanců vojenského zařízení v Ústí nad Orlicí, byl referent majetkové správy, **svědek Antonín Punčochář**, který v letech 2010 – 2013 měl na starosti konečnou realizaci kupních smluv. Na okolnosti si již blíže nevzpomíná, smluv bylo víc. Pokud se týče převozu materiálu na základě uzavřených smluv, domnívá se to, že **všechno vyřizoval Ing. Smolka**. Jméno svědka Ivaniče mu nic neříká. **S Ing. Smolkou domlouvali nějaké termíny, týkající se odvozu odkoupené vojenské techniky. Jednalo se tehdy o motory, odvážela si to snad nějaká firma na základě plné moci**. Motory, které se tehdy prodávaly, byly zařazeny v I. kategorii, názory na řazení do kategorií se rozcházejí, on to vnímá tak, že II. kategorie je poškozený, ale opravitelný motor. Použitelný motor patří do I. kategorie. Kategorizace byla uvedena v informačním systému logistiky, kdy každý motor měl evidenční kartu. Domnívá se, že konzervace u části motorů prováděny byly, revize zcela jistě prováděny nebyly. Zda byla konzervace provedena či nikoli se v podstatě nedalo poznat. V případě výběrových řízení, pokud měla firma zájem o koupi motorů nebo jiného materiálu, mohla si ho přijet prohlédnout, ale žádné funkční zkoušky se nedělaly. K předloženému pasportu motoru svědek uvedl, že tento dokument zná, domnívá se, že je to dokumentace k motoru a že k němu nic dalšího nebylo. Nepamatuje si, kdo konkrétně nařizoval provedení konzervací motorů UTD-20 a V-46.6, ale domnívá se, že konzervace u těchto motorů neproběhly, u revizí se je tím naprosto jistý. Pokud se týče vlivu povodní v letech 1997 a 2002 na uskladněnou techniku, vojenské sklady těmito povodněmi byly dost poškozeny. Neví, jestli se v té souvislosti tedy překonzervovávaly i tankové motory.

25. Svědek **Jaroslav Víték**, další ze zaměstnanců VZ Ústí nad Orlicí uvedl, že nikoho z obžalovaných nezná. Obsluhoval sklad na halách číslo 36 a 37, kde byly uskladněny díly na tankovou techniku, ale tankové motory ani motory BVP na skladě neměl. Svědek byl skladníkem od roku 1986, domnívá se, že motory byly konzervovány při převozu na sklad číslo 22, který byl zděný, ale neví přesně kdy k tomu došlo, neboť zděný sklad č. 22 jim předali Rusové, když z ČR odcházeli. **Rekonstruován tento sklad však byl až v roce 2012, je si jistý, že v tomto skladu byly motory umístěné po provedené rekonstrukci, ale před ní tam mohlo být cokoli**. Pokud byly motory uskladněny v areálu už **před rokem 2012, mohly být v plátěné hale**, ale víc neví, neboť se tankovým motorům při výkonu práce nevěnoval.

26. Pokud se však týče rozporů ve výpovědích výše uvedených svědků o provádění či neprovádění konzervací, má soud za prokázané, že kompletní konzervace a revize, které by byly schopny zajistit faktickou kvalitu motorů určených k okamžitému použití, prováděny nebyly a motory stáří více než 25 let bez řádné údržby tak v I. kategorii zůstaly zařazeny toliko formálně – nefunkčnost motoru při okamžitém použití po více než 20 letech skladování dokáže posoudit bez znaleckého posudku i každý z členů senátu jako laik, který v domácnosti přišel do kontaktu s jakýmkoli zařízením, poháněným motorovou jednotkou včetně automobilu. Jakkoli soud nehodlá spekulovat o důvodech odlišných tvrzení svědků, rozpory - resp. odlišná tvrzení, spočívající v řádné a kompletní konzervaci motorů shledal soud zejména u zaměstnanců odpovědných za provádění řádné údržby těchto náhradních dílů, tedy potenciálně postižitelných za neplnění pracovních povinností. Tyto rozpory však s ohledem na prokázanou absenci revizí i stav náhodně zkoumaného obdobného motoru ÚTD-20 znalci považuje soud pro konečné závěry soudu o prvotřídní kvalitě převáděných motorů k bojové pásové technice za irelevantní.

27. Další slyšení svědci byli vyslýcháni k okolnostem kupní smlouvy mezi VOP CZ a VOP Trenčín ze dne 26.6.2013 v souvislosti s plánovaným prodejem celkem 135 ks motorů k pásové technice (111 ks UTD a 23 ks V-46.6 a 1ks V55-AM2) z VOP CZ na VOP Trenčín, které VOP měl získat úplatným převodem na základě uzavřené (a později Ing. Pickem zrušené) smlouvy mezi MO a VOP CZ č.131803109 ze dne 3.5.2013.

28. Svědék Ing. Ludovít Fridrich uvedl, že v roce 2013 byl 5 měsíců předsedou představenstva VOP Trenčín. Pamatuje si, že uzavřeli s VOP CZ jedinou smlouvu, na jejíž detaily si nevzpomíná. Podmínky smlouvy připravoval jeho obchodní ředitel Ing. Blažej. Obž. Ing. Veřmiřovského viděl před uzavřením smlouvy jednou na veletrhu v Brně v květnu 2013. Připravenou smlouvu pouze podepsal, neviděl v ní žádný problém, šlo o nákup spousty náhradních dílů. Smlouva se uzavírala na základě informací z porady vedení firmy, kdy ho obchodní ředitel informoval o nákupu náhradních dílů a součástí potřebných pro činnost jejich podniku. V té době na tom ekonomicky byl VOP Trenčín velmi špatně, ale materiál potřebovali pro provoz, proto nakupovali, otázky úhrady pohledávky neřešil.

29. Svědék Ing. Robert Lubrich, zástupce spol. Tatra Trucks uvedl, že z obžalovaných zná pouze obž. Ing. Veřmiřovského, který byl v době jeho činnosti pro společnost Tatra Trucks generálním ředitelem VOP CZ. Ze společnosti VOP CZ spolupracovali i na základě společného memoranda, zajišťovali širší spolupráci. O předmětu stíhané trestné činnosti mu není nic známo.

30. Svědék Ing. František Vlkovič uvedl, že byl generálním ředitelem VOP Trenčín od května 2012 do 4.4.2013, kdy byl ministrem obrany Slovenské republiky odvolán. O smluvním kontraktu na převod motorů do BVP a tanků z VOP CZ, k němuž došlo na základě smlouvy uzavřené někdy v červenci 2013, mu není nic bližšího známo. Je pravdou, že kontrakt se musel sjednávat už v době jeho působení ve VOP, ale z VOP CZ chystali víc kontraktů, nijak zvlášť mu tento neutkvěl, nebyl ničím výjimečný. V oboru vojenské techniky se pohybuje po dobu více než 20 let, VOP Trenčín v době jeho působení se zabýval opravou pozemní vojenské techniky, pro potřeby ozbrojených sil, sháněl proto náhradní díly. Za více než 20 let ve zbrojařské branži jsou

mu známy všechny větší společnosti, které se zabývají vojenskou technikou a zbraněmi, zná tedy spol. Excalibur Army, je mu známa spol. MSM Martin, a to proto, že její čelní představitel, pan Goga je jeho bývalý kolega z VOP Nováky. Ze společnosti STV Group osobně nikoho nezná. Svědek potvrdil, že docházelo k mezinárodní spolupráci na úrovni ministerstva obrana ČR a SR o vzájemné výpomoci, opravy a údržby speciálu po rozdělení Federace se prováděly partnersky i nadále, neboť byla snaha posilovat tuto spolupráci. Za dobu jeho působení, VOP Trenčín neobchodoval pouze s motory UTD 20, že by je nakupoval a pak prodával. Z obžalovaných zná pouze Ing. Veřmiřovského, a to víceméně ze společenských setkání na různých výstavách, s dalšími obžalovanými se neseťkal, byť k obž. Pavlíkovi uvedl, že si ho matně pamatuje, což obžalovaný vysvětlil skutečností, že se v Trenčíně mohli potkat, neboť jeho manželka odtud pochází.

31. **Svědék Ing. Pavol Blažej**, obchodní ředitel VOP Trenčín uvedl, že do této funkce nastoupil v květnu 2013 po roční pauze, když do května 2012 byl generálním ředitelem VOP Trenčín. V té době už byl obchodní případ z VOP CZ rozpracovaný, on ho pouze převzal. Svědek podrobně popsal, jakým způsobem se vyvíjela spolupráce mezi VOP Trenčín, resp. slovenskými vojenskými opravárenskými podniky a českými opravárenskými podniky, a to jak po revoluci, tak především po rozdělení republiky, kdy zpočátku slovenské VOP neměli opravárenský podnik a byli na českém partnerovi závislí. Spolupracovali především s VOP-26. Na nákupu náhradních dílů včetně motorů nevidí nic nelogického, v České republice pravidelně nakupovali náhradní díly, je to principem fungování opravárenské firmy, **bez náhradních dílů nejsou schopni zajišťovat funkčnost** techniky, kterou pak po opravách prodávali. S VOP CZ takto běžně obchodovali, a spolupracovali při opravách speciální techniky. Sám se zabývá vojenskou technikou od roku 1978, od té doby také pracoval ve VOP Trenčín. Za ta léta znal v podstatě všechny zbrojaře na území České a Slovenské republiky, s partnery se pravidelně setkávali neoficiálně i oficiálně přes Sdružení obranného průmyslu ve Slovenské republice, v Čechách se tato organizace nazývá Asociace obranného průmyslu. Tyto sdružovaly podniky se speciálem. Na území bývalého Československa je maximálně 100 zástupců, s nimiž se vyplácí spolupracovat, všechno ostatní jsou překupníci, proto se navzájem znají. Z obžalovaných zná pouze obž. Ing. Veřmiřovského, z osobního kontaktu, ostatní osobně nezná, ač jména mu jsou známa. Ze zbrojařů, kteří se následně účastnili výběrového řízení na pronájem objektu, včetně zachování zaměstnanců a činnosti VOP Trenčín, zná jak zástupce spol. MSM Martin, tedy pana Gogu, tak zástupce spol. STV Group jako druhého zájemce, pana Drdu. S oběma se zná z pracovních kontaktů. VOP Trenčín stejně jako VOP v České republice pracovala s dodávkami náhradních dílů nejen pro potřeby slovenské armády, ale hodně obchodovala i se zahraničím, poměr státních zakázek k zakázkám ostatním byl řádově 10 : 90. **Uzavřená smlouva z července 2013 o dodávce motorů pro VOP Trenčín byla pro něj zásadní, určitě o ní komunikovali, byla to smlouva, která zabezpečovala jejich nosnou smlouvu, kterou na 4 roky uzavřeli s ministerstvem dopravy, pro níž bylo třeba zabezpečit náhradní díly, a to v celých skupinách i podskupinách.** Tyto náhradní díly pak zajišťovali i pro zahraniční zákazníky. **Smlouva byla podepsána 17.7.2013**, nicméně licenční řízení trvají na Slovensku minimálně 60 dnů, proto byl do smlouvy vtělen odklad, že k plnění ze smlouvy dojde v období od 1.9. do 31.10.2013. Ukončení smlouvy mezi VOP CZ a VOP Trenčín na dodávku náhradních dílů, považuje dodnes za katastrofu pro slovenskou stranu, protože byli v té době již vázáni dalšími

kontrakty, připravovali tehdy také modernizaci bojových vozidel pěchoty, k níž následně došlo, a pro které náhradní díly z České republiky byly nosné.

32. **Svědék Ing. Marián Goga**, statutární orgán spol. MSM Martin uvedl, že byl kdysi výkonným ředitelem VOP Nováky, Ing Blažeje jako letitého generálního ředitele spol. VOP Trenčín znal pracovně z doby spolupráce obou podniků. V době, kdy nastoupil do společnosti MSM Martin, spolupracovala tato společnost již se spol. Excalibur Army, stejně tak tato společnost spolupracovala se spol. STV Group, tedy s panem Drdou. S oběma aktivně obchodovali a on v této linii pokračoval, neboť společností, které obchodují s vojenským materiálem, není mnoho a všichni se vzájemně znají. Portfolio společností STV Group a Excalibur Army bylo v té době v podstatě stejné. Společnost **MSM Martin se stejně jako STV Group přihlásila do výběrového řízení na pronájem aktiv společnosti VOP Trenčín, kde šlo o to, že museli převzít celý podnik, a to včetně zaměstnanců, kterým museli po dobu 5 let garantovat práci.** V předchozí době tímto způsobem převzali i VOP Nováky, tuší, že od 1.1.2013, proto následně uspěli i ve výběrovém řízení, kde **k 1.1.2014 převzali VOP Trenčín.** Obě tyto společnosti byly v době převzetí ve stavu restrukturalizace, následně se spojily pod jednu společnost s leteckými opravami. Převzali všechny zaměstnance, domnívá se, že restrukturalizace v těchto firmách se povedla, protože společnost je relativně vysoko zisková a má 95 % zakázek do zahraničí, zbytek zajišťuje pro domácí ministerstvo obrany. Z obžalovaných zná pouze Ing. Veřmiřovského, osobně ho ale v době uzavírání smlouvy neznal, domnívá se, že spolu někdy v tom období absolvovali jeden telefonát. O zakázce, kdy VOP Trenčín měl nakupovat náhradní díly od VOP CZ, mu není nic známo. Nicméně, VOP Trenčín musela nakupovat náhradní díly, aby měla s čím provozovat svoji činnost. Oni sami, spol. MSM Martin, měli obrovské zásoby vlastního materiálu, neboť kdysi skoupili veškerý materiál, který byl v bývalém ZTS Martin, což byla jedna z největších společností bývalého Československa. Snažili se samozřejmě dostat materiál do dobrého stavu a vykrývat poptávku jak v ČR, tak v zahraničí.

33. Slyšení svědci potvrzují jak poměrně úzké vazby společností, zabývajících se opravami a obchodem s vojenskou technikou – tedy „speciálem“, tak mezinárodní spolupráci mezi českými i slovenskými VOP, logicky vyplývající i z dělení majetku po rozdělení společného státu. Byť výpovědi zejména statutárních orgánů vzbuzují sníženou důvěru ve vztahu k jejich vlastní účasti na dohodě o uzavření žalovaného kontraktu ze dne 17.7.2013 (resp. 26.6.2013, kdy smlouvu podepsal obž. Ing. Veřmiřovský), nelze z nich dovodit ve vztahu ke stíhaným osobám jakékoli závěry, směřující k jejich trestní odpovědnosti. Datum plnění, které měla v říjnu 2010 de facto navazovat na výběrové řízení na nového provozovatele prostor VOP Trenčín, který jako subjekt, končící mnoho let se záporným hospodářským výsledkem, ukončoval samostatnou činnost a jeho zázemí včetně hmotného majetku a zaměstnanců mělo přejít (a k 1.1.2014 též přešlo) pod soukromého vlastníka (a to spol. MSM Martin) – výherce výběrového řízení – sice vzbuzuje pochybnosti o načasování faktické realizace obchodu i schopnosti předluženého subjektu hradit smlouvenou kupní cenu, nijak však neprokazuje, že by na takovém jednání participoval obž. Ing. Veřmiřovský, natož pak ve snaze způsobit VOP či ČR škodu.. Z připojených listinných důkazů včetně výpisů obchodního rejstříku SR i ČR soud ověřil, že v rámci výběrového řízení na provoz VOP Trenčín se utkala spol. MSM Martin (jejímž společníkem byla již od r. 2008 spol. Excalibur Army a od r. 2012 též sv. Goga) a spol. STV Group, zastupovaná sv. Drdou, a soud tak nemá pochyb o tom, **že též boj o lukrativní**

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

náhradní díly k bojové technice byl součástí konkurenčního boje těchto dvou společností.

34. **Svědék Martin Drda**, statutární orgán společnosti STV Group, z jehož podnětu byla zrušena smlouva uzavřená mezi VOP CZ a VOP Trenčín, k věci uvedl, že ke smlouvě z roku 2010 nemůže uvést nic, neboť se o ní dozvěděl až ex post. Pokud se týče smlouvy uzavřené mezi VOP CZ a VOP Trenčín, dozvěděl se o přímém prodeji majetku ministerstva obrany VOP CZ tím způsobem, že v roce 2013 byly MO prezentovány další veřejné obchodní soutěže, historicky snad největší obchodní veřejná soutěž na prodej náhradních dílů k vojenské technice, a po této prezentaci se dozvěděli, že nejlukrativnější díly k prodeji byly z této zakázky vyjmuty a bude realizován přímý prodej do **VOP Nový Jičín**. Svědek telefonicky kontaktoval svědka Strnada (v té době společníka spol. Excalibur Army), zda je pravda, že díly budou prodány jemu, ten to popřel, ale on mu nevěřil. Proto poslal na MO k rukám ministra žádost o přímý odkup náhradních dílů jeho společností. Ministr mu sdělil, že to možné není, ale na základě jeho dopisu přímý prodej zrušil, tedy dovedl z toho, že se ministr domnívá, že přímý prodej v pořádku nebyl. **Při konfrontaci s listinou čl. 722, tedy s dopisem adresovaným ministru obrany s žádostí o přímý prodej včetně tabulky s nabízenými cenami**, jimiž se svědek zavázal při přímém prodeji konkrétně uvedených pro AČR nepotřebných náhradních dílů a uvedl konkrétní ceny těchto náhradních dílů, které za jejich přímý prodej MO nabízí, svědek v řízení před soudem uvedl, že při stanovení ceny veškerých náhradních dílů (tedy motorů UTD 20, V-46.6 a V-55 AM2), požadovaných k přímému odkupu, vycházeli v nabídnutých cenách MO z aktuální situace na trhu s tím, že jejich zákazníci by jim v té době zaplatili nabízenou cenu plus jejich marži včetně příkladných nákladů na úpravy motorů nebo náhradních dílů. Uvedl dále, že sepsání tohoto dopisu bylo motivováno tím, aby zrušili přímý prodej, realizovaný mezi ministerstvem obrany a VOP, chtěli dotlačit ministerstvo obrany zrušit tu soutěž. Svědek při výslechu před soudem nejprve tvrdil, že za nabízené finanční částky motory později ve veřejné obchodní soutěži skutečně nakoupili, protože cena byla reálná. Nevidí rozpor ve vlastním tvrzení v přípisu na čl. 722 mezi deklarovanou tržní cenou a konstatováním, že jí nabízí přímý odkup za ceny, které by MO ve veřejné soutěži nikdy nedosáhlo. V průběhu výslechu pak svědek při přímé konfrontaci s výsledky veřejné obchodní soutěže připouští, že z celkem 105 ks nabízených motorů UTD-20 nakoupili za jimi nabízenou částku pouze 33 ks, přičemž poptávali 43 kusů, rozhodně však neprojevili zájem o všech 105 kusů motorů UTD-20. Při konfrontaci se skutečností, že přes nabízený odkup všech tankových motorů typu V-46.6 za 390 tisíc Kč za kus neprojevili ve veřejné soutěži za tuto cenu zájem ani o jediný, uvádí, že je k tomu zřejmě vedla obchodní taktika. Současně také připouští, že oněch 33 motorů UTD-20, nakoupených ve veřejné obchodní soutěži v roce 2013 drželi z větší části skladem, část jich prodali až v letech 2017 až 2018, část jich dosud mají na skladě. Svědek fakticky sám doznává, že motivem nabídky ceny ministerstvu obrany, z níž vzešla minimální cena ve veřejné obchodní soutěži, vyhlášené v říjnu 2013, byla snaha zabránit realizaci již uzavřené smlouvy mezi VOP CZ a MO, a zabránit tak domnělému prodeji majetku spol. Excalibur Army. Stejně tak svědek v podstatě doznal, že si byl vědom, že cena, kterou za přímý odkup motorů MO nabízí není reálná tržní cena, ale že ve veřejné soutěži se podle ustálených pravidel tato cena stane cenou pro nákup majetku minimální. Jinak si nejde vyložit svědkem užitý termín užitý „obchodní taktiky“ po vyhlášení veřejné soutěže na prodej materiálu, o nějž měli tak eminentní

zájem. Při konfrontaci s vlastní výpovědí z přípravného řízení svědek není schopen označit, jaké osoby na ministerstvu obrany mu měly sdělit, že majetek se vždy přeprodává přes VOP CZ do spol. Excalibur Army a „že to tak všem vyhovuje“. V rozporu s původním tvrzením uvádí, že nešlo zřejmě o zaměstnance ministerstva obrany a AČR, o nichž původně mluvil při výslechu na PČR, ale o bývalé zaměstnance VOP-026, jejichž jména nezná. Konstatuje, že sám v minulosti jednal o této záležitosti s bývalým ředitelem VOP-026, panem Levíčkem, jiné osoby neznal. Jeho společnost má 600 zaměstnanců, neptal se jich, když přišli s těmito informacemi, odkud je mají a kdo jim to řekl, přesto však podal trestní oznámení. **K technickému stavu prodávaných motorů svědek uvedl, že byl bezvadný, že byly k okamžitému použití.** Při konfrontaci s výpovědí znalce, který tuto možnost u více než 20 let starých motorů bez revizí a pravidelné údržby naprosto vyloučil, uvádí, že se závěry znalce nesouhlasí, ačkoliv sám odborníkem v této oblasti není. Svědek ve své výpovědi též potvrzuje tvrzení obžalovaných i svědků, že spol. STV Group po léta obchodovala převážně se střelivem a výbušninami, o vojenskou techniku se začala zajímat až v posledních letech a snažila se zajistit si zrušením již uzavřené smlouvy konkurenční výhodu proti VOP jako státnímu podniku zřízenému MO, který měl při odkupech majetku zcela odlišné postavení, než soukromý subjekt, resp. zabránit tomu, aby domnělou výhodu získala spol. Excalibur. Výpověď svědka je pro vnitřní rozpory i popírání vlastních uváděných údajů a zaměňování svědecké výpovědi za informace z doslechu zcela nevěrohodná, uvěřitelný je pouze motiv, pro který svědek Drda nepravdivě informoval ministra obrany, že veškeré nabízené motory k bojovým vozidlům pěchoty a tankům odkoupí za částky, které jeho společnost nebyla ochotna vynaložit, což prokazují výsledky veřejné obchodní soutěže, v nichž STV nabídla odkup pouze menší části nabízené techniky a část techniky zůstala zcela neprodána. Nevěrohodný je též údaj svědka Drdy o desítkách nakoupených motorů, které po opravě prodali do zahraničí, když nebyl schopen jediný z těchto smluvních vztahů doložit a obecně odkazoval pouze na prodeje do Polska, kde vlastní spol. STV dceřinou společností. Z obžalovaných svědek Drda označil za jemu známého pouze obž. Ing. Veřmiřovského, s nímž jednal právě o možnosti odkupu poslední zakázky, není schopen se však vyjádřit k tvrzení obžalovaného, že při společném rozhovoru mu byl sdělen jako důvod, proč mu VOP CZ není ochotna prodat z přímého prodeje od MO odkoupené motory, že na tyto má již jiného kupce, a to VOP Trenčín. Sám svědek Drda současně jednoznačně a konzistentně popřel, že obž. Lachman nebo obž. Ing. Pavlík byli osobami, s nimiž by se při poptávání a tvorbě cen osobně setkal, neboť z MO mu přišla pouze písemná odpověď, že přímý odkup není možný. Pokud se pak týče účasti na stíhaném jednání obž. Ing. Halenky, domnívá se, že tento v postavení ředitele sekce logistiky nemohl mít vliv na vyřazování konkrétních dílů, které by dále byly přeprodávány. Naopak jeho „zdroje“ naznačují, že proces v prvopočátku vyřazování probíhal naprosto standardně. Z výpovědi svědka tak vyplývá, že *pokud mělo docházet k nestandardním aktivitám, mělo to být v období předcházejícím poslední uzavřené smlouvě, a to ve VOP-026 Šternberk, tedy za účasti zcela odlišných osob, než jsou obžalovaní (bývalý ředitel VOP Levíček, svědek Ing. Smolka a sv. Ing. Ivanič).* Při hodnocení výpovědi sv. Drdy vzal soud též za prokázané, že v oboru vojenské techniky se orientuje mizivě a že po technické stránce samotnému způsobu údržby motoru a jejich funkčnosti nerozumí – či to alespoň úspěšně předstírá.

35. Nad rámec svědků, slyšených v přípravném řízení předvolal a vyslechl soud další níže uvedené svědky, jejichž výpověď s ohledem na dosud provedené dokazování považoval pro posouzení věci v rozsahu dokazování dle § 2 odst. 5 tr. řádu za nezbytnou.

36. **Svědék Ing. Petr Kratochvíl** uvedl, že v roce 2010 i v následujících letech jednali standardně s obchodním oddělením, nejprve VOP-026, a po sloučení VOP CZ, tedy paní Klímkovou, panem Káňou, panem Ivaničem, všechna jména už si nepamatuje. Pan Smolka tehdy ve VOP-026 zastával funkci jednatele nebo možná ředitele, probíral s ním smlouvy, které pan Smolka podepisoval, stejně jako smlouvu z roku 2010. Svědek jednoznačně vyloučil, že by o smlouvě z roku 2010, jež je předmětem obžaloby, jednal kdykoliv s obž. Ing. Veřmiřovským. Sice se s ním v té době znal, ale o této smlouvě rozhodně s ním nejednal. Neví, proč smlouvu podepisoval Ing. Smolka, obž. Ing. Veřmiřovský se na něj nikdy neobracel ani nikdo další s dotazem, za jakých okolností byla smlouva uzavřena. Materiál, který na základě této smlouvy mimo jiné kupovali, byly motory UTD-20, byl to dlouhodobě skladovaný materiál AČR, který se musí zpracovat, aby se mohl prodat dál. Zpracovával ho vojenský opravárenský podnik, domnívá se, že až poté, co ho odkoupili, někdy v letech 2010 až 2012 v postupných opravách. Po koupi je odváželi ze skladů VOP, domnívá se, že ty sklady byly buď ve Štěpánově, nebo v Novém Jičíně, už si není jistý. Pokud ze spisu vyplývá, že tyto motory přebíral Ing. Tým, šlo o jejich zaměstnance, je to pravděpodobné, v drtivé většině je přebíral on. K předloženému pasportu motoru uvedl, že tyto motorové sešity zná, ty byly u těch motorů. Myslí si, že ty motorové sešity se už dál nikomu nedávaly, že pro zákazníky pak dělali po opravě vlastní formáty. Po odkupu 105 kusů motorů UTD-20 tyto nejprve nechali prohlédnout a odzkoušet, základní prohlídka výměny agregátů se dělaly u všech, zejména těsnění, tedy zejména pryžový materiál, motor se musel rozebrat, vyměnit veškerý pryžový materiál, zpátky složit, odzkoušet, motor „vyvzhlédovat“, poté ho nakonzervovat, zabalit a poslat zákazníkovi. Všechny motory byly vyrobené řádově v 70. až 80. letech, od 90. let na nich nebyly prováděny žádné revize, ale poznat kvalitu motoru bylo možné až po jeho rozebrání. Při koupi měli možnost motory vidět, ale zvenku se na nich nic nepozná. Oni nakupovali motory od VOP vždy bez záruky. Pokud po opravě na ně VOP nějakou záruku dávala, tak pouze na práci, neboť materiál, který byl třeba vyměnit, si dodávali z vlastního. Motory odkoupené od VOP byly součástí zakázky, na které byla spol. Excalibur Army předložena smlouva o dílu 37/11/10, šlo o rámcovou smlouvu, týkající se celkem 350 kusů motorů za částku 35 527 100 Kč, při zjištění větších závad nebo poškození dalších dílů se na jednotlivé motory pak dělaly vícepráce, které se smlouvaly zvlášť. Se spol. VOP-026, následně VOP CZ spolupracovali dlouhodobě, ve Šternberku je učili, jak motory opravovat, aby se daly nabízet zákazníkům, neboť do té doby je opravovali pouze pro armádu a motory nabízené zákazníkům musí vypadat jinak, než motor určený pouze pro vložení do vozidla. Oni sami pak prodávali motory se zárukou, v těch větších dodávkách byla záruka 36 měsíců. Pokud se týká ceny, za kterou se motory dají nakupovat, má o cenách poměrně dobrý přehled, neboť podniká v rámci zahraničního obchodu s vojenskou technikou už od let 2001 – 2002, motorů zpracovávali velké množství. Motory nakoupené od VOP tvořily jen malou část celkového obchodu, který prováděli. Cena se však může výrazně lišit, jednak podle okolností, jednak podle rozsahu, tedy množství nakupovaných či prodávaných kusů. Sami nakupují ve velkém množství, např. v r. 2017 zpracovali celkem 550 motorů, v roce 2018 kolem 400. Pamatuje si srovnání z poslední doby, tak např. minulý měsíc nakoupil ve velmi dobré stavu 200 motorů UTD za 4.500,- USD, tedy 90.000,- Kč za kus, neboť měl na obchod čas a prostor, tyto byly v obdobné kvalitě, jako motory

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

koupené v r. 2010 od VOP. Jindy koupí kus třeba až za 10.000,- USD, neboť ceny se pohybují řádově od tisíce USD do deseti tisíc, vždy podle okolností. Ani armáda, která prodává motory v balíku dalších dílů, je nemá vždy ve stejném stavu, v některých případech byly odprodávány motory použité, byly tam i motory po třetí generálce. Připomíná podstatnou skutečnost, a to že **od armády nikdy nenakupovali se zárukou. Je to riziko, protože takový motor pak zákazníkovi jako nepoužitý nemůžete dát.** Svým způsobem je to nákup zajíce v pytli, ale při zkušenostech zvládnete i takové věci zpracovat. Při prodeji se pak opětovně liší situace, jiná je situace, když motor prodáváte samostatně nebo v balíku, jakou formou a do jaké země. Oni **sami po opravě a se zárukou prodávali motory řádově od ceny 12.000,- USD až 14.000,- USD až po 23.000,- USD, nikdy je však neprodávali bez záruky.** Nikdy by si také **nedovolili motor koupený od VOP přímo prodat se zárukou svému zákazníkovi. V takovém stavu by ho nemohl ani vidět, na trhu by takový obchodník skončil.** Pokud se týče zaměření spol. Excalibur Army v porovnání se společností STV Group, uvedl svědek, že oni se vždy profilovali na náhradní díly a na obchod s vojenskou technikou, kdežto STV od začátku se profilovalo spíše v oblasti prodeje munice a nakládání s municí, oblasti vojenské techniky nerozumělo a do jisté míry jí nerozumí dodnes. Excalibur Army pro STV Group provádí některé opravy podskupin náhradních dílů, které nikdy umět nebudou, protože je na ně potřeba speciální zařízení a speciální know how, např. palivovou soustavu si vždy nechávají nastavit u nich. Oproti svědku Drdovi působí výpověď svědka Kratochvíla jako výpověď erudovaného obchodníka s vojenským materiálem a s letitými zkušenostmi v oblasti, která je předmětem trestního řízení, který však současně nepopírá, že si se spol. STV Group do jisté míry konkurují na domácím trhu.

37. **Svědék Ing. Josef Týmł**, v současné době zaměstnanec spol. Excalibur Army, k věci uvedl, že až do roku 2000 byl příslušníkem československé armády a pracoval ve skladech v Ústí nad Orlicí, tedy je mu dobře známo, jakým způsobem se zacházelo se skladovanou armádní technikou. Do spol. Excalibur Army nastoupil v červnu roku 2001, v mezidobí půl roku pracoval u spol. Bulva servis. K systému skladování motorů v Ústí nad Orlicí uvedl, že veškeré motory jako komodita se do České republiky dostaly až na podzim roku 1992, a to v době, kdy proběhlo rozdělení republiky. V Ústí nad Orlicí byl sklad zaměřený na obrněnou techniku, centrální sklad v Nové Jičíně na automobilní techniku, tyto měly dále své pobočky. Stejným způsobem fungovaly i další vojenské sklady po celém bývalém Československu. Jedna z poboček **skladů byl sklad na Slovensku v Nemecké**, ten měl centrální zásobu motorů (**což odpovídá též záznamům v motorových sešitech o poslední údržbě motorů na přelomu 80.a 90. let.**) Po rozdělení republiky v roce 1992 se třetina veškeré techniky včetně náhradních dílů stěhovala na Slovensko, a dvě třetiny do Čech. Tedy **koncem roku 1992 se do Ústí dovezlo cca 700 až 800 motorů různých typů, at' už UTD-20, V55, V-46.6 a dalších.** Bylo jich obrovské množství, přivezla se spousta dalšího materiálu. Tedy byť ten materiál, tedy motory, byl v kovových paletách a v kokonech, tak byl rok možná dva venku. Do toho vstoupil odchod sovětských vojsk z Ústí nad Orlicí, odešla ruská posádka, uvolnila nějaké sklady, které od roku 1969 zabrala československé armádě, ale byly celá ta léta používané, musely se uvést do užitelného stavu, zkolaudovat a teprve poté si do nich mohly motory uskladnit. Do té doby byly uskladněny v krytých skladech, do doby, než odešel, byla už připravena temperace, ale haly se v té době ještě netemperovaly, a část motorů byla pod přístřešky. Šlo o kryté přístřešky, ale nebyla to budova (viz foto areálu). Pokud se týče povodní, areál vojenského závodu v Ústí nad Orlicí byl v létě 1997 o prázdninách zatopen vodou, a to do výše více než metr, ne po celé rozloze, neboť areál byl ve

svahu, ale veškeré sklady byly zatopeny. Drahé věci se snažili dát do vyšších regálů, ovšem sklad byl v tu dobu plný materiálu, tedy část materiálu byla zatopena, a to včetně části motorů, které stály ve spodní řadě. O kolik kusů šlo, však není schopen říct. K předložené smlouvě o dílo číslo 37/11/10 na opravu 350 kusů motorů UTD 20 (smlouva mezi spol. Excalibur Army a VOP-026) svědek uvedl, že šlo o velkou zakázku pro Alžír, kde prodávali motory cestou spol. Omnipol, šlo o velké množství motorů. Motory, které se pro tuto zakázku opravovaly a upravovaly, nebyly jenom z armády České republiky, jednalo se i o nákupy z dalších zemí, např. jen z Maďarska koupili kolem 500 vozidel BVP. Všechny motory k provedení smlouvy o dílo byly převáženy do Šternberka, kde měli techniku na kompletní opravy a revize včetně zkoušky brzdy. K nákupu materiálu svědek uvedl, že 99,9 % oprav motorů jim prováděl VOP Šternberk, určitě se jednalo i o 105 kusů motorů, které byly nakoupeny od VOP v roce 2010. Podrobnosti nákupu z té doby si však nepamatuje, protože se zúčastňoval nákupu materiálu v Polsku, v Německu, ve Finsku, Maďarsku, v Bulharsku, kupovali nejen BVP, ale i spoustu další techniky, a až do roku 2013 neměli žádné ambice cokoliv opravovat, fungovali víceméně jako obchodní firma. Opravy celých vozidel řešili částečně v Přelouči, ale **do motorů se nikdy nepouštěli, na to byly příliš specifické, a zadávali je VOP-026.** Tankové motory několikrát zadali VOP Nový Jičín, ale pak se obraceli kompletně na Šternberk. Podmínkou opravy byly technické parametry, jaké si nadiktoval zákazník. Navíc bylo třeba řešit vzhled motoru, který se lišil při práci pro armádu a výrazně odlišný byl při obchodní činnosti, kde vzhled motoru hrál nemalou roli. Svědek popisoval, jakým způsobem motory ve VOP Šternberk servisovali. Má představu, že je dlouho dokonce živili, Excalibur je držel nad vodou, neboť armáda jim nedávala zakázky. Postupně snižovali počty zaměstnanců a byli rádi za každou práci. Při vyjednávání však obě strany vystupovaly jako obchodníci, kteří se snažili co nejvíce vydělat. Z vlastní praxe ví, že motory po roce 1990 se už nerevidovaly, nebyly na to peníze, celý trh se zhroutil po roce 1989, kdy na počátku se dokonce domnívali, že už budou mít techniku jenom německou a americkou. Pak se zjistilo, že to nepůjde tak rychle, ale na nějaké revize a překonzervace při snižování počtu vojáků i techniky nebyly peníze. Nakupovaný materiál byl 20 – 30 let starý s prošlými revizemi. Všechny motory se musely kompletně rozebrat, kompletně vyměnit pryžové části, odstranit zkorodované součástky, tedy všechny tyto náklady bylo třeba k ceně motorů přičíst. Rozhodně odmítá představu, že by bylo možno motor od VOP koupit a prodat v tomto stavu zákazníkovi. Popsal v této souvislosti způsob vnitřní a vnější konzervace, kdy při vnější konzervaci se z čištění motoru odstraní částečně i nátěr, po výměně všech vnitřních pryžových částí se musí provést nové zinky a nové nátěry. Pokud se neudělá kompletní revize, záběr na brzdovou zkoušku, riskujete ztrátu zákazníka. Motor v bojové technice není jako v osobním autě. Je to bojový prostředek, a jeho nefunkčnost stojí životy lidí. Při vnitřní konzervaci se pak dovnitř stříká olej, který po několika letech zatuhne, tím se většinou poškodí vstříkovací čerpadlo a takový motor prostě nelze uvést do chodu. Je to samozřejmě otázka kus od kusu, ale v původním stavu je takový motor, byť nový k provozu nezpůsobilý. **Závěrem své výpovědi svědek naprosto vyloučil, že od roku 1990 až do jeho odchodu v prosinci 2000 by se ve vojenské základně v Novém Jičíně dělaly jakékoliv překonzervace, natož pak revize motorů.**

38. **Svědek Ing. Jan Vylita**, ve své obsáhlé výpovědi popsal podmínky a okolnosti vyřazování majetku, a to movitého i nemovitého AČR v období po září 2010, tedy po svém nástupu na ministerstvo obrany. Způsob rozdělení pravomocí mezi AČR a ministerstvo obrany při nakládání s vyřazeným nepotřebným majetkem, i své postavení generálního sekretáře, tedy

specificky vytvořené funkci na úrovni náměstka ministra obrany, kterou zastával poté, co na žádost ministra Alexandra Vondry nastoupil. Ke své odborné praxi uvedl, že s obranou neměl v minulosti nikdy nic společného, specializoval se na ekonomiku, forenzní audity. Pan ministr ho oslovil, neboť potřeboval ekonomicky vzdělaného člověka, kterému mohl věřit. Od počátku probíhalo pod jeho vedením na ministerstvu obrany spousta forenzních auditů a vyšetřování. Prověřovali interní kontrolní procesy prostřednictvím inspekce ministra obrany, i prostřednictvím interního auditu, a to jak v oblasti majetku nebo akvizic. Výsledkem jejich práce bylo, že se **změnil zákon číslo 94, který ukládal MO nakupovat prostřednictvím prostředníků v České republice**. Od té doby začali být terčem kritiky a politického tlaku, který souvisel s tímto krokem. Na základě finančních šetření a forenzního auditu v Leteckých opravách Malešice (jeden ze státních podniků MO, též „LOM“) okamžitě podali trestní oznámení, vyhodili management. Poté pokračovali v prověřování nakládání s nepotřebným majetkem, nicméně **v oblasti oboru nakládání s nepotřebným majetkem pod vedením Ing. Lachmana, jejich zjištění byla negativní**. Detailně si již závěry auditu nepamatuje, ale nebyla tam žádná zásadní pochybení, která by znamenala nutnost výměny letitých praktiků, kteří tam byli dávno předtím, než on na ministerstvo nastoupil. **Všichni čtyři obžalovaní, tedy jak Ing. Lachman, tak Ing. Pavlík, Ing. Veřmiřovský a generál Halenka, všichni pracovali pro armádu a ministerstvo obrany už historicky, setkával se s nimi po stránce pracovní**. V letech 2011 až 2012 vznikl obrovský tlak na snižování státního rozpočtu, výrazně se snížil rozpočet i MO. Museli přijmout rychlá opatření k úsporám, protože pokud by neudrželi určitou úroveň peněz, museli by zrušit armádu. Generální štáb tehdy provedl rozsáhlou analýzu, vznikla „**Bílá kniha o obraně**“ a spousta koncepčních dokumentů. **Začaly se snižovat počty lidí a armáda se začala reformovat**. Jednou z reformovaných částí byla **především část logistická**, která měla nejvíce nečinných vojáků, tedy těch, kteří připravovali techniku pro armádu, neboť se zjistilo, že výkon logistické části je neefektivní. Tato **logistická část AČR měla spoustu skladů, v těch bylo značné množství materiálu, historicky nakoupeného v 80., maximálně 90. letech, pro které už nebylo bojové použití**. Materiál byl uskladněn **především v Novém Jičíně a v Ústí nad Orlicí**. Nový materiál a nové zbraně, zejména Pandury a další se **dávaly do nových skladů s moderní infrastrukturou, především ve Štěpánově u Olomouce**. Jedna brigáda AČR byla v té době jako nová už na kolech, to byly Pandury, druhá stála pořád ještě na těžkých bojových vozidlech, tedy na BVP, a dále měla armáda ještě nějaké tanky v zanedbatelném množství, asi 32 kusů. Rozhodovalo se o budoucnosti armády, s ohledem na zasít'ované silnice v Evropě se předpokládalo, že by měla stačit lehká kolová technika. V armádě ale bylo na celkem asi 32 tanků a řádově 100 bojových vozidel pěchoty asi 500 motorů a spousta dalších náhradních dílů, které bylo třeba probrat a vyřadit, což bylo výsadní náplní práce Armády ČR, do této činnosti MO nezasahovalo. **Armáda byla samozřejmě vedená svými závazky vůči NATO, měla dané počty vojáků, které musela zachovat a k tomu příslušné počty armádní výzbroje**. Armáda tedy spočítala své závazky, a poté rozhodla **prostřednictvím náčelníka generálního štábu, že se zbaví konkrétního materiálu a uzavře logistická centra v Ústí nad Orlicí a v Novém Jičíně**, rozhodlo se, že budou určeny k pronájmu jako běžné skladové prostory, protože měly strategickou polohu vedle hlavního nádraží na hlavní lince. To **vše probíhalo pod díkci generálního štábu, realizoval to obž. Ing. Halenka jako člověk odpovědný za logistiku armády**. Na MO – ONNM přecházelo nakládání s tímto vyřazeným majetkem, až ve chvíli, kdy byl určen k vyřazení. Zakázku z roku 2010 nemůže posuzovat, neboť v té době na ministerstvu nebyl. Co se týče zakázky z roku 2013, **smlouva se řešila**

prostřednictvím Komise pro nakládání s nepotřebným majetkem, v které bylo 15 lidí, každý z jiné oblasti. Nechtěl tuto komisi sám řídit, protože byl všem nadřízený, všichni by čekali, jak rozhodne on. Proto delegoval tuto pravomoc na ředitele ONNM Ing Lachmana a **brali celý ten systém jako kontrolní prvek.** Komise zasedala a jednala, pak mu přišly svodky, pokud bylo více lidí proti nějakému návrhu, sešli se s obž. Ing. Lachmanem, vysvětlovali si, proč část členů komise nesouhlasí a zda prodej uskuteční nebo ne. V některých případech pak upustili od realizace prodeje tohoto majetku, to se ale jednalo však především o nemovitosti, pozemky nebo vojenské byty. V tomto konkrétním případě k převodu nepotřebných náhradních dílů přišel zápis komise, kde byl vysloven souhlas komise, takže nemuseli řešit nic. Jako absurdní mu přijde i celé obvinění, že ministerstvo prodalo majetek státnímu podniku a tím způsobilo státu škodu. Domnívá se, že jde o nepochopení zákona, protože podle vnitřních předpisů se nepřeváděl majetek, ale pouze oprávnění disponovat a nakládat s tímto majetkem na základě dohodnuté ceny, která byla pro samotný převod irelevantní. V ocenění tedy nevidí žádný problém. Znalecké posudky se dělaly jen na velkou techniku nebo na nemovitosti, u nichž to stanovil zákon. U techniky to byl problém, neboť v rámci uzavírání česko– ruské smlouvy v Leteckých opravárnách Malešice si jeho bývalý předchůdce Ing. Král vyžádal externí znalecký posudek a byl poté trestně stíhán pro nehospodárné nakládání s majetkem státu. Proto se znalecké posudky běžně nežadávaly. Ví o tom, že smlouva na prodej mezi ministerstvem obrany a VOP CZ byla zrušena. Sám byl pověřen panem ministrem na základě dopisu pana Drdy k prověření obchodní transakce a když pan Drda za náhradní díly nabídl mnohem vyšší ceny, svolali speciální jednání na ministerstvu obrany za přítomnosti jeho, náčelníka vojenské policie, náčelníka vojenského zpravodajství, domluvili se, že transakci stopnou, což ale přineslo spoustu problémů, protože v mezidobí odcházeli vojáci z Ústí a byl problém s přesunem skladů, které zůstaly zaplněné. Po nástupu na ministerstvo obrany jeho **i ministra Vondru na prvním veletrhu velmi zarazilo, jak je obranná komunita v ČR maličká. Zjistili, že jsou to všichni bývalí vojáci, kteří spolu sloužili, studovali, a dneska je někdo na straně obchodu, někdo na straně armády a někdo na straně MO. Všichni se navzájem dobře znají. Na českém trhu jsou fakticky dvě až tři firmy, které jsou schopné nakládat a opravovat majetek armády.** Problémy s konkurenčními vztahy mezi těmito firmami řešili i v souvislosti s prodejem Štěpánova i s prodejem v Leteckých opravárnách Malešice, kde stížnosti pana Drdy způsobovaly i problémy v rámci NATO. Armáda však nutně potřebovala vyřazovat a odprodat náhradní díly. Vojenským opravárenským podnikům už od roku 2004 až 2005 se snižovaly zakázky od státu, protože stát při přechodu na novou techniku přestal mít potřebu opravovat tu starou. **VOP v Novém Jičíně pod vedením Ing. Veřmiřovského měl mnohem lepší ekonomické výsledky. VOP-026 stagnoval, propouštěl zaměstnance a dostával se do záporných čísel, přičemž nebylo možné jej ze zákona dotovat prostředky státu. Proto se rozhodli oba VOP sloučit, a to při zachování strategie ředitele obž. Ing. Veřmiřovského.** Ani po sloučení se však zcela neodstranily problémy, vznikající z nedostatku státních zakázek a současného udržení schopnosti VOP opravovat v případě potřeby vojenskou techniku pro AČR. Kvůli snížení státních zakázek, státní podnik neplnil podmínky, pro které byl založen, a nesměla mu být přidělována práce přednostně, ve veřejných obchodních soutěžích pak byl svým statutem státního podniku znevýhodněn, tedy dostával se do patové situace. Na základě zákonných ustanovení **nebylo možné chod státního podniku dotovat, ale ani jeho zisky převádět do státního rozpočtu, to se dalo pouze v případě, že vojenský opravárenský podnik platil za odprodávanou techniku ministerstvu obrany.** Pokud se týče vztahu k jednotlivým obžalovaným, všichni

pracovali pro armádu a MO dávno předtím, než na ministerstvo obrany nastoupil – s obž. Ing. Lachmanem se stýkal pravidelně na poradách. Obž. Ing. Pavlík byl jeho podřízený, tedy většinou jednal s obž. Ing. Lachmanem, ale potkával se s ním. Obž. Ing. Veřmiřovský řídil státní podnik, tedy měl vztah akcionář a ředitel podniku. Stýkali se v rámci dozorčí rady, řešili koncepční otázky rozvoje, rozdělení podniku atd., tedy věci strategické s obž. Ing. Halenkou, jež řídil sekci logistickou jako protiváhu sekce majetkové, řešili věci zejména ohledně reformy armády, tedy stěhování posádek, snižování ekonomické náročnosti, snížení počtu budov. Při této příležitosti se však potkávali víceméně jako partneři, protože generální štáb AČR podléhal jinému způsobu řízení než ministerstvo obrany.

39. **Svědék Jaroslav Strnad**, spolumajitel spol. Excalibur Army uvedl, že s ministerstvem obrany stejně jako s dalšími ministerstvy pracují dlouhodobě, neboť se posledních 20 let obchodují zejména s náhradními díly na kolovou a pásovou techniku. Spolupracují taky se státními podniky, od kterých stejně jako od dalších firem nakupují materiál. U státních podniků nejde jen o nákup materiálu, ale spolupracují tak, že materiál dodáváme, nechávají si ho opravovat, repasovat, udržovat. V současné době zbyl v České republice jediný podnik na pozemní techniku, VOP Nový Jičín, s nímž spolupracují minimálně. Z obžalovaných zná zejména obž. Ing. Veřmiřovského, a to jako ředitele Vojenského opravárenského podniku v Novém Jičíně. Obžalované Ing. Pavlíka a Ing. Lachmana zná minimálně jako zástupce ministerstva obrany, od kterého jako jeden z největších odběratelů nakupovali vyřazený materiál za poslední léta, ačkoli při koupi je zastupovala spol. Real Trade, konkrétně Ing. Pavlíček, obž. Ing. Halenku zná z působení na ministerstvu jako generála, který měl na starost logistiku, ale s tím se potkával minimálně. Ke konkrétním zakázkám uvádí, že pokud se týče prvního žalovaného nákupu motorů UTD-20 do BVP, které kupovali od VOP-026, pamatuje si, že těch motorů bylo přes 100. Šternberk jim ty motory odprodal, oni je pak ve Šternberku nechali repasovat a následně je sami prodali. K obchodu ale bližší podrobnosti neví, neboť smlouvy uzavíral jeho společník, a v té době obchodní ředitel společnosti, který měl vyjednávání a podpis smluv na starosti, pan Petr Kratochvíl. Tuší, že za VOP Šternberk s ním tehdy jednal pan Smolka, možná i pan Hynek, ale nevybavuje si to. Pokud se týče objemu zakázek, běžně kupovali v případě možnosti celé balíky materiálu, klidně celý sklad, protože zakázky dostávali ve stovkách kusů a potřebovali mít vlastní zásoby. Motory pak po repasi prodávají svým zákazníkům, snaží se mít rezervy. O motorech UTD-20 a tankových motorech, které jsou předmětem obžaloby, ví, že byly vesměs vyráběny před 89. rokem. Pokud je dnes kupují, ví, že jsou 30 a více let staré, motory dokáží opravit, motor pak vypadá jako nový. Musejí je tedy dát do původního stavu. Motory nakupují podle toho, za jakou se nabízí cenu, právě proto kupují velké balíky po desítkách i stovkách motorů plus náhradní díly. Cenu platí také podle toho, jak moc motor potřebují. Tyto otázky řeší zejména pan Kratochvíl. Svědek uvedl, že od VOP nakupovali motory a náhradní díly bez záruky v tom stavu, jak byly uskladněny. Oni sami je samozřejmě museli opravovat, či repasovat, respektive v prvních letech nechat opravovat, což dělali většinou ve Šternberku, a pak je prodávali se zárukou. Na výzvu soudu svědek předložil kompletní dokumentaci o opravách 105 kusů motorů UTD-20, nakoupených na základě smlouvy VOP-026 z 19.3.2010. Pokud se týče zakázky z roku 2013, k té se dostali až při vyhlášeném výběrovém řízení. Dospěli tehdy k závěru, že výběrové řízení je zmanipulované, což vyplynulo i z toho, že motory se už při ukázce materiálu v Ústí nad Orlicí nabízely bez palet, kdy bez této palety (kovová schránka) je velký problém je přepravovat. Dozvěděli se, že STV nakoupilo palety již v předchozím výběrovém

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

řízení. Jejich vztahy se spol. STV Group byly v té době nepřátelské. S ohledem na to, že se do toho výběrového řízení přihlásili, nechali prostřednictvím spol. Real Trade nakoupit i motory za výrazně vyšší ceny, téměř dvojnásobné než obvykle, neboť se domnívali, že výběrové řízení bude zrušené, ale pak se rozhodli, že kvůli zachování dobrého jména zboží odeberou, byť si na něj museli půjčit. Pokud se týče rozdělení trhu mezi společnostmi Excalibur Army a STV Group, STV Group v minulosti obchodovala a stále obchoduje zejména s municí. Oni se specializovali na pozemní techniku a na náhradní díly. V té době byl jejich poměr k STV tak 80 – 90 % ku 10 %. Domnívá se, že v roce 2013 dokonce STV Group ani pozemní techniku ještě nedělala, prostě jim chtěla konkurovat nebo škodit, protože je dlouhodobě kopírovali v obchodních aktivitách. Je to prostě konkurence. Při výběrovém řízení ví, že se část zboží nabízeného ani neprodalo, protože ta cena byla tak vysoká za celkové výběrové řízení, že to nikdo nechtěl koupit. Oni však plnili v té době zakázku na UTD motory do Alžiru a do Egypta, tedy domnívá se, že toto zboží bylo určené pravděpodobně i do těchto zakázek. Tyto motory servisoval také Šternberk. Nepamatuje si však, jestli se servisovaly ještě ve státním podniku, nebo už po odkupu společnosti. K nabírání zaměstnanců z původních státních podniků, případně z AČR uvedl, že z původních státních podniků u nich pracuje dnes 200 lidí, i díky tomu, že převzali Šternberk, i díky Přelouči, což je také bývalý státní podnik. Dále u nich pracují lidé z ministerstva obrany, např. pan Tymel, nebo pan Snítílý. Prostě ti, co měli zájem, nebo přišli o práci, a o ni je vnímali jako šikovné pracovitě lidi, je to o spolupráci. Nákup motorů UTD-20 v roce 2010 společně s celým balíkem náhradních dílů nebyl nijak výjimečný, skoro každý měsíc podepisovali s ministerstvem obrany nebo se státním podnikem nějaké smlouvy. Nešlo jen o Českou republiku, materiál vozili stejným způsobem ze Slovenska, z Polska, z Maďarska, Švédska i Finska, bylo období, kdy se armády zbavovaly materiálu a oni toho využili. Část materiálu uměli prodat, ale část mají dodnes na skladě, protože z balíku se vždy prodá jenom určitá část, část se rovnou hodí do šrotu. U motorů je to tak, že je vidíte pouze zvenku, až při opravách zjistíte, v jakém jsou stavu, a snažíte se je spravit. Domnívá se, že materiál, tak jak je nakoupili od armády, resp. VOP, je dlouhodobě skladovaný a nic se s ním nedělo, protože z těch motorů vytažovali původní ruské knížky, neboť v Rusku byly vyrobené, nebo mají původní ruské balení. Jak probíhá nějaká překonzervace, se nemůže vyjadřovat, je to spíš otázka na techniky nebo vojáky. Cenové relace motorů UTD-20 se dnes v zahraničí pohybují od 1.000,- USD až do 10.000,- USD, záleží na stavu. Běžně kupují motory za 2.000,- USD až 3.000,- USD, i za 4.000,- USD, ale to už je mimo Českou republiku. Pokud je prodávají, vždy je prodávají se zárukou, nemají zákazníky, kteří by je vzali bez záruky. V posledních 10 letech se soustředí zejména na kvalitu, aby jim zákazníci zůstávali, a naopak přibývali. Motory ze Šternberka jsou v posledních letech puncem kvality. Všechny motory, které prodávají, včetně těch 105, které odebrali od VOP Šternberk v roce 2010, přeprodali svým zákazníkům vždy po kompletní opravě, revizi a překonzervaci, neopravené motory neprodávají. Svědek dále vysvětlil, co je kvalitativní přejímkou a testem motoru na brzdě, i způsob spolupráce mezi spol. Excalibur Army a VOP. Svědek uvedl, že spolupracovali nejen s obž. Ing. Vermiřovským, ale se všemi předchozími řediteli, např. s ředitelem Zajícem ze Šternberka udělali společný nákup BVP ze Švédska, s Ing. Tošimou, který nakoupil velký balík materiálu do Nového Jičína a ve finále nevěděl, co s ním, v rámci spolupráce odkoupili materiál, odvezli ho, zčásti sešrotovali. Měli vytvořeny dlouhodobé vztahy o vzájemné spolupráci, kdy si vycházeli vstříc. Měli dobré vztahy, které považuje v obchodě za důležitější než peníze. Trestní stíhání výrazně ovlivnilo vztahy mezi spol. Excalibur Army a VOP, Excalibur jim v minulosti do Nového Jičína pomáhal shánět i zakázky, když sami nestíhali, nechávali je zpracovávat jejich vlastní zakázky

subdodavatelsky, nebo s nimi spolupracovali jménem společnosti Tatra při dodávkách do zahraničí. V době vzájemné spolupráce státní podnik prosperoval, dnes jsou v problémech.

40. **Svědék Ing. Petr Vacek**, bezprostřední podřízený obž. Ing. Pavlíka uvedl, že byl zaměstnancem odboru pro nakládání s nepotřebným majetkem, pracoval na základě úkolu svého vedoucího jako referent na zpracování dokumentace k převodu majetku, a to konkrétně k úplatnému převodu majetku na základě Smlouvy číslo 101806113 ze dne 17.3.2010. Smlouvu si pamatuje podle čísla, z něhož je možné dovodit referenta. Svědek popsal, že v tomto daném konkrétním případě přišel na odbor vyřazený materiál ministerstva obrany, dostal ho přidělený on, roztrhal ho na tři části, kde byl tankový materiál a motory, přičemž na motory byla konkrétní smlouva, která měla konečné trojčíslí 013. Připravil kupní smlouvy, po podpisu je vyplnil do ISLU, a po podpisu se fakturovala též kupní cena. Po jejím zaplacení poslal na VOP výzvu k odběru zboží a oni to odebrali. **V tomto případě se cena za prodávanou komoditu stanovovala podle nabídky VOP, přijeli tehdy nějací zástupci VOP, dali písemnou nabídku a obž. Ing. Pavlík ji odmítl.** Po nějaké době, už neví, jak dlouho to trvalo, **poslal VOP novou nabídku, která byla akceptována. Při akceptaci nabídkových cen se většinou zboží vyjelo z informačního systému logistiku, kde je porovnání, po komoditách se z toho vyjely jednotlivé prodeje a podle toho se stanovovala prodejní cena.** Tuto konkrétní činnost prováděl on jako zpracovatel smluvního případu. **Obž. Ing. Pavlík ho nikdy ani v tomto konkrétním případě, ani v žádném jiném neinstruoval, že by měl postupovat odlišně, a nikdy do žádných cen on ani nikdo jiný nezasahoval. On sám zpracoval podklady, ale na jednání komise pro nakládání s nepotřebným majetkem nechodil, nicméně ví výstup z jednání komise, byl pak uveřejňovaný v PDF formátu na společných stránkách. Pokud se týče smlouvy uzavřené v roce 2013 pod číslem 131803109, podle prostředního trojčíslí 803 ví, že to byl jiný kolega, domnívá se, že to byl kolega Němec, protože jeho referentské číslo bylo 806. Rozhodnutí o tom, zda půjde materiál do veřejné obchodní soutěže nebo přímo pro státní podnik, rozhodoval jeho vedoucí, tedy v té době Ing. Pavlík, funguje to tak dodnes. V daném případě dostal pokyn, aby to zpracoval přímo pro VOP. K první nabídce ceny, kterou Ing. Pavlík odmítl, se domnívám, že přijeli vyjednávat pan Káňa a Ing. Ivanič, jednání probíhalo standardně, pan vedoucí ho zavolal jako zpracovatele, možná i právníka na posouzení a vedoucího referátu, ale není si tímto s odstupem času, zcela jistý, ale ví, že nabídka byla odmítnutá, tomu byl přítomen, a to za přítomnosti Ing. Ivaniče a pana Káni. Druhou nabídku se domnívá, že dostali už poštou, nikoli osobně. Na žádné jednání, související s druhou nabídkou, si nepamatuje. V této konkrétní zakázce z roku 2010 si vzpomíná, že asi rok předtím žádala VOP o celkem materiál asi na 20 stranách různých druhů. On připravoval odpověď pro pana ředitele v duchu, že materiál není vyřazený, tedy že nelze uzavřít obchodní smlouvu. Vše se dokládalo panu náměstkovi Ing. Fulíkovi, a tento vydal úkolový lístek (č.l. 170), že se má materiál pro VOP zabezpečit. V okamžiku, kdy tedy přišlo vyřazení, byl tam materiál, který byl požadován, kromě motorů i tankový materiál, na nějž se uzavíraly smlouvy s koncovými čísly 012, 014, a tento se prodával zároveň s těmi motory na smlouvu s koncovkou 013. Jaký byl přesně důvod toho dělení, si už nepamatuje. Pokud obecně tvořili cenotvorbu, nevycházela z nabídek jednotlivých zájemců, ale z ISLU, vždy se podívali, jestli materiál se podle ISLU prodával a za jakou hodnotu, podle toho stanovovali minimální prodejní cenu. V konkrétním případě si podrobnosti už nepamatuje. Z ISLU se k prodávanému materiálu zobrazovalo v excelových tabulkách**

jednotlivé parametry, a to datum vyřazení, identifikační údaje, majetkové uskupení, účetní cena za kus, účetní cena celkem a cena prodejní. Na posledním řádku pak bylo plus nebo mínus, tedy vyznačený zisk nebo ztráta. On sám z nastavení ISL nikdy neověřoval, ani ho nenapadlo ověřovat, z čeho prodejní cena vyplývá. Prostě vycházel z ceny, která byla v ISLU uvedená a považoval ji za správnou. Svědek také připravoval samotnou kupní smlouvu, uvedl, že obsah smlouvy byl však standardní, doplňoval v podstatě náležitosti do vzorových připravených smluv, jeho práci pak kontroloval vedoucí referátu, následně vedoucí oddělení a ředitel, tedy pan Crha, obžalovaný Ing. Pavlík a Ing. Lachman. **K předloženému úkolovému lístku z 30.3.2010, podepsaného Ing. Fulíkem na čl. 170, svědek uvedl, že to je úkolový lístek, který sám evidoval do spisového materiálu a který souvisel s požadavkem VOP, dřív než smlouvu realizovali, protože v době, na kterou reagoval pokyn Ing. Fulíka, nebyl materiál ještě vyřazený. Obž. Ing. Lachman ani Ing. Pavlík žádné podklady nepřipravovali, pouze schvalovali. Podklady pro jednání komise pro nakládání s nepotřebným majetkem zpracovával také on, smlouvy byly vždy kontrolovány právníkem, ten musel parafovat každý list. Odbor pro nakládání s nepotřebným majetkem nikdy nekontroloval, jak s majetkem dál kupující nakládal, jak ho použil, neboť k tomu nebyli oprávněni.** Dále svědek osvětlil pojem „rozpuštění kupní ceny v ISL“, které se provádělo u hromadného prodeje většího množství zboží s kupní cenou za celý soubor náhradních dílů. K dotazu dále uvedl, že znalecké posudky při prodeji zboží zpracovávali pouze u velké techniky, např. když prodávali vrtulníky. Pokud se pak týče žádosti o vyřazení nepotřebného majetku z roku 2009, tuto žádost podával pan Ivanič, který se představoval jako vedoucí divize vojenské výroby a vyřizující na té smlouvě, proto tam byl také v této pozici uveden. **Při komunikaci s VOP-026 v souvislosti se smlouvou z března 2010 komunikovali výhradně s Ing. Ivaničem a Ing. Smolkou, s obž. Ing. Veřmiřovským svědek nikdy nejednal.**

41. **Svědék Ing. Josef Němec**, další z referentů ONNM, uvedl, že na ONNM pracuje zhruba od roku 2006, jeho nadřízeným v roce 2013 byl Ing. Crha, jako vedoucí referátu Ing. Pavlík a ředitel odboru obž. Ing. Lachman. **Byl zpracovatelem smlouvy o úplatném převodu mezi ministerstvem obrany a VOP CZ, která byla následně zrušena rozhodnutím ministra. Dostal přidělený materiál, jeho úkolem bylo zpracovat úplatný převod na VOP. Materiál byl určený v té době k vyřazení, bylo to zpracováno v ISL, nic jiného k dispozici neměl. Do smlouvy mohl připojit majetek až ve chvíli, kdy to schválila komise pro nakládání s nepotřebným majetkem, tedy souhlas komise mít musel. Ing. Pavlík žádným způsobem jeho práci neovlivňoval. Cena převáděných věcí se zpracovávala v ISL, fungovalo a stále funguje tak, že vezme katalogové číslo materiálu, vyjede si ho v systému, vyhodí položky, které nebyly odprodány, nebo mají nulovou cenu, a spočítá průměrnou cenu prodejů. Jinak se v té době cena zjistit nedala. Obž. Ing. Pavlík byl jeho nadřízeným pouze v době 2009 až 2010, nikdy ho neovlivňoval.** Dnes už si nepamatuje, kolik bylo položek k vyřazení, podílel se na zpracování podkladů pro komisi, ti to pak dávali jednak vedoucími komise, jednak vedoucímu oddělení. Jméno sekretáře komise už si nepamatuje, střídali se. Smlouvu poté kontroloval ještě právník. **Z celého balíku majetku, který byl určen k vyřazení, nic nevybíral, vše, co dostal přiděleno v balíku, bylo určeno k převodu, nemůže z toho nic vyzobat, je vázán pokynem jako celkem. Poté, co byla smlouva zrušena, nepřišel s ní už do**

styku, dostal pouze za úkol smlouvu zrušit. Co se dělo s majetkem dál, neví. Není mu ani známo, že by se Ing. Lachman nějak podílel na přípravě dokumentace k předmětné smlouvě.

42. **Svědék Ing. Daniel Káňa** uvedl, že se může vyjádřit pouze ke smlouvě z roku 2010, kdy byl zaměstnancem VOP-026 Šternberk, v roce 2013 už zaměstnancem nebyl. Smlouva byla standardní, nákupy od ministerstva obrany jako státní podnik dělali dlouhodobě. Byla to běžná praxe, ministerstvo obrany je pravidelně oslovovalo, zda mají zájem o nějaké náhradní díly. Některé se použily na opravy techniky pro ministerstvo obrany, zbytek se různě zobchodoval, protože pro VOP bylo klíčové, aby zaměstnanci měli náplň práce a uchovali si schopnost zaměstnanců zajišťovat opravy a vývoj techniky pro AČR. Kromě zaměstnanosti odborníků, pak náhradní díly od státu řešily ekonomické zlepšení situace státního podniku. Celý podnik věděl o tom, že k převodu majetku tímto způsobem dochází, nebylo na tom nic nestandardního. **Státní podnik nebyl schopen sám zajišťovat mezinárodní obchod, ale byl schopen opravovat náhradní díly pro jiné obchodní organizace, ať už to byla spol. Excalibur Army, Omnipol, Panko nebo jiné společnosti. Je si jistý, že těch 100 motorů, které prodali spol. Excalibur Army, také ve Šternberku opravili. On sám připravoval smlouvu, ale kontrakty většinou připravoval ředitel divize, tedy Ing. Ivanič, který řešil obchodní věci. Prodejní cena byla dlouhodobě stejná, tyto obchody dělali se spol. Excalibur Army i v letech 2006, 2007, 2008. Z vlastní zkušenosti ví, že cena motorů se může zásadním způsobem lišit, podle momentální nabídky a poptávky. Velmi špatně se řeší cena v čase a místě obvyklá. Svědek uvádí rozbor konkrétních příkladů z praxe. Pokud se týče zájmu o odkup náhradních dílů za VOP, často žádali o odprodej techniky. Generální ředitelé, před rokem 2010 to byl pan Levíček, s ním sám několikrát žádal o odprodej motorů UTD-20. Neví, jestli to zpracovávala asistentka, nebo přímo Ing. Ivanič, podepisoval to asi Ing. Smolka, byl to standardní postup. Informace o tom, co má v úmyslu ministerstvo obrany prodat měl údajně získávat z internetu. Pokud se týče stavu převáděných motorů, armáda měla povinnost skladovanou techniku konzervovat, ale z vlastní zkušenosti ví, že to tak neprobíhalo. Je přesvědčen, že díly, které odkupovaly, nebyly vhodné pro okamžitou montáž do vozidel. Proto, i když je prodávali dál, šly vždy přes státní podnik, který na nich udělal defektaci, opravu, protože motor se před použitím musí vždy otevřít a vyměnit náplně, případně náhradní díly. Použít něco ze skladu rovnou do vojenské techniky, je nesmysl. Svědek dále popisuje technické parametry motorů, a způsob, jakým se zkouší před prvním použitím, i podmínky provozu vojenské techniky. K předložené listině svědkem Ivaničem, z níž vyplývalo, že provedené práce pro spol. Excalibur Army na jednom motoru čítaly cca 29 tisíc za kus, svědek uvedl, že v popisu prací chybí několik důležitých částí, které se běžně dělaly, ale v soupisu nejsou. Tyto práce by měly být předloženy na kalkulačním listě, který ve Šternberku dělali, ale který má zcela jiný formát. Šlo o excelovou tabulku, kde se automaticky počítaly sazby, automaticky se počítala procenta odvodů. Listinu předloženou svědkem Ivaničem označil za „něco vycucaného z prstu.“ Cena 28 tisíc z jeho pohledu rozhodně neodpovídá rozsahu prací, které byly na motoru udělané. Musela tam být vždy navíc oprava vstřikovacích čerpadel, oprava startéru, oprava generátoru. Běžně se takové motory opravovaly za 100 tisíc jeden motor, když si spol. Excalibur Army dodala náhradní díly, a nebyly k tomu vícepráce. Při prodeji dalšímu zákazníkovi se cena zboží vždy určovala standardně mezi ředitelem divize, tedy pane Ivaničem, a obchodním oddělením, jehož byl vedoucím právě on. Pokud se týče náhradních dílů, které VOP odkupoval od**

ministerstva obrany, je si stoprocentně jistý, že s tímto materiálem mohl volně disponovat, což také činili. *K výpovědi svědků Ivaniče a sv. Káni se vyjádřil Ing. Pavlík, že je vidět, že jsou oba dobří hackerři, když se dokázali nabourat do neexistujících ministerských internetových stránek a vyčíst z nich, co ministerstvo chce odprodat nebo vyřadit, ačkoli žádné takové údaje ministerstvem nikdy nebyly zveřejňovány.*

43. **Svědék Radek Palúch**, jehož soud považuje za výpověď osoby, úzce s opravami a údržbou motorů spjatého, uvedl, že nastoupil do VOP-026 od roku 1981. S motory pracoval od roku 1985, a na pozici mistra motorárny od roku 1988. Celého jeho pracovní působení je tedy spjaté s vojenskými motory. V roce 2012 přešel pod spol. Excalibur Army na stejné pozici, stále je mistrem motorárny. Svědek potvrdil, že motory UTD-20, které VOP-026 v roce 2010 zakoupila a následně prodala společnosti Excalibur, byly opravovány ve státním podniku Šternberk. Uvedl, že na nich dělali nárazovou opravu, neboť věděli, že jsou zánovní, ale že byly dlouhodobě uloženy a nekonzervovány. Šlo o motory, které v 80. letech přecházely přes jeho dílnu, jako revize, ale od té doby už revizemi neprošly. Naposledy snad do roku 1992. Revize se měly dělat po 10 letech, konzervace po 5 letech. Celý život působil pouze ve VOP Šternberk, tedy může se vyjadřovat pouze k motorům, které byly u nich, na těch si **armáda prováděla překonzervování, při němž se motor napustil oleji a konzervoval, ale nespouštěl se. Oni ve VOP pak dělali revize a překonzervace. VOP sama žádné motory neskladovala, protože neměla sklad, měla pouze zakázku na revize nebo na opravy. Měli tedy pouze ty motory, na kterých pracovali, pak je vraceli. Od roku 1992 dostali zakázku na revizi pouze v případě, že šel motor na misi a oni zajišťovali servis. Práce na fakturaci za kompletní revize a konzervaci motorů byla 130 normohodin včetně brzdové zkoušky a balení. Kolik stála fakturace, neví, to mu nepříslušelo. Z hlediska revizí považuje svědek za stejně náročné, zda se provádí revize na dlouhodobě skladovaném novém majetku armády, novém motoru z armády, či motoru používaném BVP. Svědek zcela vyloučil, že by u motorů UTD-20, opravovaných v roce 2010 ve Šternberku byly v minulosti prováděny pravidelné revize či překonzervace.** po předložení pasportu svědek popsal jeho jednotlivé části a vysvětlil funkci kovového štítku, který měl zjišťovat v případě namátkové kontroly korozi motorů. Současně k předloženému kovovému štítku uvedl, že s ohledem na to, že byl ochráněný lakem, mohlo se stát, že uvnitř zabaleného motoru byla rez a štítek zůstal netknutý. Motorové sešity, které na žádost soudu předložila spol. Excalibur Army, uschoval v této společnosti on sám, nedostal k tomu žádný pokyn, jen při prodeji motorů chtěl mít archivaci čistě z vlastní iniciativy. Oni sami k motorům vydávali vlastní dokumentaci, která nekopírovala ruskou stranu, ale dělali z toho počítačové výstupy včetně brzdy, a z toho tvořili vlastní dokumentaci. Tuto dokumentaci skladují, skartují se asi po 5 letech, ale zákazník dostává originál k dispozici. Svědek byl také přítomen při rozebrání motoru pro znalce Ing. Bočka, neboť v Šenově u Nového Jičína neměli žádný materiál k defektaci. K dotazu státního zástupce svědek uvedl, že v době jeho pracovního poměru k VOP Šternberk dávala spol. Excalibur Army značné množství zakázek tomuto státnímu podniku, v podstatě motorárnu živili z 95 %, dodnes dělají hlavně motorárny a převodovky. Vozidla se opravují hrozně málo. Pokud se týče vlastní opravárenské činnosti, samozřejmě to záleží chlap od chlapa, ale důležitější je know how, celá práce tkví především v kvalitních zaměstnancích. Svědek se zabírá také opravami a případně zprovozněním motoru V 46.6 a 55 AM, ani technický stav těchto motorů není takový, aby byly k okamžitému použití. Je to podobné, jako u UTD-20. Nejdůležitější součástí motorů jsou vstřikovací čerpadla, olejové čerpadlo, vodní čerpadlo a palivové čerpadlo, tyto bývají zaschlé, bývají zteřelé součásti pryžových spojů i pístová skupina, je

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

tam problém při dření motoru po krátké chvíli po nastartování. **Cena za takovou opravu je rámcově 200 tisíc, resp. nějakých asi 220 hodin. Za normohodinu se fakturovalo přibližně 760,-Kč** ve VOP už od roku 2009, v Excaliburu pak ceny převzali.

44. Dále soud na žádost stran vyslechl následující svědky a zjistit z jejich výpovědi tyto skutečnosti :

45. K žádosti státního zástupce soud vyslechl **svědka Alexandra Čierneho**, statutárního zástupce SJT Trade s.r.o., která se účastnila dražby motorů V-46.6 a motorů UTD-20 v **roce 2013**. Svědek uváděl, že k této dražbě došlo v roce 2012 (datum ověřeno z listinných důkazů), pamatuje si, že v soutěži bylo nabídnuto zhruba 100 kusů motorů UTD-20, z těch vydražil asi jednu třetinu, to jsou motory pro bojová vozidla pěchoty, dále vydražil motory V 46.6, tedy tankové motory v počtu asi 10 kusů. Motory UTD **odprodal cca do jednoho roku spol. Excalibur Army, tankové motory poté vydražil a odprodal slovenskému zákazníkovi, a to v roce 2016. Do té doby se mu nepodařilo je prodat, neboť byly za nabízenou částku neprodejně.** Svědek uvedl, že jeho společnost má právo obchodovat s vojenským materiálem, ale sám ho nikdy neopravoval, pouze ho přeprodával. Při nákupu motorů měli možnost si ve vojenském zařízení v Ústí nad Orlicí materiál prohlédnout, nicméně nebylo možné rozbalit krabice, tím by se obal poškodil. Je si vědom toho, že materiál měl prošlé konzervace, ale šlo o nové motory, věří tomu, že AČR je skladovala v dobrých podmínkách. Rozebraný motor však nikdy neviděl. Spol. Excalibur Army prodal asi 29 motorů UTD z těch odkoupených od ministerstva obrany, v té době šlo o atraktivní zboží. Spol. Excalibur Army o ně projevila zájem, ale nemohli se dohodnout na ceně. Při koupi byly nabízeny za cenu vyšší, nicméně motory UTD byly akceptovatelné, nakoupil je za cenu mírně zvýšenou oproti ceně minimální. Když motory nakupovali, kontrolovali dokumentaci podle pasportů, motory jako takové nerozbalovali, i když při odkupu je museli odmontovat z původních kovových palet a museli si přivést vlastní. Je přesvědčen o tom, že motory tak, jak je koupil a následně prodal, nebyly okamžitě použitelné, ví, že se musí před užitím opravit. Kromě 29 kusů motorů UTD, prodaných v roce 2014, tedy cca po roce od nákupu, další motory UTD i V-46.6 prodal až po více než 3 letech. Ví, že byla ještě nějaká další veřejná soutěž, v níž neuspěl. K dotazu obhájců, zda se prodávaly ve veřejné obchodní soutěži celá vozidla, bojová vozidla pěchoty v počtu 70 kusů, a to v rozmezí 223 tisíc až 300 tisíc za jeden kus, uvádí, že ano, domnívá se, že jeden vydražil, šlo o vyprošťovací tank, BVP ale nevydražil ani jedno.

46. **Svědka Ing. Libor Květina**, vyslýchaný z podnětu obhajoby, uvedl, že v době skutku pracoval jako ředitel odboru majetku a služeb MO, tedy o **vyřazování majetku** z používání AČR toho ví poměrně dost, neboť vyřazování spadalo do působnosti tohoto oboru, resp. celé sekce. Šlo o naprosto standardní věc při optimalizaci skladových zásob. Vyřazovaly se náhradní díly na techniku, která se vyřazovala, nebo se snižovaly její počty. Technika se vyřadila v působnosti generálního štábu AČR a nakládání s tímto nepotřebným majetkem přešlo na odbor nakládání s nepotřebným majetkem MO, které nadále nakládalo. Svědek vypovídá k tomuto postupu zcela shodně jako předchozí svědci, i obžalovaní. Vysvětluje důvod optimalizace skladových zásob i riziko, že některý majetek se vrátil, a pak s ním vznikaly náklady při likvidaci. Svědek dále popsal, že **všechny návrhy procházeli informačním systémem logistiky, do tohoto systému měli přístup všichni oprávnění tak, aby se mohli k vyřazovanému majetku vyjádřit. Pokyn**

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

k optimalizaci majetku vyšel z generálního štábu ve vztahu k určitému typu techniky. Vydali i pokyn k ponechání potřebného počtu náhradních dílů, **majetkoví manažeři si pak sami spočítali, kolik mají ponechat v zásobách, a samotný majetek k vyřazení vybírali pracovníci přímo v zásobovacích úsecích, čili přímo ve skladech.** Tito vložili informace k vyřazenému majetku do ISL a přes ISL všechny informace probíhaly až do doby **prodeje či likvidace, popř. bezúplatného převodu.** Pokud se týče majetku, a to včetně náhradních dílů, při udržování technických komponentů vznikaly náklady, v některých případech se tedy majetek udržoval a někdy se pouze skladoval v zakonzervovaném stavu a údržba se prováděla až před jeho použitím v provozu, záleželo na typu majetku. Pravidelné zkoušky techniky, konkrétně náhradních motorů, se dělaly jen výjimečně. Sám o žádných neví, ačkoliv na generálním štábu pracoval od roku 2005. V roce 2013 byl ředitelem odboru logistiky, nicméně s ohledem na svoje vzdělání leteckého technika se spíše věnoval problematice zabezpečení. Pokud se týče stavu majetku, motory, když byly pouze zakonzervované, měly prošlé zákonné revize, u tohoto majetku byly prošlé životnosti pryžových prvků, těsnění hadic. Revize se dělaly předtím, než se motor použil v bojovém vozidle. Tyto zakázky pak, pokud byli schopni udělat opravu sami, dělali ji sami, jinak to externě zařizovalo buď VOP nebo jiný dodavatel.

47. Z podnětu obhajoby byl vyslechnut též **Mgr. František Šulc**, který uvedl, že na ministerstvo obrany nastoupil v září 2010, a to nejprve jako šéf poradců ministra obrany, později jako ředitel kabinetu ministra obrany od roku 2012. Ministerstvo obrany opustil na jaře 2014. Do kontaktu tedy mohl přijít maximálně s druhou smlouvou, která je předmětem obžaloby. Domnívá se, že povědomí o věci má z porad ministra, ale detaily nikdy neznal, neboť procesu vyřazování majetku a jejich prodeju se nikdy přímo nezúčastnil. Obecně ale **docházelo k odprodejům majetku poměrně často, neboť armáda od 90. let výrazně zmenšovala své stavy lidské i majetkové. Byla na to stanovená přesná pravidla. Příjem z odprodejů byl příjem rozpočtu ministerstva obrany, a v době ekonomické krize a škrťů to byl vítaný příjem rozpočtu MO, který mohl být využit na nové investice.** Detaily skutečně nezná, nezabýval se tím. Pamatuje si, že na jaře 2013 dorazily dopisy od spol. STV Group, jejichž obsah si přesně nepamatuje, ale týkaly se tohoto odprodeje, a pokud si vzpomíná, ministr tehdy rozhodl o tom, že odprodej bude zastaven a znovu prověřen. Pan ministr tuto věc dále řešil s panem Vylitou a pamatuje si i probíhající debatu se slovenskou stranou. Ve své obsáhlé výpovědi svědek k dotazům obhajoby v podstatě popsal, že není schopen se blíže k věci vyjádřit, neboť s případem prodeje majetku se seznámil až v době, kdy byl zrušen a sám se jej osobně neúčastnil. Vypovídá tedy obecně k poměrům na ministerstvu a obvyklosti odprodeje majetku AČR. v období let 2010 až 2014 včetně realizace opatření tzv. Bílé knihy se snahou o transparentnost procesů v armádě.

48. Další ze slyšených **svědků Ing. Rostislav Hulík, zástupce ředitele agentury logistiky ve Staré Boleslavi**, uvedl, že do své funkce nastoupil v roce 2011, již 3 roky je mimo aktivní službu. Jako zástupce ředitele agentury logistiky měl na starost odbornou činnost, jeho podřízenými byli majetkoví manažeři, kteří řídili a koordinovali veškerou činnost vyřazování majetku. Je schopen se vyjádřit pouze ke smlouvě z roku 2013 a k té části vyřazování majetku, než se předal materiál na sekci podpory, které velel obž. Ing. Halenka. K velkým odprodejům majetku z AČR docházelo při redukci armády při snižování počtů, rušil se tehdy sklad v Ústí nad Orlicí a sklad v Novém Jičíně, což byly rozsáhlé sklady s tisícovkami položek technického

materiálu, o němž bylo třeba se rozhodovat. Oni to dostali za úkol jako agentura, svěřil to svým majetkovým manažerům, kteří se pak obrátili na základnu ve Štěpánově jako správce tohoto materiálu, protože právě velitel Štěpánova se svými podřízenými pro něj připravovali první přehled toho, co by se mělo z armády vyřadit, protože s těmito věcmi denně pracovali a měli přehled. Zpracovali obrovský souhrn materiálu, který předali agentuře logistiky do Staré Boleslavi, před jeho posouzení a předáním do sekce logistiky obž. Ing. Halenky zveřejnili materiál na stránkách ISLU, aby všichni účastníci tohoto systému v něj mohli nahlédnout a případně námitkovat vyřazovaný majetek, o který by měli zájem. Pak to předali na sekci obž. Ing. Halenky a další osud už mu není znám. **Pokud se týče jeho vztahu s obž. Ing. Halenkou, dostávali se spolu občas při poradách do sporů, ale obž. Ing. Halenka byl vždycky člověk, který slyšel na jeho argumenty a vždycky na ně reagoval. Policie se snažila ho vmanipulovat při výslechu do stanoviska, že je obž. Ing. Halenka tlačil, aby vyřadil něco, co vyřadit nechtěl, což není pravda.**

49. Z podnětu obhajoby byl vyslechnut též **Ing. Bedřich Snítily**, který uvedl, že je zaměstnancem spol. Excalibur Army od roku 2004, a to na pozici vedoucí realizace zakázek. Do roku 2004 pracoval jako náčelník expedice a přejímky konzervace a technické kontroly u tankové základny v Ústí nad Orlicí, kde působil od roku 1988. V tomto období na vojenské základně v Ústí nad Orlicí probíhalo snižování stavů, na konzervační stanici v té době pracovalo asi 4 až 5 žen a 2 muži, kteří stačili materiál, který se nakupoval od dodavatelů ze zahraničí, především ze Sovětského svazu nebo ze slovenských zbrojovek, jako byl Martin a Detva, stačili zpracovat a nakonzervovat tak, aby se na nějakou dobu dal uložit do skladu, ale nezbyvaly už žádné síly ani finanční prostředky a vybavení na to, aby se již uskladněné náhradní díly ve skladu překonzervovávaly. Pokud se tato technika, resp. náhradní díly pak používaly do vozidel, vždy musela být provedena jejich oprava, neboť je v nich spousta pryžových dílů, které v časové ose je nutno vyměnit. Pokud se s motorem řádně nepracuje, během několika let dochází ke korozi, stejně jako u každé jiné nepoužívané věci. Ve spol. Excalibur Army z titulu své funkce je odpovědný za to, že veškerý materiál, který odprodávají svým odběratelům, je v řádném technickém stavu. Znamená to, že před prodejem se musí kompletní materiál od podložky, šroubů, po motor rozebrat, opravit, revidovat, aby odpovídal všem technickým požadavkům. Pokud prodávali větší množství náhradních dílů najednou, poskytovali k nim samozřejmě i benefity, ať už formou náhradních dílů navíc, nebo formou školení, obsluhy a podobně. Objem obchodování spol. Excalibur Army s motory do bojových vozidel a do tankových motorů ročně zcela odhadnout nelze, rok od roku se to liší. Za dobu jeho činnosti u společnosti se mohlo prodat kolem 800 kusů tankových motorů a 800 kusů motorů do UTD. Největší byly dvě smlouvy se spol. Omnipol, na které si dobře pamatuje díky objemům motorů UTD, jinak jde spíše o prodeje v počtu kusů či desítek kusů. Svědek současně potvrdil, že v případě licenčního řízení, pokud tedy je zboží exportováno do zahraničí, se vyřizují licence po dobu několika měsíců.

50. Z podnětu státního zástupce pak soud vyslechl **Ing. Pavla Mikulu**, původního vojáka z povolání, na funkci vedoucího referátu v roce 2010, v roce 2013 občanského zaměstnance na sekci podpory MO v sekci logistiky, kde řešil správu majetku. **Proces vyřazování majetku popisuje shodně s dalšími svědky s tím, že všechna vyřazení majetku si nepamatuje, protože mu prošly rukama celé stovky seznamů.** Konkrétně 106 kusů motorů UTD 20 k vyřazení musel navrhnout útvar ve Staré Boleslavi, bližší údaje neví. V rámci vlastní činnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

nemohl předpokládat, jak s vyřazovaným majetkem později naloží agentura pro nakládání s nepotřebným majetkem. K předloženým listinám, na nichž byly u motorů poznámky, týkající se převodu na VOP, uvádí, že si důvod nepamatuje. Jako člen komise pro nakládání s nepotřebným majetkem měl možnost se seznámit se všemi materiály dopředu, a měl možnost nesouhlasit s jednotlivými navrhovanými převody, ať už byly úplatné či neúplatné. Na bližší skutečnosti si nevzpomíná. Jak se stanovovala cena, přesně neví, pouze předpokládá, že návrh byl zpracován z cen obvyklých, za kterých se majetek prodával. Pokud by se někdy v minulosti neprodával, tak by se dělaly posudky od znalců, ale sám si na takový případ nevzpomíná. Nepamatuje si ani, kdo mu podklady k jednání komise zasílal. Ví o tom, že prodáváný majetek se prodával v balíčkách, balíčky se vytvářely ve Staré Boleslavi. Pokud se týče likvidace obou středisek, tedy v Ústí nad Orlicí i v Novém Jičíně, on přišel v listopadu 2012, když už systém běžel, takže on pouze dával ty seznamy majetku k vyřazení dohromady, ale na žádných kontrolách se neúčastnil. Svědek dále vysvětluje systém ISL. Seznamy vyřazovaného majetku a zásob pak osobně předkládal obž. Ing. Halenkovi, a to v tištěné podobě. Kromě náhradních dílů se z armády samozřejmě vyřazovaly i celé stroje, tedy kompletní technika, neví o tom, že by se na tuto techniku dělaly znalecké posudky, pokud ví, šly do soutěže.

51. Z podnětu VSZ byl vyslechnut **též Ing. Ladislav Crha**, který uvedl, že od roku 2010 do začátku roku 2015 dělal vedoucího referátu zbraní, munice a bojových systémů, a současně v té době prodával kolovou techniku v AČR. Stíhaných prodejů v roce 2010 a 2013 se osobně neúčastnil, není schopen se blíže k nim vyjádřit. K dotazům **na obecný způsob vyřazování svědek popsal, že od AČR všechny seznamy přicházely prostřednictvím ISL, a to většinou v balíčkách, neboť šlo o tisíce položek. Balíčky připravoval převážně referent, který majetek vytipoval a do balíku ho seřazoval.** Pokud si nebyl něčím jistý, dělalo se to na úrovni vedoucího. **K řediteli se nikdy systém nedostal.** Rozhodování o tom, **zda vyřazený majetek se bude předávat, prodávat a jakým způsobem, o tom se rozhodovalo cestou informačního systému logistiky, podepisoval to ředitel.** Svědek současně potvrdil, že než se jakkoliv s majetkem začalo nakládat, **rozhodovala ve věci komise, jejíž členové byli určeni jako zástupci jednotlivých sekcí ministerstva. Zápisy Komise připravoval předem. Členové komise se k němu mohli vyjadřovat, dotazovat, mít připomínky. Sám se jednání komisí zúčastnil od roku 2010, ale pouze jako přísedící. Komisí procházely i žádosti VOP nebo prodeje, nepamatuje si, že by šlo cokoli mimo komisi.** Při **odprodeji majetku, cena prodáváného majetku vycházela buďto z nabídky firmy, nebo z toho, co vycházelo z ISL,** což se porovnávalo s tím, jaké byly předchozí odprodeje. **Z ISL se také dalo poznat, který materiál je vyřazený, a který materiál byl v minulosti už prodáváný a za kolik.** Nepamatuje si konkrétně, že by při zasedání komise, jehož byl přítomen, se porovnávala cena toho převáděného majetku, ale obecně se to dělalo vždycky. Každý člen komise pravděpodobně neměl možnost přímo nahlédnout do ISLU a ověřit si údaje, ale mohl si vyžádat informace od nich, a ty mu poskytl, neboť informační systém logistiky je vyhrazený, bohužel všichni neměli přístup.

52. S ohledem na v hlavním líčení zjištěné skutečnosti, týkající se zpracování znaleckého posudku prof. Ing. Stodoly v průběhu trestního řízení, který nebyl společně s obžalobou součástí vyšetřovacího spisu, předvolala předsedkyně senátu k výslechu k posouzení zákonnosti tohoto procesního postupu **pplk. Jiřího Procházku**, který po konfrontaci se závěry výslechu znalce Ing. Stodoly, z nichž vyplynulo, že tento podával již znalecký posudek v projednávané trestní

věci, byl dotázán na důvod a zákonnost postupu při nezařazení důkazního materiálu do spisu. Svědek Procházka k věci uvedl, že spisový materiál neskládal on, ale vyšetřovatel, který psal návrh na podání obžaloby, a proto vyhodnocoval, který materiál má být ve spise. Na tomto postupu se však společně shodli, neboť vzhledem k průběhu znaleckého posudku a k jednání s prof. Stodolou, posudku nevěřili, proto sami oslovili ke zpracování posudku pana dr. Řeháka. **Do spisu nezařadili posudek znalce Ing. Stodoly, neboť vzbuzoval důvodné obavy, zda vypovídá o skutečné hodnotě posuzovaných motorů. Přestože svědek si je vědom, že znalecký posudek je důkazem, opatřeným v trestním řízení, a že důkazy posuzuje soud, domnívá se, že ve stavu, v jakém znalec posudek podal, jej do spisu zařadit nemusí. Svědek jako podplukovník elitního policejního útvaru, vyšetřujícího závažnou hospodářskou kriminalitu nebyl schopen popsat zákonný procesní postup za situace, kdy v jedné trestní věci obdrží dva zcela rozdílné znalecké posudky, neboť to údajně ještě nezažil.** Postup při nezařazení znaleckého posudku do originálu spisu údajně konzultoval se svými nadřízenými, konzultoval to i se stáním zástupcem, a postup mu byl schválen. Domnívá se, že není pravdou, že znalecký posudek byl vyřazen z vyšetřovacího spisu, neboť je součástí pomocných materiálů (k výzvě soudu pak svědek pomocné materiály následně vydal a jsou připojeny ke spisu). Nového znalce Ing. Řeháka oslovil svědek sám na základě předchozí pracovní zkušenosti, aby s ním konzultoval znalecký posudek Ing. Stodoly, i jeho závěr, že motory nelze ohodnotit, a když si ho Ing. Řehák prostudoval, přibráli ho jako znalce. **Je si vědom toho, že Ing. Řehák neměl zkušenosti v oblasti vojenské techniky, ale sám vzhledem ke své zkušenosti z praxe v tom problému neviděl. Žádné jiné speciality na vojenskou techniku neobjevili, ačkoliv je hledali.** Ví o tom, že Vysoká škola obrany je znalecký ústav, tuto kontaktovali, ale řekli jim, že to udělat neumí, a proto zpočátku zadali znalecké zkoumání Ing. Stodolovi jako znalci - fyzické osobě. Žádné záznamy o kontaktu VŠO však ve spise nejsou. Ing. Řeháka svědek zná jako zpracovatele desítek znaleckých posudků, zná ho z SKPV v Rumburku, kde působil jako znalec v oboru ekonomiky, zejména automobilů a znalec při dopravních nehodách. Byl seznámen i se znaleckým posudkem zpracovaným Ing. Bočkem, domnívá se, že je to posudek stejné kvality jako posudek prof. Stodoly. On sám tento posudek do spisu nezaložil, byl tam založen na základě požadavku jednoho z obhájců. Obhájci však opatření o ustanovení znalce prof. Stodoly nikdy nedostali, protože tento byl přibrán před zahájením trestního stíhání klientů. K dotazu stran uvádí, že si není vědom toho, že by do originálu spisu nebyly zařazeny žádné další důkazy, byť to nemůže zcela vyloučit, neboť spisy se rozdělovaly na dvě části a do každého spisu se přiřazovala pouze ta část, která s trestním řízením bezprostředně souvisela. K dotazu obhájkyň poté svědek jmenovitě uvedl, že vyřazení znaleckého posudku ze spisového materiálu konzultoval svědek minimálně s pplk. Stehнем, koordinátorem trestního řízení panem Čápem, vyšetřovatelem a členy pracovní skupiny, tedy s vojenskou policií. Bavili se o tom právě proto, že on tuhle situaci nikdy nezažil. Při porovnávání kvality znaleckých posudků a přiznávání odměny za znalecké posudky není schopen svědek vysvětlit, proč všechny materiály, které znalec dostal k dispozici, se neobjevily v jeho znaleckém posudku, a proč z nich znalec nevycházel. Nicméně setrvává na stanovisku, že posudek z hlediska jeho znění přezkoumával.

53. Výpověď dalších svědků, slyšení v přípravném řízení, které byly v hlavním líčení za souhlasu stran čteny (např. **sv. Bedřich Šonka, Ing. Jiří Hrazdil, Ing. Ondřej Šmída a další**) nepovažuje soud pro posouzení skutkových a právních závěrů za významné, neboť neuvedli

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

žádné nové a podstatné informace ani k okolnostem uzavření konkrétních smluv, ani k nakládání s konkrétními typy motorů a jejich údržbě.

54. **Svědék Ing. Jiří Čánek**, zaměstnanec sekce logistiky od roku 2003 do listopadu 2011, popsal systém tehdejšího vyřazování nepotřebného majetku jako zcela souladný s normativy, které v té době platily, s tím, že konečný návrh na vyřazení dělal plukovník Mikula, generál Halenka jej podepisoval a schvaloval jej tehdejší náčelník generálního štábu. Pak jej plukovník Mikula v elektronické a písemné podobě zasílal na ONNM, které zajišťovalo další nakládání. K druhému odprodeji na VOP CZ si pamatuje, že po svém příchodu na ONNM k 1.1.2012 dostal v průběhu léta zadání od Ing. Pavlíka, aby připravil veřejnou soutěž na odprodej nejen těchto motorů, ale i dalšího majetku. Soutěž jako taková byla vyhlášena k 23.9.2012, inzerát vyšel v obchodním Věstníku. K dotazu předsedkyně senátu svědek upřesnil, že hovoří o roku 2013. Svědek dále popsal harmonogram veřejné soutěže, kde se přihlásily jednotlivé firmy i fyzické osoby a podaly svoje nabídky do veřejné soutěže. Komise je vyhodnotila, zpracovala protokol, a strany se vyzvaly k podpisu kupních smluv. Uspěly v případě nejvyšší nabídky, odebíraly si po zaplacení kupní ceny majetek od jednotlivých zásobovacích středisek. Ví o tom, že vyřazování majetku probíhalo kontinuálně, v rámci optimalizace skladových zásob. Účastnil se pouze veřejné soutěže v roce 2013, předchozích prodeje nikoliv. Sám se **zabýval pouze veřejnými obchodními soutěžemi, takže neví, jak se určovala výše ceny majetku ministerstva obrany při úplatných převodech.** Svědek **potvrdil, že veškeré údaje se zadávaly do ISL, a to včetně kupní ceny za položku, případně kupní ceny za balík materiálu.** K té konkrétní veřejné obchodní soutěži z roku 2013 **se domnívá, že část motorů se neodprodala.** Svědek tvrdí, že ve veřejné obchodní soutěži stanovil minimální cenu Ing. Pavlík na základě údajů z ISL, což všichni ostatní svědci i předložené smlouvy jednostranně vyvracejí. Současně však uvádí, že neměl z předchozích řízení žádné zkušenosti. Ke vztahům s obžalovanými uvádí, že k přechodu do ONNM ho oslovil obž. Ing. Pavlík, přestupoval jako jeho podřízený, jejich vztahy časem ochladly, ovšem bylo to spíš z osobního nebo spíše pracovního důvodu, protože občas udělal chybu, že něco nezpracoval včas. Charakterizuje obž. Ing. Pavlíka jako spravedlivého a přímého nadřízeného, který mu nikdy nedal pokyn, který by byl v rozporu s předpisy. Výpověď svědka je celkově sporná pro údaje, které nesouhlasí s objektivními listinnými důkazy, např. týkající se přečtení zboží v systému ISL, atd. Pro dokazování jako takové výpověď svědka má zanedbatelný význam. K dotazu státního zástupce se svědek vyjadřoval zejména k pronesení tašky, zachycené na kamerových záznamech, které však nemají pro posuzované jednání žádný vliv, neboť nebylo prokázáno, že by při návštěvě svědka pro tašku poslal Ing. Pavlík, ani že by v ní bylo cokoli, co by mělo vliv na probíhající řízení.

55. **Svědék Ing. Michal Hon**, zástupce spol. Ompol uvedl, že jejich společnost od spol. Excalibur Army nakupovala motory UTD-20 a tankové motory za účelem dalšího prodeje, aby splnili kontrakty, které měli uzavřené v zahraničí. Období už si nepamatuje, ale mohlo to být v období let 2010 nebo 2012, jde o kontinuální obchod, táhnoucí se po dobu posledních několika let. K předložené kupní smlouvě číslo 22194026 na čl. 8700 svědek potvrdil, že jde o jeho podpis, ale takových smluv uzavřeli rozhodně víc. Neví, na jakém základě nakupovala spol. Excalibur Army jednotlivé motory, měli ji však jako prověřeného dodavatele, který umí motory zrepasovat, zrekonstruovat a dát je do podoby, které splňovaly požadavky jejich zákazníků. Předpokládal, že zdrojem takových motorů jsou zřejmě nadbytečné zásoby ministerstva obrany, ale přesný původ

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

mu není znám. Spol. Excalibur Army pro ně byla zárukou kvality, sám se byl nejméně jednou v provozovně Excalibur Army v Přelouči podívat, oceňoval profesionální přístup. Není odborník na techniku, je mu ale známo, že o motory UTD-20 je ve světě zájem, pokud jsou zrenovované a fungující. Podmínky obchodu se liší zákazník od zákazníka. V daném případě se domnívá, že šlo o zákazníka Ministerstva obrany Alžíru. Technické požadavky řeší jeho podřízení, ale obecně motory musí projít náročnou repasí, aby byly jako nové, neboť se už léta nevyrábějí. Z hlavy neví, jestli byly motory nakupovány se zárukou, ale předpokládá, že záruka ze strany dodavatele musela být, protože pokud by čelili reklamaci od svého zákazníka, sami by to nedokázali opravit. Odkazuje na znění smlouvy, v níž je záruka zakotvena.

56. **Bc. Jiří Svoboda, MBA**, jako zástupce, resp. ředitel odboru nákupu veřejných zakázek SŽDC k dotazům státního zástupce uvedl, že z veřejně dostupných informací zjistili, že ministerstvo obrany bezúplatně poskytuje vyřazenou techniku, jednalo se o stroje a zařízení, konkrétně vyprošťovací tanky nebo jejich části, osobní vozidla a další zařízení, která lze využít v rámci hasičského záchranného sboru, kdy soupis předmětu byl součástí smluvního vztahu. Převod se řešil jako bezúplatný, hodnota techniky byla vyčíslena v účetní hodnotě nakoupeného zboží. Realizace proběhla bez problémů. Svědek nemá žádné podrobné znalosti k osobám, které mají přístup na webové stránky, z nichž se dozvěděli o tomto nepotřebném majetku (příčemž obžalovaní se vyjádřili k výpovědi svědka, že šlo o omezený okruh osob, což potvrzují i listinné důkazy s rozdělovníkem obesílaných subjektů, k nimž SŽDC patří). Spolupráci s MO označil za bezkonfliktní. Netuší, v jakém stavu byla technika, kterou obdrželi. Svědek se tak vyjadřuje pouze ke skutečnosti, kterou potvrdili i obžalovaní a svědci a která vyplývá i z předložených předpisů k nakládání s majetkem ČR, že určitá část vyřazeného vojenského majetku jako celku se převáděla na státní organizace, a to bezúplatně.

Znalecké zkoumání:

57. V průběhu hlavního líčení byli soudem dále slyšeni znalci z oboru ekonomiky, ať již příbraní PČR, či zpracovávající znalecké posudky z podnětu obhajoby.

58. **Z výpovědi slyšených znalců i z listinných důkazů, prokazujících obsah podkladů, z nichž znalci při svých závěrech vycházeli, z okolností výběru znalců i pořadí jejich příbrání, zjistil soud následující skutečnosti:**

59. V přípravném řízení byl PČR ÚOOZ příbrán **opatřením ze dne 18.7.2014, vyhotoveným** kpt. Jiřím Procházkou ke zkoumání ceny obvyklé náhradních dílů i **kompletní vojenské techniky převáděné** mezi MO a VOP na základě celkem 15 smluv, uzavřených v období od r. 2009 do r. 2013 **(z nichž pouze smlouvy pod bodem 8) a 15 opatření jsou předmětem projednávané obžaloby)** **znalec Ing. Miloslav Řehák-** znalec z oboru ekonomiky se specializací na odvětví: doprava se zaměřením doprava městská, doprava silniční, **oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady** se specializací k oceňování motorových vozidel, odvětví ceny a odhady movitých věcí, specializace oceňování spotřební elektroniky, výpočetní a kancelářské techniky, nábytku, vybavení a zařízení domácností, oceňování strojů a

zařízení, zemědělské a manipulační techniky a dále z oboru strojírenství, a to jak strojírenství všeobecné, tak se specializací na posuzování technického stavu motorových vozidel, strojů a zařízení.

60. **Znalec Ing. Řehák** bez jakéhokoli bližšího vysvětlení, vyplývajícího ze spisu, pak předložil PČR oproti zadání ve výše uvedeném opatření znalecké posudky **pouze k náhradním dílům z žalovaných dvou smluv**. Prvním byl **znalecký posudek**, zpracovaný **v listopadu 2014 pod č. 1049/19/2014**, o stanovení ceny uskladněných motorů UTD-20, jehož znaleckým úkolem mělo být uvést u jednotlivých movitých věcí, které jsou předmětem úplatného převodu majetku státu do práva hospodařit ve **smlouvě číslo 101806013** (tedy k žalované smlouvě uzavřené mezi MO a VOP-026 dne **17.3.2010** mezi osobami obž. Ing. Lachman a Ing. Smolka, přičemž jako spisové podklady, které užil znalec pro posouzení hodnoty jednotlivých motorů UTD-20 je uvedena smlouva číslo 101806013, kompletní spis vyšetřovatele o obsahu 166 listů pod čj. ÚOOZ 1975/TČ-213-290020 vztahující k předmětné smlouvě, přičemž dalšími použitými podklady byl výhradně znalecký standard číslo 1 až 5 archiv znalce a internetové zdroje. **Z obsahu znaleckého posudku na čl. 5028 až 5046** pak soud zjistil, že znalec nebyl schopen dovodit dle čísel motorů rok výroby žádného z motorů s poznámkou, že toto datum u žádného z motorů uvedeno nebylo, zda údaje souhlasí s dokumentací, taktéž nebyl schopen ověřit. K údajům o opravách uvedl, že předmětné motory byly uskladněny v armádních skladech a s velkou pravděpodobností se na nich neprováděla žádná oprava. **Prohlídka motorů znalcem nebyla provedena**, neboť motory byly prodány v roce 2010, přičemž ocenění bylo vyžádáno 18.7.2014, jde tedy o ocenění k datu předcházejícímu znaleckému posudku. K technickému stavu posuzovaných motorů znalec uvedl, že s velkou pravděpodobností se jednalo o uskladněné motory UTD-20 dle armádních předpisů a zvyklostí, kdy pravděpodobně všechny skupiny a podskupiny motorů byly bez poškození. K využitelnosti motorů znalec konstatuje obecné informace, dohledatelné ve veřejných zdrojích, pokud se týče výpovědí jednotlivých osob, tyto nebyly dle znalce v době podání znaleckého posudku k dispozici. K užití literatury znalec uvedl literaturu, která zcela obecně posuzuje znalecké standardy, a to ve vztahu k oceňování motorových vozidel a k oceňování movitého majetku a dále veřejně dostupné zdroje a údaje z Českého statistického úřadu. Při posuzování technické hodnoty sám znalec na čl. 5032 uvádí, že na vlastnosti výrobku kromě vlastního provozu má vliv případné poškození a opravy, absolutní stáří výrobku, a to zejména ve vztahu k období výroby příslušného typu, dostupnost náhradních dílů, zajištění servisu i možnost provádění oprav, přičemž způsob zjištění technického stavu je nutno volit podle stavu, v jakém se výrobek nachází. Dále v rámci obecných pravidel uvádí, že se lze setkat v daném případě s okolností, kde výrobek nikdy nebyl provozován a je uskladněn, cena se pak odlišuje dle toho, zda je výrobek stále využitelný nebo bez využití, a též s ohledem na formu a kvalitu uskladnění, kdy vhodně uskladněný materiální hodnotu **skoro nebo úplně 100 %**. **Tedy dovozuje, že dobře uskladněná nepoužitá věc má technickou hodnotu 100 %, tedy nového výrobku, a nelze u ní bezdůvodně uvažovat o technické hodnotě nižší, či dokonce technické hodnotě zůstatkové**. Pokud se týče vad typu lehké koroze na povrchu, tuto nepovažuje znalec za závadu, bránící řádnému užívání. Zabývá se technickou amortizací jako snížení technického života v procentech při posouzení závislosti na stáří nebo na době provozování stroje, a výslovně uvádí, že vhodným uskladněním nepoužité věci či stroje, např. v armádě, se technický život takové věci v žádném případě nesnižuje, a hodnotu takové věci nelze srovnávat či dávat do roviny doby provozu. Dále se zabývá přírůzky a srážkami k hodnotě věci

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

a dovozuje, že amortizační stupnici u nových nepoužitých skladovaných výrobků nelze při hodnocení vůbec užít, zabývá se tedy stanovením výchozí ceny při posouzení věci, která se dnes již nevyrábí. Připouští, že ocenění uskladněných použitelných motorů pro vojenskou techniku lze považovat za značně problematické a uvažuje pouze s dvěma možnými metodami ocenění, a to dle zjištěné srovnatelné ceny parametrickým porovnáním a přepočtem historické pořizovací ceny. Pro časovou cenu pak uvažuje technickou hodnotu ve výši 100 %. U historické ceny pak naráží na skutečnost, že je nutno znát rok historické ceny a rok ocenění, kdy rok výroby se nepodařilo u motorů zjistit. Vychází tedy z předpokladu, že se jedná o motory ve stáří 17 až 18 let a více, kdy výrobní podnik, vyrábějící motory UTD ukončoval činnost (znalec tak bez jakékoliv bližší informace dovozuje, že motory byly nejnovější z vyrobených motorů). Porovnáním historické ceny za jeden motor, která byla objektivně zjištěna v trestním řízení ze systému ISL konstatuje, že došlo k nárůstu ceny o 25,2 %, tedy při historické ceně 214.954,67,- Kč by cena ke dni uzavření smlouvy jednoho motoru činila 269.123,25,- Kč a při snížení indexu technické úrovně o 10 % tak považuje za **přepočtenou cenu na jeden motor částku 242.200,- Kč, a celkovou cenu všech převáděných 105 kusů motorů pak v součtu hodnotí výší 25.431.000,- Kč.** Snížený index technické úrovně o 10 % vychází z možného narušení povrchovou korozí a hodnotu tak snižuje o dalších 10 %, což je srážka dle zjištěného technického stavu při prohlídce, kterou však neprovedl, a dochází k částce, respektive k **časové ceně jednoho motoru UTD-20 ke dni převodu v březnu 2010 k pravděpodobné hodnotě 217.980 Kč za 1 kus motoru UTD,** tedy k celkové částce 22.887.900,- Kč za převod všech 105 kusů motorů. Znalec dále uvádí i **stanovení hodnoty parametrickým porovnáním, když sám připouští, že k datu ocenění nelze prakticky nalézt motor, který by byl srovnatelným svými parametry,** neboť současné motory mají nesrovnatelně vyšší výkony, ale nižší objemy spalovacího prostoru. Při **parametrickém porovnání jím vypočtená částka by pak činila pravděpodobně 220.000,- Kč až 360.000,- Kč za jeden motor,** tedy nejnižší možná částka prodeje při časové ceně všech oceňovaných 105 kusů motorů by činila 23.100.000,- Kč, nejvyšší pak 37.800.000,- Kč, při započtení 10% snížení technického stavu v důsledku povrchové koroze by pak minimální časová **cena jednoho kusu motoru činila 198.000,- Kč a maximální 324.000,- Kč korun** (tedy časová cena všech motorů v rozsahu 20.790.000,- Kč až 34.020.000,- Kč). Tuto metodu výpočtu však považuje za méně objektivní, s nižší vypovídací hodnotou. Činí tedy závěr, že s ohledem na to, že nelze použít klasický přepočet pro cenu obvyklou, časová cena jednoho motoru UTD činila pravděpodobně 242.200,- Kč za kus, v případě napadení korozí 217.980,- Kč za jeden kus. Z těchto údajů pak vycházela též obžaloba. **Další znalecký posudek předložený příbranským znalcem na základě téhož opatření, zpracoval Ing. Řehák v lednu 2015 pod číslem 1064/3/2015, a vztahuje se výhradně k smlouvě číslo 131803109 – resp. k její žalované části** (tedy k druhému žalovanému převodu motorů k bojové technice, uzavřené mezi MO a VOP dne 3.5.2013, kde posuzuje obvyklou cenu motorů UTD-20, tedy shodně jako předchozí znalecký posudek, a dále tankové motory V-46.6 a V55-AM2. V tomto případě posuzuje tedy celkem 109 kusů motorů UTD první kategorie, 2 kusy motory UTD třetí kategorie, opět bez známého data roku výroby a nemožnosti ověřit údaje, souhlasící s dokumentací, předloženou k uzavřené smlouvě. V případě motorů V-46.6 oceňoval znalec 23 kusů motorů, vedené v kategorii I., opět bez známého roku výroby a bez ověření s dokumentací, a jednoho kusu motoru V55 AM2 bez znalci známého roku výroby a bez ověření totožnost motoru, shodného s dokumentací. **Znalec vychází opět ze stejných neověřených předpokladů, tedy že předmětné motory byly uskladněny v armádních skladech, kde se na nich s velkou pravděpodobností**

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

neprováděly revize . Ani prohlídka těchto motorů znalcem nebyla provedená, neboť byly prodány v roce 2013 a ocenění bylo vyžádáno s časovým odstupem (byť dle vyjádření svědka Drdy, motory nakoupené ve veřejné soutěži měla v roce 2015 a 2016 spol. STV Group, jejíž statutární orgán dal podnět k trestnímu stíhání k dispozici, a nebyl tedy žádný problém tyto posoudit). **Znalec dále opět vychází z ničím nepodložené premisy, že všechny skupiny a podskupiny motorů byly bez poškození, byly řádně uskladněny dle armádních předpisů, přičemž pouze dva z motorů (III. kategorie) byly dle informací vyšetřovatele provozovány.** Znalecký posudek opět obsahuje mnoho zcela obecných pojmů, dostupných veřejně z veřejně dostupných zdrojů, z nichž za podstatné lze považovat informace, že motory UTD byly vyráběny pro pohony jak pro bojové vozidlo pěchoty BVP 1 a jeho modifikace, tak v novější verzi obrněného transportéru OT 90, který vznikl úpravou BVP 1, ale v současné době se nachází u značného množství zejména sovětských vozidel, a motor UTD-20 se stal základem nových, i zcela odlišných zbraňových systémů včetně vyprošťovacích pásových vozidel, provozovaných v české armádě. BVP se vyrábělo od roku 1970 do roku 1989, ve velkém množství se vyváželo do SSSR a dalších socialistických a rozvojových zemí. V současné době jsou provozována kromě bývalého socialistického bloku evropských států zejména ve třetích zemích (Afgánistán, Alžírsko). O neaktuálnosti těchto informací svědčí mimo jiné znalcem citované provozování v NDR. K motorům V-46.6 pak obecně popisuje, že šlo o motory k nejpoužívanějšímu typu tanků států Varšavské smlouvy od 70. let, T-72 používané až do rozpadu Sovětského svazu, vyvážené též do dalších evropských států i třetích zemí před rokem 1990. V české armádě v současné době se nacházejí modernizované tanky T-72 a další tanky, uložené ve skladech armády. Motory byly užívány i do vyprošťovacích tanků a užívány v 80. a 90. letech, především v třetích zemích Evropy. V současné době jsou tanky T-72 údajně vybaveny armády nejméně 45 států třetích zemí, např. Alžírsko, Irán, Irák, Libye, Severní Korea, KILDR, Sýrie atd. **Motor V55 AM2 byl užit pro pohon tanků T-55, vyráběných od roku 1946,** tyto tanky se zúčastnily zejména konfliktů v době studené války. Dodnes údajně slouží asi v 50 státech zemí třetího světa. Ani k tomuto datu při posuzování objektivní situace neměl znalec k dispozici žádné výpovědi, z literatury odkazuje kromě obecných oceňovacích standardů k movitému majetku a k motorovým vozidlům na webové stránky, týkající se tankové techniky. Další části posudku jsou rozporné s původním posudkem, odlišují se pouze závěry, kdy znalec na straně 5060 (strana 14 znaleckého posudku) dospěl k závěru, že vzhledem k atypickým konstrukcím a vlastnostem motorů pro vojenská vozidla lze vyloučit stanovení hodnoty podle zjištění srovnatelné ceny parametrickým porovnáním, kterou sám v prvním posudku užil, a lze pro posouzení hodnoty jako obvyklé ceny převáděných movitých věcí – motorů k tankové technice použít pouze stanovení hodnoty přepočtem historické pořizovací ceny. **U motorů UTD-20 opětovně tedy připočítává index růst cen** oproti ceně pořizovací, **a snížení indexu technické úrovně,** a dochází k závěru, **že cena jednoho motoru UTD-20 v kategorii I. činila pravděpodobně 245.400 Kč.** U motorů použitých, celkem 2 kusů, které též neměl k dispozici, konstatuje, že všeobecně se hodnota stroje či zařízení stanovuje jako limitní na hodnotě 10 % pořizovací ceny, pokud je zařízení schopno provozu či užívání, většinou taková cena u bezchybného funkčního stroje činí 20 %. Nicméně, jedná-li se o neopravitelnou věc, což by odpovídalo kategorii III., do níž byly stroje zařazeny, může hodnota být i nižší než 10 %, tedy může odpovídat zhruba 6 % ceny. Takto znalec stanovil zůstatkovou cenu motoru jako cenu obvyklou **u motoru III. kategorie částkou 14.700,- Kč.** Ačkoliv spisem opakovaně prochází, **že limitní pro prodej MO byla cena šrotu, resp. cena šrotu plus 10 %, znalec se ve svém**

posudku nezabývá ani tak základními skutečnostmi, jako je hmotnost tohoto motoru, slitiny, z něhož jsou vyrobeny, a cena šrotu, která by tedy hraniční hodnotu měla určovat. **Znalcem zjištěná cena je i v tomto případě zcela neakceptovatelná, a to i pro naprostého laika, a celkově stanovená hodnota prodáváných motorů za znalcem určenou obvyklou cenu v celkové výši 26.778.000,- Kč je tak hodnotou ničím neodůvodněnou.** Zcela stejně problematickým je pak výpočet přepočtené historické ceny u motorů V-46.6, kde historická pořizovací cena činila částku 567.835,73,- Kč, znalcem přepočtená cena při nárůstu cen, u nichž znalec dovozuje, že se jedná o motory vyrobené nejpozději na počátku 90. let, aniž si zjistil alespoň základní technické parametry včetně roku výroby, vyplývající přímo z označení motoru, že časová cena, tedy motorů V-46.6 je při započtení indexu technické úrovně 083 – 598.300,- Kč, a u motorů typu V55 AM2, vyrobeného nejpozději na konci 80. let, opět bez bližší specifikace, při pořizovací hodnotě motoru 630.148,72,- Kč určil při započtení indexu růstu cen ve výši 2,5959 a indexu technické úrovně 0,24 blíže nijak nezduodněné, **dospěl k časové ceně motoru V-46.6 ve výši 392.600,- Kč.** Z přílohy znaleckého posudku je pak patrné, že znalec se seznamoval s vojenskou technikou pouze na webových stránkách a nemá s ní žádnou zkušenost.

61. **Při výsledku před soudem Ing. Řehák** odkázal na závěry shora uvedených znaleckých posudků, jimž k oběma prodejům na základě smluv s VOP Ústí nad Orlicí a VOP CZ stanovil hodnoty motorů, které nikdy neviděl a jejichž kvalitu dovozoval pouze a výhradně z tvrzení policejních orgánů. Setrval tak na závěrech, uvedených v písemně podaných znaleckých posudcích, kde stanovil hodnotu převáděných motorů k pásové technice na základě neobjektivních podkladů **a ničím nepodložených premis zákonného postupu při udržování vojenského materiálu striktně dle stanovených interních předpisů k údržbě žalovaných motorů, z nichž vychází obžaloba, aniž vzal v potaz výpovědi zaměstnanců VZ, kde byly motory skladovány, jakož i další údaje, které z provedeného dokazování vyplynuly a aniž by zmínil jakkoli rozpor se závěry znalce Ing. Stodoly, s nimiž jako jediný z účastníků řízení byl v přípravném řízení dle vyjádření sv. pplk. Procházky konfrontován.** Současně znalec doznal, že žádný z motorů, ani údajně I. kategorie ani III. kategorie osobně neviděl. K dotazu soudu dále uvedl, že když ve znaleckém posudku odkazuje na další informace ke konkrétním motorům, byly to informace, které získal, když s Policií ČR navštívil vojenský ústav (VHÚ) nebo vojenské muzeum v Lešanech, a dále z VOP v Šenově a ze spisového materiálu. **Sám se neobracel na odběratele těchto motorů, ani na kupce, kteří nakoupili motory na základě veřejné obchodní soutěže v roce 2013, neboť se domnívá, že jako znalec si nesmí shánět žádné podklady, tyto může opatřovat jen prostřednictvím PČR.** On požadoval po policejních orgánech upřesnění kategorie, upřesnění konzervací apod., a PČR mu sdělila, což je i zaznamenáno i v úředním záznamu ve spise, že se prováděly konzervace pravidelně v nějaké hale, a to i rekonzervace a kontrolní prohlídky. Revize motorů se dle policie údajně prováděly také. Nicméně když pak viděli některé motory ve VOP fyzicky, tak zjistili, že v těch dokumentech byl docela zmatek. U těch fyzicky prohlížených motorů však nešlo o motory, které byly předmětem obžaloby, ale o motory, které patří k jiné smlouvě, když se jedná o stejný typ a stejná léta výroby. **Znalec tedy připouští a sám popisuje, že vycházel pouze z údajů zprostředkovaných policií bez jakéhokoliv ověření podkladů, který by skutečnosti jím tvrzené objektivizovaly.** Při konfrontaci znalce s dosud provedeným dokazováním, z něhož vyplynulo, že revize nebyly prováděny vůbec a konzervace byly prováděny jen v omezené míře bez ověření technické způsobilosti k provozu, uvedl znalec, že i přes tyto skutečnosti by se

jednalo o motory kategorie I., a na jeho závěrech by se nic nezměnilo, protože v armádních skladech byly dokonale uskladněné v trojbalu, a **musely tak přežít v jedničkovém stavu**. On sám však neznal jednotlivé roky výroby, ty mu nebyly poskytnuty zadavatelem, bylo to oceňováno jako komodita určitého typu motoru, u něhož je jedno, jestli byl vyroben v roce 87 nebo 92. **Považuje za prokázané, že ve stavu zakonzervovaných motorů v počtu 100 kusů, což je téměř většina, zabalených pro expedici pro další prodej, postačovalo takový motor umýt, vyměnit pryžové části, modernizovat ho jiným přepadem paliva, sem tam vyměnit náttěr, odzkoušet motor na motorové brzdě, odstranit případné problémy a znovu ho zabalit a zakonzervovat**. Což bylo prokázáno, že u 100 kusů motorů ze smlouvy, kterou posuzoval, vyšlo VOP na 28.978,- Kč (vychází z údajů předložených v listinné podobě svědkem Ivaničem, které soud v kontextu dalšího dokazování považuje za padělek, vytvořený dodatečně pro obž. Ing. Veřmiřovského, který požadoval po Ing. Ivaničovi doložení zisku pro VOP-026). S ohledem na tyto nízké náklady k uvedení do provozu pak znalec dovozuje cenu motoru, přesahující 200.000,- Kč. Vyjadřuje se také k podmínkám ve skladech, které měly údajně být hermetické, co se týká teplot a vlhkosti, a ověřovány indikátory koroze. Současně však k předmětným motorům neviděl ani jediný oficiální dokument, včetně záznamu o dlouhodobé ochraně, neboť mu tato dokumentace nebyla předložena. I informace o řádném uskladnění v temperovaných skladech se stálou teplotou a vlhkostí jsou známy toliko od zadavatelů posudku a úředních záznamů s neztotožněnými skladníky, které však odporují provedenému dokazování v hlavním líčení. O tom, že vojenský útvar v Ústí nad Orlicí zasáhl povodně, ať už v r. 1997 nebo v roce 2002, mu nic známo není, ani skutečnost, že v roce 97 při povodních mělo být v areálu více než metr vody (výpověď sv. Kaplana, Punčocháře, Tymla.). Nebyly mu známy informace, že by část motorů mohla být dokonce skladovaná pod přístřeškem do doby rekonstrukce haly 22, tedy nejméně do roku 2010 až 2012, a že nesplňovala podmínky, z nichž vycházel. On vychází z toho, že je velmi málo pravděpodobné, že zrovna tyto prodávané motory v počtu 100 až 105 kusů mohly být zaplaveny, pokud na nich nebyla prováděna oprava. Jím stanovená hodnota tedy vychází z ideálních předpokladů, že materiál v podobě tankových motorů a motorů BVP byl uskladňován dle předpisů v temperovaných budovách, byl vhodný k okamžitému použití a nebyl znehodnocen ani nesprávným skladováním, ani zátopami. Nebral v potaz ani případné nesrovnalosti v tvrzení policie a dokumentaci, která neodpovídala motorům, k nimž byla přiřazena, neboť tu zjistil při prohlídce ve VOP až poté, co znalecký posudek zpracoval a u soudu nepovažoval se podstatné se s tím vypořádat. O systému vyřazování motorů nic neví, informace, které se dozvídá u soudu, mu nebyly známé. Samozřejmě, pak by ocenění mohlo dopadnout jinak. Není však schopen se vyjádřit jak. O dalších podmínkách spekuluje. Když srovnával při zpracování znaleckého posudku ceny nabízených komodit na internetu, neověřoval, jestli za tyto ceny bylo zboží také prodáno či pouze nabízeno. Vystoupení znalce, který není schopen odpovídat na otázky, nezná základní oprávnění znalce a vychází z neověřených tvrzení Policie ČR, je nevěrohodné, a ceny stanovené znalcem soud hodnotí jako zcela imaginární, které nemohou být podkladem pro rozhodnutí soudu o škodě, způsobené žalovaným skutkem. Samotná neobornost znalce v oblasti vojenské techniky je pak patrná z jeho výpovědi v hlavním líčení.

62. Ze znaleckého posudku Ing. Bočka č. 4/2016 na čl. 9114-9154 soud zjistil, že obhajobou přibráný znalec zkoumal dlouhodobě uskladněný motor UTD-20 v.č.: MHY

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

2021 ZND1 jakož i dalších 9 motorů UTD-20, uložených ve skladech VOP CZ Šenov u Nového Jičína, přičemž posudek zpracoval 8.6.2016. V podkladech, které obdržel ke zpracování znaleckého posudku, cituje znalec veškerou dostupnou odbornou literaturu a závazné vnitřní předpisy MO, poskytující podklad pro znalecké zkoumání, počínaje MO stanoveným Technologickým postupem pro revizi, dlouhodobou konzervaci a kokonizaci motoru z listopadu 1982, přes Technický postup pro seřízení a zkoušení podskupin motorů UTD-20, technické podmínky BVP 1 z ledna 2005, výkresové dokumentace k jednotlivým dílům motorů, katalogy náhradních dílů, technologické postupy pro defektaci a renovaci dílů, pro provádění generálních oprav dílů z 80.let, schvalovací listy technických podmínek pro provádění generální opravy motorů UTD-20 z ledna 1993 a další konkrétní materiály, týkající se jak motorů UTD-20, tak tankových motorů a podmínek pro jejich ukládání, konzervaci a údržbu. Odkazuje na Směrnici pro ukládání vojenského materiálu, zákon o zahraničním obchodu a cituje odkazy na jednotlivé webové stránky, z nichž čerpal jak informace o kursech měn, tak o hodnotě náhradních dílů, nutných k opravě. Z vyšetřovacího spisu pak konstatuje zejména přílohy k oběma žalovaným smlouvám, obsahujícím přehled techniky dle výrobních čísel, kupní smlouvy včetně příloh a oba znalecké posudky, zpracované Ing. Řehákem, které byly jako jediné zpracované v projednávané tr. věci v době jeho zkoumání (tedy těsně před vyrozuměním stran o možnosti prostudovat spis) ve spisu k dispozici. Znalec konstatuje, že 17.5.2016 ve VOP CZ s.p v Šenově u Nového Jičína provedl prohlídky uskladněných motorů UTD- 20 za účelem výběru jednoho motoru pro demontáž, a to za účasti ředitele VOP Kamila Kučery, dále Daniela Suchého a Radka Palúcha (t.č. již zaměstnanec spol Excalibur a jediné osoby s náradím vhodným k demontáži motoru). Jeden z motorů byl ve skladovacím stojanu na prototypové dílně firmě VOP CZ, další byly ve skladu v Bludovicích, kde bylo celkem 9 kusů motorů UTD-20, kde byly uloženy v krytých bednách. Kontrolou čísel bylo zjištěno, že souhlasí vždy výrobní čísla na bedně a na dokumentech, které jsou uloženy navrch zabaleného motoru, po rozbalení vybraného motoru, a to 55 BNB, vyrobeného v únoru 82, který odpovídal průměrnému stáří motorů uvedených v příloze smlouvy z 19.3.2010, kontrolou však bylo zjištěné, že skutečné číslo motoru je 72 BNB, a že se jedná o nový (nepoužitý) motor. U dalších dvou motorů opětovně bylo zjištěno, že skutečné číslo vyražené na motoru neodpovídá údajům o čísle motoru jak v dokumentaci, tak na bedně, v níž jsou motory uzavřeny. Byla proto provedena kontrola všech motorů, při níž bylo zjištěno, že pouze dva motory se svými vyraženými shodují s dokumenty, deklarujícími stáří a typ motoru . Z připojených dokumentů bylo dále zjištěno, že všechny tyto motory fakticky pocházejí ze 70. až 80. let (datum výroby od 5/74 do 3/88). Znalec konstatuje, že dle čísla motorů byly všechny motory UTD-20 vyrobeny v podniku ZTS Martin. Pro datum výroby jsou rozhodná čísla za číslem MHY 20 – např. číslo zkoumaného motoru 21 ZND1. Poslední dlouhodobá konzervace u zkoumaných dvou motorů, které odpovídají deklarovaným motorům ve smlouvě číslo 121806203 ze dne 20.12.2012, tedy jiné smlouvě než žalované, nicméně smlouvě mezi VOP a MO ČR, tedy smlouvě žalovaným smlouvám obdobné, **kdy poslední dlouhodobá konzervace u těchto dvou motorů byla provedena 24 až 25 roků před prodejem, což je v rozporu s vojenskými předpisy**. Dle pokynů znalce byla poté provedena demontáž jednoho z motorů **v rozsahu částečné demontáže prováděné při revizi motorů po 10 letech dlouhodobé konzervace** (tedy v souladu s vojenskými předpisy), přičemž při demontáži **bylo zjištěno, že všechny hadice použité na motoru jsou vyrobeny v roce 1984, tedy odpovídají roku výroby motoru a nebyly měněny, tedy revize po 10 letech uložení nebyly prováděny**, těsnící kroužky na vložkách válců se při doteku ruky lepí, pryž je nabobtnalá, gumová těsnění jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

ztvrdlá, na pryžových dílech jsou viditelné povrchové praskliny v důsledku stárnutí, na klikové hřídeli je povrchová koroze od těsnění, na klikových čepech jsou drobné drážky, ojnice ložiska, pístní kroužky jsou bez poškození, **vzhledově odpovídají novým dílům, ale vložky válců ve vnějším funkčním průměru v místě umístění těsnících manžet jsou zkorodované.** Vnitřní průměr vložek válců je bez poškození, kresba odpovídá stavbu nového motoru. Bez poškození jsou ventily a sedla ventilů, rozvodová kola, vačkové hřídele. **Vstřikovací čerpadlo není funkční a nelze měnit dodávku paliva.** Při demontáži vstřikovacího čerpadla, které prováděli Aleš Beránek a Václav Procházka, tedy zaměstnanci poškozené společnosti, bylo zjištěno, že **u této rozhodující podskupiny motoru, u níž jsou problémy s funkčností vždy, pokud doba dlouhodobé konzervace přesáhne 5 let a doba revize 10 let, bylo zjištěno, že plomby použité na vstřikovacím čerpadle jsou z novovýroby, tedy nebyla provedena ani revize vstřikovacího čerpadla, hřebenové tyč jsou zaseklé, lze s nimi pohnout jen po značném úsilí.** Po demontáži elementů čerpadla zjištěna koroze, na funkční ploše pístků, která způsobila zaseknutí hřebenových tyčí a nefunkčnost vstřikovacího čerpadla. Přitom výtlačné ventily po demontáži ze vstřikovacího čerpadla jsou vždy odeslány do kooperace firmě, vyrábějící vstřikovací čerpadla, neboť tuto specifickou operaci žádá z opraven motorů UTD po technické stránce dosud nezvládla. Po zkoušce vstřikovacích ventilů zjištěno, že 4 netěsní, pouze u jednoho bylo nastavení tlaku v toleranci. Při demontáži olejových čističů, tedy palivového čističe olejového a vodního čerpadla, tyto podskupiny vzhledově odpovídají novým, ale pryžová těsnění a manžety vykazují známky zestárnutí pryže a musí na nich být provedeny revize včetně funkčního přezkoušení na stendech. Dynamo a startér jsou funkční, vzhledově odpovídají nové podskupině. I zde s ohledem na stárnutí pryžových dílů musí být provedena výměna těsnění těsnících kroužků, manžet atd., to znamená provedení revize opět včetně funkčního přezkoušení. **Z provedeného šetření vyvodil znalec jednoznačný závěr, že motor po vyjmutí z konzervačního obalu, tedy ve stavu před demontáží, byl neprovozuschopný, a to pro nemožnost spuštění motoru z důvodu povrchové koroze vstřikovacího čerpadla, i v případě výměny vstřikovacího čerpadla za nové by netěsnost vstřikovacích trysek způsobila postupné propálení dna pístů a poškození celého motoru. Nefunkční pryžové těsnící kroužky na vložkách válců, které by po krátké době provozu zapříčinily průnik chladicí kapaliny do oleje s následným zadřením motoru, pro netěsnost ostatních pryžových dílů, které vlivem stárnutí pryže způsobí únik chladicí kapaliny a únik oleje, případně průnik chladicí kapaliny do oleje a následně poškození motoru. Tedy aby byl motor funkční, musí být vždy před montáží opraven.** Ve znaleckém posudku, na který znalec odkázal při výslechu v hlavním líčení, pak **podrobně popsal rozsah nutné opravy motoru UTD včetně vyčíslení materiálu na tyto opravy i na provedení základní revize, shrnul veškerý rozsah prací, který je v hrubém nepoměru s rozsahem prací, které v přehledu ke svému výslechu v přípravném řízení připojil svědek Ivanič a dospěl tak k závěru, že nákladová mzda opravy motory UTD-20 v cenách března 2010 činil při základním rozsahu revize v délce 7 230 minut (tedy 120,5 hodiny) při ceně práce 12 korun za minutu, tedy 720,- Kč za hodinu, celkové náklady 86.760,- Kč, při zvýšeném rozsahu revize dalších 5.280 Kč (cca 7,3 hod.) celkem částku převyšující 92.000,- Kč, a to bez konzervace a bez dlouhodobého uložení. Při započtení konzervace a dlouhodobého uložení pak náklady pouze na práci by činily 111.840,- Kč na jeden motor. Včetně materiálových nákladů pak bez konzervace bez revize stála 137.400,- Kč a s konzervací a revizí 157.800,- Kč. V cenách dubna 2013 pak celkové náklady včetně konzervace a dlouhodobého uložení by činily 155.000,-**

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

Kč včetně materiálu, pouze za práci 103.600,- Kč při základním rozsahu revize, při zvýšeném rozsahu revize, který znalec předpokládá za nutný, celkem 108.733,- Kč za jeden motor UTD. Zvýšené náklady pak odůvodňuje nutností způsobenou korozi a zvýšenou pracností při nedodržení desetiletých odstupů mezi jednotlivými revizemi. Při opravě motorů bylo dále nutno navíc u vojenských motorů provést unifikaci přepadu paliva u všech motorů vyrobených před rokem 1980, což náklady dále navýší, přičemž rozdíl mezi nákladovou cenou opravy u motorů se odlišují s odstupem 3 let mezi uzavřenými smlouvami maximálně o 4,15 %. Znalec poukazuje na skutečnost, že motory UTD-20 jsou pro konečného uživatele prodejné pouze na zahraničních trzích, a to v souladu s mezinárodními závazky České republiky a jejími zahraničně politickými obchodními a bezpečnostními zájmy po udělení licenci na daný obchodní případ, a po technické stránce musí motor ve všech parametrech splňovat podmínky nového motoru, přičemž zájem o koupi motorů není stálý a prodejní cenu zná pouze úzký okruh zainteresovaných pracovníků, kdy informace o ceně pro konečného uživatele jsou přísně střeženy. Ke stanovení obvyklé ceny se však znalec vyjádřil, že stanovení této ceny je nad rámec jeho kompetence a cenu proto nestanovuje. Vyčíslil pouze cenu nákladů na opravy, úpravy, a to jak bez materiálu, tak včetně materiálu pro konkrétní zkoumaný motor. Svá tvrzení pak znalec doložil jednak fotodokumentací, učiněnou při demontáži jednotlivých agregátů, jednak připojenými přílohami včetně přiloženého záznamu o dlouhodobé ochraně a kopií motorových sešitů ke zkoumaným motorům

63. Znalec prof. Ing Jiří Stodola DrSc., znalec pro odvětví ekonomika, ceny a odhady, se specializací na oceňování motorových vozidel a dopravu, zaměstnanec Univerzity obrany v Brně, jehož znalecký posudek pod pořadovým číslem 49-4/17 ze dne 10.4.2017 byl předložen obhájkyňi obž. Ing. Vermiřovského v průběhu řízení před soudem (na čl. 9276-9289) byl slyšen na žádost obhajoby v hlavním líčení dne 23.10.2018. Zadáním znaleckého posudku bylo znalci uloženo odpovědět na otázky **kvalifikovaného posouzení technického stavu motoru UTD-20 číslo 21ZNDI** (tedy motoru, který byl předmětem prodeje mezi ministerstvem obrany a VOP CZ v prosinci 2012 a který byl k prohlídce znalce přístupný na pracovišti VZ Nový Jičín, stejně jako znalci Bočkoví), **tedy k jeho k provozuschopnosti, opravitelnosti, k posouzení nákladů opravy a stanovení obvyklé prodejní ceny konkrétního zkoumaného motoru, jednak k březnu 2009, a jednak k dubnu 2013**, jakož i k uvedení dalších důležitých okolností. Znalec shrnul všechny spisové podklady, mezi nimiž byly jak smlouvy o úplatném převodu majetku, tak mezi ministerstvem obrany a VOP, tak účetní doklady o vyřazování, pasparty motorů, záznamy o dlouhodobé ochraně konkrétního zkoumaného motoru i dalších motorů, uskladněných ve vojenském zařízení. Znalec se v písemně podaném znaleckém posudku podrobně zabýval specifikací konkrétního typu motoru UTD-20, jeho popisem, způsobem skladování, stejně jako ukládáním speciální techniky v souladu s vojenskými předpisy, a to s **rozlišením krátkodobého uložení po dobu do jednoho roku, a dlouhodobého uložení po dobu více než 1 rok, zpravidla 5 let.** Dále ke způsobu skladování, dnes tzv. „rezervace majetku“ v podmínkách AČR uvedl, že prioritou skladování je zachování technického života výrobků a jejich bojeschopnost - tomu odpovídají interní předpisy, určené pro zachování technických požadavků s předepsanou skladovou dokumentací, kdy skladovaná technika musí mít stanovené podmínky skladování, zabezpečující zachování požadování užitné hodnoty, musí mít stanovené doby záruk skladování a jejich možné přípustné odchylky. Skladování techniky a způsob obhospodařování vojenských

materiálních hodnot je činností značně choulostivou, neboť v těchto etapách hospodaření s majetkem dochází k vzniku většiny podstatných vad na jakosti materiálu, který snižuje využitelnost prostředků, jímž se AČR snaží zabránit vytvořením účinných technických opatření i podmínek pro skladování a manipulaci. Znalec vysvětluje systém **revize jako zvláštního druhu opravy, uskutečňovaného ve stanovených časových normách u dlouhodobě skladované vojenské techniky a materiálu s charakterem nedotknutelných zásob, a to po 10 letech dlouhodobého uložení, kdy tuto revizi uskuteční určené opravárenské organizace dle stanovených technologických postupů a jejichž cílem je obnovit provozuschopnost skupin, podskupin součástkových celků, vyměnit provozní hmoty a pryže, které stárnou či z důsledku opotřebení nevyhovují stanoveným normám, a uskutečnit zákonné revize určených technických zařízení a kalibrací měřidel.** Popisuje, že **revize zahrnuje demontážní práce vybraných částí soustav motorů, a to mazací, palivové, chladičí dynamy a startérů, mytí a čištění, diagnostickou kontrolu technického stavu a opotřebení kompletní výměnu pryžových a dalších dílů, zejména těsnění kroužků, podložek, vložek, manžet, zátek, hadic atd., a to až 600 různých prvků. Dále montážní práce, seřizování, kontroly, záběh motoru na motorové brzdě, odstranění možných závad po záběhu, konzervace, případně i speciální balení a ukládání do palet. K posuzovanému motoru UTD-20 uvádí, že v současné době neexistuje relevantní dokument, který by konzervaci tohoto motoru řešil, kdy poslední oficiální dokument platil od roku 1980 do 31.12.1989.** Popisuje rozsah konzervace a vyjadřuje se též k třídění vojenského materiálu, jehož použitelnost se hodnotí porovnáním výsledků prohlídky měřením s technickými podmínkami pro hodnocení do tří skupin, a to do **I. kategorie materiálu plně použitelného, II. kategorie materiálu dočasně nepoužitelného, který vyžaduje opravu, a III. kategorie materiálu nepoužitelného a neopravitelného.** Znalec popisuje jím provedenou prohlídku dvou motorů ze dne **9.12.2016 u VOP CZ s.p.**, a to jednoho celkově demontovaného motoru UTD-20 číslo 21ZND1, a dále vybaleného z uložení, motoru číslo 64TNC1, dále kontrolu skladovací bedny, obalu motoru s otevřením obalu, a to za účasti výkonného ředitele VOP CZ Ing Kučery, a dále za účasti prof. Čurňáka a dr. Krobota z Univerzity obrany Brno. Též znalec Ing. Stodola shodně s Ing. Bočkem konstatuje, že **dokumentace obou zkoumaných motorů neodpovídá skutečnosti, faktická čísla motorů neodpovídají přiložené dokumentaci, nicméně oba zkoumané motory vyrobené v počátku 80. let jsou nepoužité.** Třetí z motorů byl kontrolován pouze vizuálně. Oba motory měly být údajně konzervovány v roce 1984 a 87 dle připojené dokumentace, následně zabaleny do speciálního papíru, smršťovací fólie a uloženy do speciální bedny. **Údaje o datu konzervací motorů není možno exaktně potvrdit, neboť nesouhlasí údaje dostupné dokumentaci, a neexistují žádné věrohodné informace o revizi po 10 letech. Zkoumaný motor rovněž nebyl skladován v odpovídajícím skladu, neboť tato komodita vyžaduje skladování v suchém skladě bez podstatných výkyvů teploty s definovanou vlhkostí, kdy změny teplot vedou k ovlhčování a rosení, což je základní zdroj vzniku elektrochemické koroze, kterou prohlídka odhalila.** U posuzovaného motoru tedy jednoznačně došel znalec k závěru, že **jde o materiál II. kategorie, kdy některé součásti jsou dokonce materiálem III. kategorie, tedy nepoužitelným. O revizích neexistují žádné relevantní informace, a ke konzervaci motorů mělo dojít naposledy pravděpodobně v prosinci 1984, přičemž údaje též nejsou relevantní. Tyto závěry se týkají motoru, který byl dosud neprovozovaný, zabalený v originálním neprodyšném obalu, tedy originálním papíru pravděpodobně z první konzervace, uložený dále v plastové smršťovací fólii v ocelové bedně. Vnější prohlídka**

motoru neukázala žádné podstatné změny, tedy vizuálně byl bez povrchové koroze. Při bližším zkoumání shledal znalec, že vložky válců jsou masivně napadené korozí, v malé míře je napadený stopami koroze v místě těsnění klikových hřídel, počínající koroze je na rozvodových kolech. Při zkoumání těsnění bylo zjištěno, že u zkoumaného motoru jsou použity železoazbestové a měďazbestové podložky, které se v současné době nesmějí užívat, přičemž všechny pryžové součásti jsou zcela zničené, ztvrdlé, lámavé, na dotyk roztřepené a pro provoz tedy zcela nepoužitelné. Obě trouby, sací a výfukové, masivně zkorodované, vstřikovací čerpadlo neumožňuje pohyb součástí dávkování paliva, jde o nefunkční zařízení s korozními změnami. Zjištěna byla koroze pístů, částečně válečků, netěsnost vstřikovačů, počínající koroze a produkty zvýšeného tepelného opotřebení. Na základě těchto shledaných závad **není předmětný motor schopen standardní činnosti, nemůže být nastartován, např. na motorové brzdě nebo ve vozidle má nefunkční některé důležité soustavy, např. vstřikovací čerpadlo, kdy na vině je příliš dlouhá doba skladování při nedodržení standardních postupů dlouhodobého ukládání, nevhodné skladování se změnami teplot, a zejména neprovádění revizí RE 10,** což lze doložit nejen konkrétním technickým stavem kontrolovaného motoru, ale rovněž stavem dokumentace, která nebyla standardně vedena, případně byla z nezjištěných důvodů zaměněna, a kontroly technického stavu uloženého motoru nebyly vůbec prováděny, resp. neexistují o nich žádné záznamy. Motor proto **nemůže splňovat požadavky zařazení do I. kategorie. Pro stanovení obvyklé ceny motoru UTD, která vyjadřuje hodnotu věci a určí se porovnáním, znalec neměl zcela relevantní informace z otevřených zdrojů, které jsou nezbytné pro jednoznačné zpracování posudku, mimo otevřené zdroje získal znalec informace o cenách motorů UTD nakupovaných pro AČR v letech 1998, 2005, 2011, 2013 a 2015, a zpracovaný posudek a jeho porovnání tak vychází pouze z těchto zdrojů, resp. z průměrných cen realizovaných v těchto letech, a znalec tak nemůže provést výpočet obvyklé ceny, ale uvádí kvalifikovaný odhad toho, že cena předmětného motoru se blíží ceně obvyklé.** Při výpočtu technické hodnoty pracuje znalec s výpočtem základní amortizace dané znaleckým standardem číslo 1/2005 pro amortizační stupnici zvláštních vozidel, a to procentuální srážkou za dobu provozu 17 let a starší, kdy znalec dochází k závěru i u motoru, který nebyl provozován, že extrémně dlouhá doba uložení a velmi pravděpodobně nevhodné skladování má stejný vliv, dokonce větší vliv, než standardní doba provozování. **Při výchozí ceně motoru 214.804,- Kč tak cena po amortizaci, tedy srážce ve výši 90 % činí 21.480,- Kč,** a to za předpokladu, že platí teze, že extrémně dlouhé skladování má stejný vliv jako standardní doba provozování. Při výpočtu časové ceny motoru dochází znalec k závěru, že obvyklou prodejní cenou motoru bez amortizace (když platí teze, že během skladování **není využita srážka ceny za základní amortizaci, ale je využita srážka za technický stav), stanovil znalec vypočtenou cenu obvyklou ve výši 42.961,- Kč.** Při výpočtu **průměrné ceny,** tedy s amortizací a bez amortizace dochází k **průměrné částce 32.220,- Kč** za jeden kus motoru. V závěru tedy znalec souhrnně hodnotí technický stav zkoumaných motorů, kdy k datu první smlouvy byl zkoumaný motor stár **téměř 29 let,** k dubnu 2013 pak **více než 31 let,** případný posun v technické dokumentaci při pozdější výrobě **není z hlediska amortizace i z hlediska posudku však podstatný, když technické parametry motoru pro nefunkčnost nelze zkontrolovat,** technická dokumentace je nevěrohodná a předložený zkoumaný motor neodpovídá funkčním a standardně použitelným motorům I. kategorie, neboť je neprovozuschopný, a to zejména v důsledku nestandardně dlouhé doby uložení, **nestandardnímu pravděpodobnému skladování a neprovádění revizí**

po stanovené době. Při výpočtu hodnoty opravy či úpravy motorů, poukazuje znalec na relativně náročnou nálezovou opravu, spočívající v kompletní demontáži plného motoru až na součástky v defektaci jednotlivých součástí, k výměně všech pryžových částí, hadic, těsnících materiálů, odstranění veškeré koroze, výměna zkorodovaných částí, jež nelze uvést do původního stavu novými, doplnění přepadu paliva, kompletní montážní práce motoru a jeho soustav, zabíhání na motorové brzdě, odstranění následných závad, konzervace, balení a uložení, kdy u těchto prací nestačí realizovat pouze klasickou revizi RE10 v základním rozsahu, ale provedení kompletní nálezové opravy. **Hodnotu nákladů na opravy či úpravy včetně práce tak stanoví znalec při časové náročnosti standardní revize bez následné konzervace v délce řádově 7100 minut, tedy 118 hodin, za aktuální cenu hodiny práce dle VOP CZ 1 100 Kč, pouze v nákladech za práci ve výši cca 130.000,- Kč. Další náklady na materiál ve výši cca 33.000,- Kč.** Časová náročnost, nálezové opravy bude individuální, pro zkoumaný motor činí cca 25 hodin, tedy cca 27.500,- Kč. **Odhadnutá cena revize včetně potřebného materiálu a nálezové opravy činí 187.500,- Kč, u konkrétního zkoumaného motoru,** který byl smlouvou číslo 121816203 mezi MO a VOP CZ **zakoupen za částku 102.000,- Kč** (informace z předložené smlouvy). Závěrem znalec upozorňuje, že zcela relevantní porovnání není možné uskutečnit, neboť neexistují nezpochybnitelné statisticky významné informace, z otevřených zdrojů o dosud zrealizovaných prodejních cenách porovnatelné komodity. Při výslechu znalce v hlavním líčení pak Ing. Stodola k dotazu soudu upřesnil, že má v oblasti vojenské motorové techniky **celkem 53 let praxe,** neboť nastoupil do armády v roce 1965 a od této doby pracoval jako technik na různých úrovních různých útvarů, a to včetně skladové techniky, s níž pracoval až do důchodu, tedy do roku 2002. V současné době stále pracuje na Univerzitě obrany jako vysokoškolský učitel, v minulosti byl na této univerzitě vedoucím katedry bojových a speciálních vozidel, a dvě období též děkanem fakulty vojensko technické, přičemž pracoval výzkumně i vědecky. V 80. letech navrhl diagnostiku skladované techniky s využitím modernějších věcí, která nebyla přijata z důvodů relativní složitosti. Nyní se tato technologie používá v americké armádě. Zastupoval též AČR v technické organizaci NATO v aplikovaných technologiích, týkajících se vozidel, a to pozemních i leteckých. V minulosti opakovaně dělal posudky, zejména týkající se havárií tankových motorů. Popsal soudu podrobně průběh návštěvy ve VOP CZ, kde po dohodě s ředitelem mu nebyla umožněna demontáž dalšího z motorů, ale seznámení se se stavem motoru, který demontoval Ing Boček o několik měsíců dříve. Zopakoval závěry, které shledal po prohlídce demontovaných částí zkoumaného motoru UTD-20, **vyloučil jakoukoliv možnost okamžitého užití, konstatoval, že motor je z cca 80 % nepoužitelný,** neboť některé podskupiny motoru, kam patří všechny soustavy, bylo nutné vyměnit, včetně vstřikovacího čerpadla a dalších, což jsou specializované věci, které se v armádě nedělají a nakupují se mimo armádu. Přestože **VOP CZ jim sdělil, že nemá techniku, kterou by mohl demontovat jednotlivé součásti, ví o tom, že v minulosti ji VOP měl, neboť významně opravoval vozidla, prováděl tedy tyto opravy historicky, např. pro Švédsko.** Za hlavní příčiny koroze motorů považuje změny teplot a orosení při nesprávném skladování, kde vojenské sklady byly maximálně temperovány, rozhodně nebyly klimatizovány. Uložené náhradní díly byly tak ovlivněny i zamořeným ovzduším. Byly skladovány v Ústí nad Orlicí v armádních skladech, **a to nad sebou. Dodnes jsou tam bedny od těch motorů a jsou zcela zrezavělé.** Na základě letité zkušenosti uvedl, že **armáda měla perfektně vymyšlené technologie, jak ochranu provádět, ale neměla ani materiální ani lidské zdroje, aby technologie realizovala.** Ke způsobu,

kterým využil srážku na amortizaci, znalec uvedl, že znalci obvykle u nepoužívaných věcí používají stejné metody, protože pokud je něco 30 let skladované, tak cena materiálu klesá cca na jednu desetinu, podle výnosu ministerstva spravedlnosti pro automobily by ji mohlo za 1/10 používání označit již po 19 letech. On tak činil po řádově 20 až 30 letech. Co se týče faktických obchodních cen, neví o tom, že by se veřejně obchodovalo s motory, ale **obchoduje se s celými BVP**, ceny jsou ale různé. On sám považuje motor za 24 % hodnoty vozidla, od toho také odvozoval cenu přibližně čtvrtinovou, cenu z těch obchodů. Ale obchody jsou i nestandardní, nejde o normální tržní prostředí, neboť člověk, který chce nakoupit za každou cenu, zejména ze zahraničí, je ochoten dát i dvoj až trojnásobnou cenu. Ceny jsou tedy velmi individuální. Cenu motoru oproti ohodnocení celého vozidla 25 % ve znaleckém posudku nevyužil, jen na ni poukazuje. Znalec poukazuje na to, že dělal odhady motorové techniky, kterou armáda dodnes prodává. Znalec pro srovnání předložil i znalecký posudek zpracovaný za účelem prodeje celého tanku, kdy **cena v ISL při stáří 31 let byla 14.335.452,- Kč, a jeho cena bez DPH 826.869,- Kč, tedy výrazně pod 10 % stanovenými vyhláškou**. Současně k dotazu soudu **znalec vyloučil, že by koroze, kterou shledal na motoru rozebraném Ing Bočkem mohla vzniknout za dobu několika měsíců od předchozího znaleckého zkoumání, s tím že je to otázka let**. Dle stavu techniky předpokládá, že žádná překonzervace provedena nebyla, ale je pravdou, že se několikrát účastnil ukázek na tomto skladě, jak se má konzervace podle technologických postupů provádět. Nicméně se domnívá, že u velké většiny skladovaných motorů se tak nikdy nestalo, byť obecně se musí dělat na veškeré ukládané technice, a to maximálně po 5 letech, kdy záruka se dává pouze na dobu 3 let. K časovým dotacím opravy a její finanční náročnosti odkazuje a plně se shoduje s předchozím popisem v předloženém znaleckém posudku. K dotazu státního zástupce znalec uvedl, že neví, **jak dlouho a kde přesně byl skladován motor, ale ví, že byl v armádních skladech v Ústí nad Orlicí, on sám ho viděl na mechanické dílně VOP**, kde se rozdělávají motory, **jde o prostor vyhříváný, neklimatizovaný, uzavřený**. Znalec není schopen odpovědět na otázky, kde byl motor uložen předtím, ani kdy byl doručen do VOP z armádních skladů. Neměl možnost to zkoumat. Sám v armádních skladech v Ústí nad Orlicí v období let 2010 až 2017 nebyl, rozebraný motor UTD-20 neviděl po roce 2010, ale viděl ho v 90. letech. Při konfrontaci znalce s údaji o ceně motorů ve smlouvě mezi spol. Excalibur Army a Omnipolem - na č.l. 8700 a násl. v kontextu s jeho tvrzením, že standardně se s motory UTD-20 neobchoduje, uvedl znalec, že pokud se motory prodávají, a pokud je prodávala spol. Excalibur Army, jsou to motory I. kategorie, a to je něco jiného. **V daném případě totiž Excalibur obchoduje s opravenými motory, které můžeme pokládat za okamžitě použitelné**. Zkoumané motory byly ve stavu, kdy nebyly opravovány, a ceny bazarové jsou ceny v různém technickém stavu, který není možné dohledat. Při konfrontaci znalce se zprávou agentury logistiky z 8.10.2018, kterou VSZ předložil soudu dne 22.10.2018, znalec uvedl, že s ohledem na skutečnost, že ke o výměnách a opravách motorů nejsou připojeny žádné faktury, není možno určit rozsahy práce, které se na motorech dělaly a co bylo vyměněno. K dotazům obhajoby pak znalec uvedl, že byl již v minulosti v roce 2014 požádán o zpracování znaleckého posudku na čtyři smlouvy, které se domnívá, že jsou předmětem stíhaného jednání. Tehdy se na něj obrátil ÚOOZ. Znalecký posudek ve stanovené lhůtě proto zpracoval tak, jak obvykle zpracovává posudky na speciální techniku, a odevzdal ho. Načež dostal dopis od vyšetřovatele kpt. Procházky, který vytýkal jeho posudkům, že jsou krátké a nekvalitní. Pokusil se mu situaci vysvětlit, a následně dostal dopis od státního zástupce, který k posudku neměl žádné

výhrady, ale měl výhrady k tomu, že jeho „stížnost“ přišla pozdě. Tyto listiny na žádost soudu znalec následně soudu předložil (viz listinné důkazy).

64. Z předloženého vyšetřovacího spisu na čl. 5096 dále soud zjistil, že opatřením PČR ze dne **14. srpna 2014** byl v totožné trestní věci **přibrán další znalec z oboru ekonomiky, ceny a odhady se specializací oceňování motorových vozidel – a to Ing. Bc Marek Semela PhD.**, zaměstnanec Ústavu soudního inženýrství VÚT Brno, jehož úkolem bylo též **stanovení ceny obvyklé u movitých věcí, které jsou předmětem úplatného převodu majetku státu do práva hospodařit, uvedených v celkem 15 smlouvách, uzavřených mezi MO a VOP v období r. 2009-2013 (tedy k posouzení ceny majetku, převáděného mezi MO a VOP zcela totožnými smlouvami, k jejichž posouzení byl cca o měsíc PČR přibrán znalec Ing. Řehák, a to přesto, že k duplicitnímu zkoumání nebyl dán žádný zákonný důvod) . Přestože se o znalci Ing. Bc Marku Semelovi PhD opakovaně hovoří v záznamech o prověřování stavu oceňované techniky a tento dostal k dispozici podklady ke zpracování znaleckého posudku, **žádný ze znaleckých posudků, zpracovaných tímto znalcem předložen do spisu nebyl**, Jediným záznamem založeným do vyšetřovacího spisu, který se týká účasti tohoto znalce, který měl zpracovávat posudek společně s Ing. Albertem Bradáčem (u něho opatření o ustanovení znalcem ve spise ani v předložených pomocných materiálech nebylo soudem nalezeno, nicméně nelze vyloučit, že ve věci působil jako konzultant, neboť šlo o spolupracovníka a podřízeného Ing. Semely), je úřední záznam na čl. 5100, podle něhož Ing. Semela kpt. Procházkovi sdělil, že při vypracování znaleckého posudku mu činí potíže náhradní díly kategorie III., které neviděli znalci in natura, a úřední záznam z 9. února 2016, podle něhož byly znalcům Ing. Semelovi a Ing. Bradáčovi postupně předkládány jednotlivé smlouvy, jimiž převáděný majetek měli ohodnotit a zjistit reálnost zpracování znaleckých posudků. Při prvotním studiu spisu soud neponechal tuto okolnost bez povšimnutí, ale s ohledem na opakované praktiky orgánů činných v trestním řízení, které mnoho znalců ustanoví a pak od zpracování znaleckých posudků upustí pro podle nich dostatečné posouzení věci jiným přibraným znalcem, ponechal objasnění okolností nevypracovaných znaleckých posudků - stejně jako nepředložení dalších posudků znalcem Ing. Řehákem do stádia dokazování před soudem – a to i s ohledem na vyloučenou část tr. řízení, která se dalších prověřovaných smluvním vztahů týkala.**

65. *Poté, co však soud v hlavním líčení soud zjistil, že v přípravném řízení došlo k závažnému procesnímu pochybení v podobě zatajení důkazů -a to obou zpracovaných posudků v téže trestní věci , vypracovaných v přípravném řízení konkrétně k žalovaným smluvním vztahům mezi MO a VOP Ing. Stodolou, vyžádal soud též od přibráného znalce Ing. Semely případně zpracované posudky, jimiž pak v hlavním líčení dokazoval - s ohledem na skutečnost, že šlo o posudky ke smlouvám o předmětu dokazování odlišným, činil tak formou důkazů listinných.* Z předložených posudků - viz níže kdy zjistil, že znalec Ing. Semela z 15 předložených smluv ke zkoumání zpracoval znalecký posudek pouze na vyřazený vojenský materiál , převáděný MO na VOP Smlouvou č. 091806133 pod. č. ZP 384-154/2014 ze 14.8.2014 a dále na vyřazený vojenský materiál, převáděný MO na VOP Smlouvou č. 091805009, který zkoumal ZP pod č. 457-63/2015 z 19.12.2016. Ač předmětem řízení vedeného soudem není vojenský materiál, převáděný v r. 2009 právě těmito smlouvami, je nutno posuzovat žalovaný skutek v širším kontextu a poukázat jak na obsah zkoumaných smluv, tak na

znalecké závěry Ing. Semely, který dospěl k závěru, že za situace, kdy předmětný majetek (a to ani I. kategorie) není k nahlédnutí, nelze se k hodnotě této techniky při převodu objektivně vyjádřit. Za podstatné soud považuje, že ani toto stanovisko znalce, obecně platné i pro posouzení žalovaných smluvních vztahů jako další odlišný názor kvalifikovaného znalce z oboru, se nestalo součástí trestního spisu a ani dozorující státní zástupce, kterému v průběhu dozoru v přípravném řízení další provedené znalecké zkoumání ve věci nemohlo uniknout, ani PČR ÚOOZ se dokazování v přípravném řízení a při podání obžaloby s těmito závažnými rozporů v závěrech znalců nevyřídali a tyto informace při podání obžaloba obhajobě i soudu zatajili.

66. Provedené listinné důkazy a skutečnosti, jež soud vzal z těchto za nepochybně prokázané:

67. Z listin, založených ve svazku 19 vyšetřovacího spisu na č.l. 5076 a následujících, soud zjistil, že znalci Ing. Řehákovi byly postupně předkládány i další smlouvy o převodu majetku mezi MO a VOP, které nejsou předmětem obžaloby, ačkoli i ony uvádějí jako důvod převodu zajištění opravárenské činnosti VOP pro AČR a dále že znalec obdržel též metodické pokyny MO k ošetřování, ukládání a konzervování tanků a tankové a automobilní techniky (viz např. č.l. 5089), jakož i specifikace jednotlivých náhradních dílů i další vojenské techniky s tím, že naskenované a předány všem znalcům měly být pro potřeby znaleckého zkoumání též svědecké výpovědi a výpovědi obviněných (což znalec Ing. Řehák při výslechu před soudem popřel). Dle úředních záznamů ve spisu založených se znalcem Ing. Řehákem kpt. Procházka dále měl zajišťovat podklady pro zpracování ZP návštěvami sběratelů vojenské techniky (např. č.l. 5081 včetně fotodokumentace, což znalec již uvedl), i s dalšími znalci (Ing. Semela a Ing. Bradáč) pak policejní orgán prováděl šetření též ve VHÚ Lešany (viz ÚZ 5081 s fotodokumentací). V připojené fotodokumentaci je na č.l. 5085 (obr. 3) zachycen „Záznam o dlouhodobé ochraně“, uložený ve VHÚ, který však u následně zkoumaných motorů, jež byly uloženy ve VZ Ústí nad Orlicí (tedy u typově a způsobem uskladnění shodných motorů s motory jež byly předmětem obžaloby) nebyly a nejsou ani součástí dokumentace k převáděným žalovaným náhradním dílům, poskytnuté jinak v širokém rozsahu soudu na vyžádání spol. Excalibur Army, když PČR tyto nezajistila. Ze záznamů, založených ve svazku 19 trestního spisu dále soud zjistil, že kpt. Procházka (dnes sv. pplk. Procházka) i do spisu uváděl informace o domnělém stavu techniky a způsobu uskladnění materiálu ve VZ – např. v ÚZ na č.l. 5083, a v rozporu s dalším provedeným dokazováním znalcům uváděl, že dle sdělení pracovníků VHÚ (nijak neověřeného, a to ani protokolem o podání vysvětlení těmito osobami, jimiž měl být nrap. Zlatko a plk. Burian) byly „motory po celou dobu skladovány v temperovaných skladech ve velmi přísném režimu dle zvláštního předpisu a všechny obsahovaly doklad o funkční zkoušce motoru a o dlouhodobé ochraně, včetně záznamů o konzervaci a hermetizaci“, na č.l. 5121 tentýž policejní orgán, již v hodnosti podplukovníka uvedl, že „po dohodě nebude brán zřetel na snížení kategorie motorů“, neboť z výpovědi svědků – skladníků VZ Ústí nad Orlicí, a to Kaplana, Punčocháře, Vítka a Robotky (kteří nejen že nebyli skladníci, ale vypovídali odlišně) a provedené ho šetření (v Lešanech) vyplývá, že po případném porušení obalů byla provedena nová

konzervace a nové zabalení dílů, tedy nemohlo dojít ke korozi. Tato skutečnost svědčí nejen o nezákonném zasahování pplk. Procházky do hodnocení důkazů, jež mu nepřísluší, ale též o podkladech, z nichž Ing. Řehák při zpracování znaleckých posudků vycházel – o nichž konečně svědčí i poznámky znalce na č.l. 5087, který měl dokonce přidělovat dle záznamu na č.l. 5120 práci dalším znalcům –pedagogům z VÚT Brno – mezi něž měla být (dle ÚZ na č.l. 5093) práce na jednotlivých smlouvách „rozdělena“ (aniž by takové „dělení mělo oporu v opatřeních o přibrání znalce“). Dle závěru soudu výsledkem tohoto „dělení“ posudků bylo pak vyloučení šetření k ostatním souvisejícím smlouvám, v nichž znalci (a to i u totožného typu majetku) došli k zcela odlišným závěrům a konečným důsledkem nesprávného a zčásti nezákonného postupu je podaná obžaloba na část zboží vytrženého nejen z kontextu konkrétních převodů celých „balíků“ náhradních dílů, ale též vytržených z kontextu ostatních uzavřených smluv, vypovídajících o způsobu převodu majetku mezi MO a státními podniky, která stojí na zcela nepodložených premisách, k nimž policejní orgán i státní zástupce dospěli.

68. Kromě soudem vyžádaného pomocného materiálu (viz níže) **předložil** po svém výslechu svědka **pplk. Procházka** soudu též své vyjádření k svému „procesnímu postupu ve věci“ (a to dne 7.11.2018 na čl. 10677-10681), v níž uvedl, že **důvodem pro ukončení spolupráce s Ing. Stodolou poté, co předložil znalecké posudky pod čísly 36-06/14 až 39-06/14** k posouzení ceny obvyklé jak u žalované smlouvy číslo 101806013, tak i dalších smluv číslo 101806119, 121803190 a 121806203, byla problematická spolupráce s Ing. Stodolou, proto **oslovil ke konzultaci dalšího soudního znalce, a to Ing. Řeháka**, jehož po seznámení se spisem přibral ke znaleckému zkoumání dalších 15 smluv, a to včetně posouzení smluv, s nimiž se již vypořádal Ing. Stodola a **pro urychlení ocenění** byl následně přibrán ke stejnému obsahu posouzení i Ing. Marek Semela, Bc., neboť údajně pracuje v akademické oblasti v oboru soudního inženýrství s Ing. Řehákem. Současně policejní orgán předložil jako přílohy spisu 4 úřední záznamy ze 4. prosince 2015, dále opatření o přibrání znalce Ing. Řeháka z 18.7.2014 a Ing. Marka Semely Bc. ze 14.8.2014, které byly již založeny ve vyšetřovacím spise. Dále opatření o přibrání znalce Ing. Alberta Bradáče, a to k celkem 12 smlouvám pod stejnou spisovou značkou, v nichž již nefiguruje žádná z žalovaných smluv, dále znalecký posudek znalce Ing. Marka Semely z 12.11.2014 číslo 384-154/2014 (číslo listu 10689- 10747) a znalecký posudek Ing. Marka Semely číslo 457-63/2015 (na čl. 10748-10794). V případě prvně citovaného znaleckého posudku Ing. Semely se jedná o posouzení vojenské techniky ze smlouvy číslo 091806133, kde znalec zkoumal obrněný transportér 64R2 a dále kompletní vozidla **BVP –VPV**, tedy vozidlo obrněné vyprošťovací. V případě znaleckého posudku číslo 457-63/2015 z 19.12.2016 pak znalec posuzoval obvyklou cenu mimo jiné i vznětového motoru UTD-20, tankového motoru V-46.6 III. kategorie, motoru V-55 III. kategorie, kdy dospěl k závěru, že **tento materiál byl vyřazený jako nepoužitelný či neopravitelný, a má tak hodnotu šrotu**. Byť se jedná o znalecký posudek, zabývající se jinou smlouvou, je nutno podotknout, že i žalovanou smlouvou byly převáděny motory III. kategorie, a že znalec na 40. straně posudku číslo 457-63/2015 výslovně pro výpočet základní amortizace a technické hodnoty motorů pod bodem 2.3.3 uvádí, že **dle metodické pomůcky pro předměty v záloze se stanoví zbytková technická hodnota ve výši 10 % historické účetní ceny**, přičemž do předmětů v záloze se řadí takové předměty, které byly vyřazeny ze zajišťování běžné výroby z důvodů nepotřeby, ale jsou drženy v záloze pro případné obnovení výroby, nebo dodatečné zajištění výroby náhradní dílů. Metodika dále stanoví, že u

těchto nepoužívaných a nepotřebných předmětů se volí jednotně **bez ohledu na technický stav** ve výši 10 %, a ocenění se provádí standardním způsobem, **tedy časová cena a obvyklá cena se stanoví shodně jako u předmětů v užívání.** V závěrech svého znaleckého zkoumání tak konstatuje znalec Ing. Semela na čl. 10787 kromě již citovaných obecných podmínek užití amortizace a způsobu oceňování časovou cenou a obvyklou cenou, že stroje a zařízení s životností 20 let lze uvažovat s technickou hodnotou v rozsahu od 10 do 24 %, kterou lze stanovit v této výši u novějších motorů. Pokud však jde o motory III. kategorie, technický stav i ve výši 10 % se jeví jako nedosažitelný, a tudíž je nutné uvažovat nižší technickou hodnotu, a to ve výši 5 %. Dle tabulky na čl. 10788 je pak u strojů a zařízení starších 25 let předpokládána životnost 10 let.

69. **Též shora uvedené závěry znalce Ing. Semely, opřené o metodiku jsou tak zcela v souladu se závěry znalce Ing. Stodoly,** které policejní orgán i státní zástupce považovali **za natolik „nedůležité a nekvalitní“, že je ani nezaložili do spisu a stranám řízení i nalézacímu soudu jejich existenci zatajili** a ze spisového materiálu je vyloučili do materiálů pomocných, **ač jim zákon v ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu výslovně ukládá dokazovat ve prospěch i neprospěch obviněných.**

70. Při hodnocení možného vzniku škody v důsledku žalovaného jednání jednotlivých obviněných však soud dospěl k závěru, že při **porovnání prodejní ceny** dlouhodobě skladovaného motoru ve výši 109.320,- Kč, mezi MO a VOP-026 smlouvou č. 101806013 při započtení ceny opravy včetně konzervace a uložení k dlouhodobému skladování stanoveného Ing. Stodolou za práci při ceně 1.100,- Kč za hodinu při rozsahu práce 143 hodin včetně materiálu v celkové částce 157.500,- Kč, by činila 273.000,- Kč; pro rok 2013 na základě smluvní ceny ve výši 103.020,- Kč ze smlouvy č. 101806013 by činila reálná cena takového motoru po opravě celkem nejméně 263.000,- Kč. Tyto částky pak soud srovnal s posouzením rozsahu nutné opravy převáděných motorů k možnosti jejich okamžitého použití, které stanovil Ing. Boček při svém znaleckém zkoumání, který považuje časovou dotace při základním rozsahu revize včetně konzervace a dlouhodobého uložení v rozsahu 8 880 minut, tedy 148 hodin, při zvýšeném rozsahu revize celkem 9 320 minut, tedy 155,3 hodiny, přičemž hodinovou cenu určil platnou pro rok 2010 ve výši 760,- Kč (12,- Kč za minutu) a celkové náklady pouze na práci tak při základním rozsahu revize včetně konzervace uložení stanovil částkou 143.407,- Kč pro rok 2010 a 140.666,- Kč pro duben roku 2013 a další náklady na unifikaci přepadu paliva ve výši 5.700,- Kč (rok 2010), resp. 5.400,- Kč při stejné ceně práce v roce 2013. Samotný materiál přitom znalec do nákladů nezapočítal, ze svědecké výpovědi sv. Palúcha soud současně zjistil, že za hodinu práce si VOP-026 fakturovala za revizi motoru a konzervaci částku 760,- Kč za hodinu, přičemž kompletní revize, konzervace a brzdové zkoušky a balení byla v rozsahu 130 normohodin. Pokud by však šlo zprovoznění motorů bez pravidelné revize, při poškození zaschlých vstřikovacích čerpadel, olejových čerpadel, vodních a palivových čerpadel, jde o opravu v rozsahu rámcově cca 220 normohodin, tedy v hodnotě cca 200.000,- Kč.

71. Na základě výše uvedeného dokazování nalézací soud dospěl k závěru, že pokud **by převáděné motory UTD-20 měly být posouzeny jako zboží I. kategorie (což bylo dokazováním vyloučeno jak u těchto motorů, tak u dalších tankových motorů s propadlými revizemi a dlouhodobými konzervacemi), určené k okamžitému použití do**

BVP, jejich hodnota by při započtení převodní ceny utržené MO činila dle závěrů obou znalců i sv. Palúcha částky výrazně vyšší, než ceny utržené u části prodaných motorů ve veřejné obchodní soutěži vyhlášené MO v září roku 2013, tedy převyšující odhady znalce Ing. Řeháka, vycházejícího namísto z dosažitelných objektivních zjištění znalce k provozuschopnosti motorů ze spekulací, sdělených znalci policejním radou kpt. Procházkou.

72. K posouzení závěrů znaleckých posudků i k předpokladům, z nichž tyto vycházely při stanovení obvyklé ceny převáděných motorů UTD-20 a tankových motorů V-46.6 a V55 byly zjištěny a provedeny též další listinné důkazy:

73. **Obž. Ing. Halenka** v hlavním líčení předložil přehledy nakládání s motory **UTD 20, V-55 a V-46.6, založené na čl. 9303-9305**, z nichž vyplývá, že od roku 2010 do roku 2015 se Armádě České republiky pro její činnost vydalo průměrně 3,17 motorů ročně z aktuálních rezerv MO v celkovém počtu 89 kusů, přičemž nově pořizované rezervy tvořily v průměru 2,83 ks a pořizované rezervy spadají zejména do roku 2010. Pokud se týče aktuálního stavu v centrálních rezervách AČR k roku 2015, motorů V-55 bylo celkem 5 kusů, od roku 2010 nebyl vydán ani jediný s výjimkou motoru vydaného Vojenskému historickému ústavu, přičemž aktuálně má AČR v evidenci 6 speciálních tanků, poháněných předmětným motorem. Tedy resort disponuje na 6 kusů tanků 5 kusy náhradních motorů. U BVP vystačí při výše uvedené poměrné spotřebě zásoby na dalších 22 let. Podobně je na tom tankový motor V-46.6, byť hojněji využívaný. V centrálních rezervách je 20 ks motorů I. kategorie. Od roku 2010 do roku 2015 potřebovala armáda jediný motor. Současně armáda eviduje 5 provozních tanků, poháněných předmětným motorem, které se používají již v zastaralé technice.

74. Obžalovaný dále předložil vyjádření k prohlídce majetku navrženého na vyřazení ze systému ISL, jímž dokládá, že komise rozhodla o odprodeji majetku, jež je mu kladen za vinu, již 21. října 2009, kdy nebyl ve funkci. Současně s přehledem návrhu na vyřazení materiálu z evidence (opět ISL, číslo listu 9307) vyplývá, v jakém pořadí rozhodovaly jednotlivé součásti o vyřazení jednotlivých kusů motorů.

75. **Obž. Ing. Veřmiřovský** pak předložil kromě dalších listin též **tiskovou zprávu z 30. května 2014 k jeho odchodu**, z něhož vyplývají závěry ministerstva obrany o jeho významném podílu na transformaci VOP na moderní strojírenský podnik s vlastním vývojem a potenciálem v oblasti vojenské produkce. Dále předložil pro posouzení věci zcela zásadní **emailovou komunikaci z období od 6. do 9. prosince 2010, kde sám vyzývá Ing. Ivaniče k objasnění okolností, za nichž Ing. Ivanič žádal ministerstvo obrany o odprodeji movitého majetku, který je předmětem trestního řízení, i k okolnostem, proč uváděl do žádosti nepravdivou informaci, že materiál bude využit pro opravy AČR**. Všechny emaily současně zasílal prostřednictvím své sekretářky Ivany Klimčíkové – tedy bez jakékoli snahy o utajení (viz shodně záznam o sledování osob a věcí – komunikace se sv. Kuběnou) Současně vyzývá Ing. Ivaniče k zaslání seznamu dalších nákupů materiálu z ministerstva obrany, realizovaných od 1.1.2010 a k dalším prodejům firmě Excalibur, a žádá o dokumentace benefitů a zisku, které VOP uzavřenými obchody Ing. Ivaniče vznikl. Z odpovědi Ing. Ivaniče z 9.12.2010 na čl. 9333 **soud vzal za prokázaný velmi benevolentní vztah svědka Ivaniče k uvádění pravdivých**

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

skutečností i k absenci korektního přístupu ve vztahu k zakladateli i svému novému nadřízenému.

76. **Ze zprávy ministerstva obrany na čl. 9334 soud zjistil, že k žádosti obž. Ing. Veřmiřovského o poskytnutí informací podle § 14 odst. 5 d) zákona číslo 106/99, ministerstvo obrany sdělilo, za jakých podmínek lze náhradní díly a techniku zařazovat do prodeje v obchodní veřejné soutěži s tím, že dle zákona 219/2000 Sb. je takový postup možný až poté, co nabídnuté konkrétní náhradní díly a techniku neprojeví zájem jiné organizační složky státu nebo státní organizace v širším nabídkovém řízení.** Tento postup se dodržuje u všech kategorií techniky nezávisle na tom, jedná-li se o ženižní, obrněnou, tankovou, chemickou nebo jinou techniku.

77. Pokud se týče zařazení materiálu Armády ČR do jednotlivých kategorií ze sdělení MO ČR soud zjistil, že **majetek označený I. kategorií jde o majetek plně využitelný**, byť i po provedené opravě. **Do II. kategorie se zařazuje majetek dočasně nevyužitelný, tedy opotřebený, poškozený, s prošlou dobou konzervace a zákonných revizí, vyžadujících opravu. Do III. kategorie** pak spadá majetek nevyužitelný, neopravitelný, který nemůže sloužit svému účelu pro ztrátu technických a funkčních vlastností. Současně soud ze sdělení ministerstva obrany zjistil, že žádné náhradní díly původně naplánované k odprodeji, nebyly z prodeje vyjmuty, stejně tak jako v minulosti nedošlo k vyjmutí žádných náhradních dílů z plánovaného odprodeje mimo režim obchodní veřejné soutěže ani v režimu obchodní veřejné soutěže. Mimo režim obchodní veřejné soutěže byl v letech 2009 – 2012 realizován přímý prodej, tedy úplatný převod náhradních dílů a techniky státním podnikům, jejichž zakladatelem je ministerstvo obrany, a firmám Elton hodinářská a.s. a Retia a.s. Státním podnikům byly náhradní díly a technika odprodány k zabezpečení činnosti dle zakládací listiny, přičemž **nakládání s takto získaným majetkem je plně v kompetenci ředitele státního podniku, který rozhodne o jeho dalším využití.** Současně ministerstvo obrany vyloučilo, že by v minulosti byl zapůjčen majetek ze zásob AČR včetně motorů jiným organizacím, byť v jednom případě došlo k žádosti, nikoliv však k realizaci zápůjčky u pohonné jednotky T-72.

78. Dále předložil obž. Ing. Veřmiřovský na čl. 9335-9341 **výsledky obchodní veřejné soutěže, kde motory a náhradní díly k tankové technice včetně motorů UTD byly ve veřejné obchodní soutěži číslo 2011/2 v celkové hodnotě 61.833.236,15,- Kč prodány nejvýhodnější nabídce z 8 podaných návrhů, a to za 17.270.000,- Kč, tedy řádově za méně než 30 % pořizovací hodnoty.** Z vyhodnocení této veřejné obchodní soutěže vzal soud za prokázané, že již v roce 2011 byly ve veřejné obchodní soutěži byly prodávány motory UTD-20, a to opětovně ve společném balíku náhradních dílů, a že tvrzení obžaloby o neexistenci předchozích prodejů je nepravdivé.

79. Stejně skutečnosti pak vyplývají i z **přílohy zápisu jednání Kontrolní komise ze dne 5.6.2006** při vyhodnocení odprodávaného nepotřebného logistického majetku dle OVS bylo z **přehledu na čl. 9343 soudem zjištěno**, že při vyhlášené veřejné obchodní soutěži pod značkou 245362-17/06 ONNM z celkem 13 soutěžitelů **nejnižší nabídka ceny za balík náhradních dílů na tankovou a obrněnou techniku činila nabídka Ing. Provozníka na částku pouhých 107.000,- Kč**, vítěznou byla **nejvyšší nabídka společnosti Motopuzzle**

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

s.r.o. s nabízenou cenou téhož balíku ve výši 3.766.666,- Kč. Druhá v pořadí skončila společnost STV Group a.s. svědka Drdy s nabízenou částkou 2.141.864 Kč za stejný „balík“ náhradních dílů, další v pořadí spol. **Real Trade nabídka pouze částku **1.320.000,-Kč**, **další společnosti částky v rozmezí cca 200.000,- Kč až 700.000,- Kč** – soud **tak vzal za prokázané, že cena zboží se i při rovných podmínkách veřejné soutěže výrazně lišila dle aktuálních potřeb i zakázek jednotlivých soutěžitelů , přičemž i u největších „hráčů“ na trhu s vojenskou technikou byl rozdíl v ceně až cca 300%.****

80. Obž. Ing. Lachman současně předložil i kupní smlouvu na tyto vysoutěžené náhradní díly včetně příloh se specifikací zboží, založenou na čl. 9344-9374, z nichž jednak vyplývá, že se jedná o obsahově zcela totožnou kupní smlouvu, jímž byl převáděn majetek mezi ministerstvem obrany a soukromými subjekty v dalších prokázaných případech, a dále skutečnost, že v rámci dané obchodní veřejné soutěže bylo nabízeno v balíku více než 2 100 položek od položek v řádově korun za spojový a těsnící materiál až po tankové motory V-46.6 v účetní ceně přesahující půl miliónu korun, přičemž cena převodu byla stanovena za všechny položky dohromady a v příloze se uvádí pouze účetní cena jednotlivých položek, nikoli zařazení do kvalitativní kategorie (tato se objevuje až u převodu majetku na VOP Trenčín). Na možnost nefunkčnosti nabízených náhradních dílů a absenci jakýchkoli záruk pak odkazuje i znění vyhlášené VOS na čl. 9335 - 9336. Kromě dvou kusů motorů V-46.6 v účetní ceně cca 550 a 564 tisíce Kč, se v rámci nabídky prodaly i motor V-55A v účetní ceně 218 tisíc, dva motory V-6M v hodnotě 98.500,- Kč, dva motory UTD-20, vyrobené v únoru 1982 v účetní hodnotě 221.000,- Kč, nicméně značnou účetní hodnotu měly například i kolejové pásy (180.000,- Kč, 226.000,- Kč), komplety VK4 (203.000,- Kč), atd. **Ani v tomto případě tak závěry znalce Ing. Řeháka o hodnotách prodávaných motorů nemohou obstát, naopak konkrétní dokumenty o prodeích jak celé techniky, tak ND svědčí o přesvědčivých závěrech znaleckých posudků Ing. Stodoly a Ing. Bočka i pravdivost obhajoby obžalovaných o podmínkách obchodů a obsahu předchozích VOS i způsobu oceňování majetku státu při převodech z MO na státní podniky.**

81. Ze zápisů z jednání komise pro nakládání s nepotřebným movitým majetkem, řízenou Ing. Lachmanem (např. z výše citovaného zápisu ze dne 5. června 2006, ale i většiny pozdějších) **dále vyplývá způsob, jakým se navrhovaly převody vlastnictví jednotlivým institucím, které projevíly o převod majetku zájem, a to jak formou bezúplatného převodu (Technické muzeum Brno, obec Braňany), darovací smlouvou (stavebně ubytovací objektu pro město Podbořany), či formou přímého prodeje movitého majetku státním podnikům (viz např. schválenou žádost Lom Praha SP o úplatný převod náhradních dílů na vrtulníky řady MI a letouny L-39 za navrženou ve výši jen nepatrně přesahující 10 % účetní ceny movitého majetku, která byla jednomyslně komisí schválena, když souhlas Komise byl odůvodněn právě překročením hranice 10% účetní ceny (viz čl. 9376 rub), což potvrzuje věrohodnost výpovědi obž. Ing. Pavlíka o způsobu stanovení převodních cen.** Ze zápisu Komise vyplývá též další činnost komise – např. při udělování souhlasu s výpůjčkou majetku MO (např. polních lůžek, stolů, sedaček atd.) jednotlivým rozpočtovým organizacím, sdružením, vysokým školám AVÚ atd., jakož i poměrně časté rušení obchodní veřejné soutěže (zde např. na prodej letounů MIC 21 a L-29 s příslušenstvím a náhradními díly, a to pro velmi nízké navržené kupní ceny na letouny a letecké náhradní díly – v dalších případech pro nezájem, jakož i

schvalování výsledků VOS a stanovení lhůt k doručení rozhodnutí vítězi i lhůtě k vyskladnění majetku v místě uložení (tedy v jednotlivých vojenských zařízeních) a to v rozsahu několika měsíců. Ze téhož zápisu jednání Kontrolní komise při vyhodnocení odprodávaného nepotřebného logistického majetku dle OVS bylo soudem zjištěno, že přes nízkou výtěžnost z účetní ceny, a to 3,51 % je Komisí prodej vyhodnocen jako ekonomicky výhodný pro MO, když „vzhledem k morální i technické zastaralosti prodávaného nepotřebného movitého majetku“ s vysokou pořizovací cenou dosažené stávající ceny odpovídají současné tržní ceně a z ekonomického hlediska je prodej majetku výhodnější z důvodů úspory značných finančních nákladů na jeho ekologickou likvidaci při nutnosti uvolnit skladové prostory vojenských zařízení, a tím dosáhnout snížení nákladů na udržování nadpočetného nepotřebného majetku. I tento návrh byl komisí jednomyslně schválen.

82. Z předmětného rozhodování komise, jakož i z dalších listinných důkazů však má soud za jednoznačně prokázané, že „úplatný převod do práva hospodařit“ mezi MO a VOP měl zcela stejné právní následky pro přechod vlastnictví movitých i nemovitých jako kupní smlouva, tedy že umožňoval nabyvateli (tedy VOP) nakládat s majetkem dále jako vlastním, což konečně Ing. Veřmiřovský ve svých žádostech MO výslovně uváděl. Tomuto závěru konečně obž. Ing. Veřmiřovským připojené stanovisko sekce legislativní a právní MO ze dne 22.3.2011, v němž se k žádosti ředitele LOM Praha s.p. výslovně uvádí, že podle č.l. 41 rozhodnutí ministra obrany č. 1/2004 (dále jen „RMO“) se při nakládání s majetkem státu nedochází k jeho prodeji, nýbrž k převodu do práva hospodařit, proto se nevyžaduje k transakci souhlas ministra obrany ani v případě, že kupní cena přesahuje částku 1 mil. Kč. V případě nakládání s majetkem státu se podle citovaného RMO postupuje pouze podpůrně, a to v souladu s obecně závaznými právními předpisy (zákon o majetku ČR a zákon o státním podniku). K odstranění disproporce v interní úpravě přímého prodeje majetku a převodu do práva hospodařit doporučuje SLP na č.l. 9401 buď novelizaci RMO č. 1/2004 nebo zavedení „legislativní zkratky“, na jejímž základě se přímým prodejem majetku bude rozumět i jeho převod do práva hospodařit. Dle dalších listinných materiálů právě Ing. Vylita do funkce generálního sekretáře MO pokusil prosadit novelizaci shora uvedeného RMO č. 1/2004.

83. Z listin k dalším realizovaným VOS předložil obž. Ing. Lachman kupní smlouvu uzavřenou zcela stejným způsobem, mezi MO a Real Trade Praha ze dne 13.9.2011, včetně rozhodnutí a zápisu z jednání komise pro nakládání s nepotřebným majetkem z 22. srpna 2011, jímž byl vítězi VOS schválen převod majetku k vysoutěžené tankové technice (již citovaná OVS č. 2011/2). I v tomto případě došla Komise k jednoznačnému a jednomyslnému závěru o prodeji nepotřebného zboží včetně náhradních dílů k omezované technice, a to tankům T-72, bojovým vozidlům pěchoty, tankům OTE-64, OTE-90 a další technice.

84. K nakládání s nepotřebným majetkem ve prospěch státního podniku pak předložil obž. Ing. Lachman dále informační zprávy Ing. Vylity pro ministra obrany (navazující na odposlouchávaný hovor mezi Ing. Vylitou a Ing. Pavlíkem) a další listiny, předložené již v přípravném řízení. Z těchto listin považuje soud za podstatné stanovisko ředitele odboru legislativního a právního MO JUD. Vavery z 15.9.2008 k informační zprávě pro ministryni obrany JUDr. Parkanovou, která též doporučuje změnu RMO č. 1/2004, která je pro úpravu

převodu majetku na jiné organizační složky státu nedostačující a dále Strategii MO při nakládání s nepotřebným majetkem schválené ministryní obrany JUDr. Parkanovou 10.5.2007 na čl. 9404 - 9406. Z tohoto dokumentu považuje soud za zásadní citovat zejména čl. 2, bod 2.1, který řeší úplatný i bezúplatný převod práva hospodařit ve smyslu zá. č. 219/2000 Sb. ve prospěch organizačních složek státu a státních organizací, který označuje za **přednostní převod** vyplývající z tohoto zákona, který ministryně ukládá realizovat **vždy na základě předložení požadavku v rámci nabídkového řízení, tedy před prohlášením trvalé nepotřebnosti pro stát. Tato podmínka byla dle zjištění soudu při žalovaných převodech majetku z MO na VOP v plném rozsahu splněna.**

85. Z dalších listinných důkazů předložených obhájkyň obž. Veřmiřovského na čl. 9551-52- a to **ze sdělení Ing. Ivaniče z 6.12.2010**, zaslaným emailem k rukám ředitele prostřednictvím sekretářky Ivany Klimčíkové, soud zjistil, že svědek Ivanič vysvětluje, jakým způsobem byly stanoveny ceny v návrhu na odkup motorů a dalších náhradních dílů od MO, současně popírá, že mělo být v návrhu uvedeno, že náhradní díly budou použity na opravy techniky a poukazuje na to, že i kdyby tak učinil, VOP nepřijal závazek, že tak být použity musí. Dále uvedl, že motory byly opravovány na zakázky číslo 10/6174/001 a 10/9162/001, kdy **fakturovaná prodejní cena údajně zahrnovala i rozsah oprav, které současně vyčíslil na cca 28.000,- Kč, přičemž předstíral, že VOP na celé transakci realizovala zisk ve výši jednotek procent – věrohodnost informací, podávaných sv. Ivaničem a směřujících k prokázání zisku VOP-026 při prodeji odkoupených motorů pro spol. Excalibur Army, a to jak ve vztahu ke zřizovateli, obž. Ing. Veřmiřovskému i orgánům činným v trestním řízení soud hodnotil již výše.**

86. **Ze zprávy VOP CZ ze dne 20.7.2018**, podané k žádosti Městského soudu v Praze o sdělení, zda společnost VOP CZ dříve, než byly smlouvou číslo 69/11/10 ze dne 16.4.2010 prodány společnosti Excalibur Army spol. s.r.o. provedla opravu celkem 105 kusů vznětových motorů UTD 20 pro vozidla BVP-1, zakoupené od Ministerstva obrany ČR a jak byla tato oprava finančně náročná, **sdělilo VOP na čl. 9522, že s ohledem na časový odstup uvedených obchodních transakcí se nepodařilo zjistit, zda došlo k zahájení či provedení jakýchkoliv oprav na předmětných motorech.**

87. Ke shodným žádostem pak společnost Excalibur předložila doklady o opravách a smluvní vztah na celkem 350 kusů motorů UTD-20 s vyjádřením, že součástí této smlouvy byla též zakázka na opravu 100 kusů motorů, odkoupených na základě smlouvy uzavřené mezi VOP-026 Šenov a spol. Excalibur Army z dubna 2010, která je předmětem obžaloby. Toto tvrzení se soudu nepodařilo vyvrátit, přičemž shora uvedené **e-mailové vyjádření Ing. Ivaniče k rukám Ing. Veřmiřovského** (č.l. 9551-9552 včetně přílohy, již svědek k údajné opravě předložil již při své prvotní svědecké výpovědi) naznačuje zcela odlišný postup VOP-026 při nakládání s majetkem, nabytým od MO a **s ohledem na skutečnosti prokázané v hlavním líčení zakládají důvodné podezření z trestné činnosti při nakládání se svěřeným majetkem VOP-026, nicméně směřující vůči zcela odlišným osobám, než k obž. Ing. Veřmiřovskému, jehož účast na této transakci byla dokazováním zcela vyvrácena, natož pak k osobám dalších obžalovaných.**

88. Z veřejně dostupných zdrojů – ze zpráv na www.armadinoviny.cz soud zjistil, že obhajoba **obž. Ing. Veřmiřovského**, spočívající v dlouhodobé spolupráci české a slovenské armády, jakož i o společném plánování modernizace bojového vozidla pěchoty BVP M2 SKCZ jsou pravdivé. V roce 2013 se k oficiální spolupráci české a slovenské strany schylovalo, přičemž se na ní měla podílet i slovenská VOP Trenčín, slovenská společnost EVPU a český Excalibur Army, kteří pracovali na projektu již od roku 2009.

89. Přílohou trestního spisu je též soudem vyžádaný přehled „pasportů motorů“, tedy dokumentace k jednotlivým převedeným motorům prodaným na základě smlouvy z dubna 2010 spol. Excalibur Army, který k žádosti předložila soudu s tím, že do originálů nově opravených motorů se již nedávají a ve společnosti je uschoval technik – sv. Palúch.

90. K návrhu na doplnění dokazování obhájcem **obž. Ing. Lachmana v přípravném řízení k předložení dokumentace, která má osvědčovat provedené revize a konzervace motorů, i náklady na tyto revize a konzervace**, učinil policejní orgán úřední záznam, že šetřením ve Vojenské základně 55.12 Ústí nad Orlicí, provedeným za účelem zjištění, zda u motorů UTD 20, V-46.6, V-55 HN, byly provedeny revize dle příslušných předpisů. Bylo zjištěno, že do roku 2014, kdy bylo zásobovací středisko Ústí nad Orlicí zrušeno, měly konzervace a revize motorů na starosti 3 občanskí zaměstnanci útvaru, a revize byly prováděny na budově 21 jedenkrát za rok. O každém nakládání s konkrétním motorem byl vypracován záznam do provozního sešitu, v němž bylo zapsáno, kdo a kdy na motoru prováděl zkoušku, resp. údržbu a případná závada. Provozní dokumentace byla poté součástí vakuově zabaleného motoru, tedy byla odesílána při prodeji spolu s konkrétním motorem a není k dispozici. Kopie tzv. funkční zkoušky motoru typu V-55.A s výrobním číslem 56CMN, k níž mělo dojít 3.6.2010 s vyznačeným datem překonzervace z 3.6.2015, je součástí úředního záznamu na čl. 9161, který je doplněn tvrzením, že pracovníkům VZ 55.12 Ústí nad Orlicí není známo, že by se měly ve vojenském zařízení nacházet motory jiné než I. kategorie. K žádosti soudu o poskytnutí informací pplk. Kamílu Suchomelovou ke shora uvedenému šetření, provedenému 23.8.2016, bylo ze zprávy NCOZ na čl. 9859 zjištěno, že konkrétní skutečnosti uvedené v úředním záznamu o operativním šetření prováděném v ÚVZ 5512 Ústí nad Orlicí, nelze s ohledem na časovým odstup od vyšetřování již dohledat, a to včetně jmen pracovníků zásobovacího střediska, kteří měli na motorech, které jsou předmětem obžaloby, provádět pravidelné revize a konzervace motorů. Nikdo z přítomných již zaměstnance jmenovitě nezná, přičemž s ohledem na skutečnost, že zásobovací středisko Ústí nad Orlicí bylo zrušeno již v roce 2014, nebylo možno ke skutečnostem uvedeným v ÚZ- tedy k provedeným revizím a konzervacím jednotlivých motorů, zajistit ani žádné další relevantní dokumenty.

91. Soud na rozdíl od zpracovatelky záznamu pplk. Suchomelové-Mičánkové tyto osoby minimálně zčásti zná, v hlavním líčení je vyslechl (sv. Kaplan, sv. Punčochář a další), ale žádnou ze skutečností, tvrzenou v úředním záznamu z 23.8.2016, týkající se pravidelného prováděných revizí na typově starých motorech ve VZ Ústí nad Orlicí z nich nevyvodil. **Jediným závěrem soudu, který z výpovědi všech fundovaných zaměstnanců vojenských zařízení a VOP zjistil, byla skutkový závěr, prokazující že pravidelné revize motorů mohly provádět pouze specializované VOP, neboť vojenská zařízení neměla ani konzervační stolice (když dle výpovědi svědků i ke krátkodobé konzervaci měli zapůjčenou stolicí ze VOP**

Štěpánov), natož náradí a podmínky pro defektaci a opravu motorů (což se projevilo i při znaleckém zkoumání ve VZ Nový Jičín).

92. Z další předložené listiny obž. Ing. Lachmanem, a to **nabídce ministerstva obrany ze dne 2. února 2010 VOP-026 k rukám Ing. Davida Ivaniče** s nabídkou nepotřebného movitého majetku na čl. 9867 vyplývá, že tuto nabídku, jakož i celé řízení zpracovával **Ing. Petr Vacek**, který k okolnostem uzavírání smlouvy též vypovídal před soudem. K jednání o odprodeji nepotřebného majetku ve prospěch VOP pak svědčí kopie žádosti o přímý prodej nepotřebného movitého majetku, podepsaná Ing. Martinem Smolkou (vyřizující osoba opět Ing. Ivanič) na čl. 9869, v níž zástupci VOP-026 dne 15.12.2009 nabízejí ONNM za 1 kus vznětového motoru UTD-20 bez bližší specifikace **pouhých 57.500,- Kč bez DPH, tedy 69 000 Kč včetně DPH, tedy cenu, která MO - konkrétně obž. Ing. Pavlíkem za přítomnosti sv. Ing. Vacka nebyla akceptována, neboť byla při srovnání s dalšími prodeji téže komodity nepřiměřeně nízká.**

93. Ze zprávy na čl. **9872, zaslané Ing. Davidem Ivaničem, ředitelem VOP-026 obž. Ing. Veřmiřovskému** (totožná listina připojená k výsledku svědka Ivaniče v přípravném řízení) soud zjistil, že svědek Ivanič sdělil k výslovnému dotazu obž. Ing. Veřmiřovskému, že zpracoval přehled prací provedených po odkupu nepotřebného majetku AČR na 100 kusech motorů UTD před jejich prodejem spol. Excalibur Army práce v **celkové hodnotě 28.978,- Kč, tedy při kupní ceně od ministerstva obrany 109.320,- Kč a prodejní ceně spol. Excalibur Army ve výši 141.344,50,- Kč na jednom motoru realizovali zisk ve výši 3.046,50 Kč (tedy 2,2 %) při pracovních 40,25 normohodin.** Z výpovědi **jak obou znalců (Ing. Stodola, Ing. Boček)**, kteří mají osobní zkušenosti s revizemi motorů a opravou této specifické techniky však jednoznačně vyplývá, že taková časová dotace na opravu motoru k dalšímu použití byla zcela nedostatečná, a že údaje uváděné Ing. Ivaničem v tomto přípisu jsou nepravdivé (**svědek Káňa** jako spolupracovník Ing. Ivaniče je neváhal označit dokonce za „**vycucané z prstu**“). Přičemž shora uvedené údaje se vztahují ke kupní smlouvě číslo 69/11/10 mezi VOP-026 a spol. Excalibur Army ze dne 21.4.2010, podepsané za VOP-026 Šternberk Ing. Smolkou dne 16.4.2010, která je předmětem obžaloby a kterou dle připojené e-mailové komunikace zaslal svědek Ing. Smolka obžalovanému Ing. Veřmiřovskému až v prosinci 2010 na jeho výslovnou žádost.

94. V kontextu **zpracovaných znaleckých posudků pak soud hodnotil jako zcela irelevantní listiny předložené státním zástupcem k nabídkám prodeje či koupě motorů BVP 1 UTD20 z roku 2018** a s ohledem na skutečnost, že jakákoli participace na uzavření smlouvy mezi VOP-026 a spol. Excalibur Army nebyla obž. Ing. Veřmiřovskému a obž. Ing. Halenkovi prokázána, považuje za irelevantní pro posouzení žalovaných skutků ve vztahu k osobám konkrétních obžalovaných též listiny na čl. 9899 ke spolupráci spol. Excalibur Army a Nika, která spolupracovala s touto společností při transportu i uskladnění náhradních dílů k vojenské technice. Navíc s ohledem na oprávnění VOP disponovat po zaplacení ceny zboží nabytým majetkem dle vlastní úvahy není relevantní, že zboží převážela odlišná společnost než nabyvatel, co se týče uskladnění motorů, zde by přicházela v úvahu trestní odpovědnost za nepravdivě uvedené údaje ve vztahu k jiným osobám, než obžalovaným **a soud předpokládá, že u některých svědků, kteří se na machinacích s majetkem VOP a nepravdivých**

informacích nejen vůči MO, ale především vůči PČR a dále vůči MS v Praze dopouštěli, neponechá státního zástupce bez povšimnutí a bude aktivně konat ve smyslu povinností, uložených mu ustanovením § 2 odst. 3 tr. řádu.

95. Soud v intencích výše uvedeného odůvodnění považuje za irelevantní pro posouzení trestní odpovědnosti obžalovaných též skutečnost namítanou státním zástupcem, zda při uzavření smlouvy číslo 101806013 došlo k převodu tohoto majetku mezi VOP-026 na kupující spol. Excalibur Army dříve než VOP-026 uhradila finanční prostředky za převedený majetek ministerstvu obrany, když v průběhu řízení bylo nepochybně prokázáno, že to nebyl obž. Ing. Veřmiřovský, který by se podílel na uzavírání této smlouvy, ani na finančním vypořádání či odběru majetku, ale dozvěděl se o celé finanční transakci až v prosinci roku 2010.

96. Z podnětu státního zástupce pak **Agentura logistiky AČR sdělila, že v období let 2010 až 2018 Armáda ČR uskutečnila výměnu 14 motorů UTD-20** na takové technice, z toho 12 motorů bylo vyměněno cestou vojenských opravců, 2 motory cestou mimovojskových opravců s tím, že požadované informace k přesnému označení motorů, k lokaci jejich umístění, místa provedení a jména konkrétní osoby, která provedla výměnu motorové jednotky včetně vyčíslení nákladů, jsou uvedeny v tabulce přílohy. Ze zprávy vzal tak soud za prokázané, že ze stovek motorů UTD, které byly k dispozici v roce 2010 a staly se předmětem vyřazování, byla spotřeba těchto motorů pro potřeby AČR cca 1,5 motoru ročně, přičemž dle výrobního čísla motoru soud zjistil, že šlo o výměny motorů ze 70. a 80. let, kdy náklady na výměny cestou mimovojskových opravců dosáhly částky 109 122 Kč u spol. STV Group a 101 692 Kč u spol. Excalibur Army, nicméně cena není blíže specifikována a neexistují k ní žádné dokumenty, které by blíže objasnily, odkud pocházely při opravě použité náhradní díly. Po vyžádání doplnění zprávy Agentura logistiky na čl. 10864 ze 7. listopadu 2018 dále sdělila, že vypracovanou tabulku nelze rozšířit o údaje z let 2005 až 2009 a jednotlivé údaje nelze rozlišit dle let, neboť využitelná data jsou sledována v informačním systému logistiky v modulu „zakázka“ až od roku 2011. Přesný seznam náhradních dílů lze dohledat v účetních dokladech, jimiž ovšem příslušná agentura nedisponuje.

97. Za relevantní po posouzení věci nelze považovat ani další před ukončením dokazování státním zástupcem založené listiny o zakázce Ú/1500678 na čl. 10150 a násl., z nichž **dle závěru státního zástupce má vyplývat, že vojenský útvar Jince provedl svými silami výměnu motoru UTD-20 s výrobním číslem 80.9 HNH ve vozidle OT-90 za nový motor výrobního čísla 64 TNS, získaný ze skladu AČR vojenské zařízení Rančívov**, původně uložený ve VZ Ústí nad Orlicí, kdy montáž nového motoru proběhla přímo v areálu vojenský útvar Jince za použití dalšího materiálu, a to napínací kladky a trysky ohřívače, přičemž motor v okamžiku jeho montáže do vozidla v roce 2015 do doby podání žádosti nevykazoval žádnou technickou závadu. Z předložených listin však ani zčásti nevyplývá, že by motor výrobního čísla 64 TNS před montáží do obrněného transportéru neprošel revizí a opravou od doby své výroby (resp. poslední revize), která není z přípisu státního zástupce ani dalších listin patrná. Závěry, které tak státní zástupce na základě předložené listiny činí, považuje proto soud za nepodloženou spekulaci.

98. **Za zcela irelevantní pro posouzení trestní odpovědnosti jednotlivých obžalovaných a vzniku škody pak považuje soud státním zástupcem předloženou zprávu ministerstva průmyslu a obchodu a kontrolní závěry z kontrolní akce NKÚ číslo 13/29 o**

nesprávnostech účetní závěrky a hlavních příčinách těchto nesprávností, a to jak k movitému, tak nemovitému majetku, převáděného ministerstvem obrany na čl. 9953–9966.

99. Naopak z **výročních zpráv VOP-026, následně VOP CZ**, a to jak předložených státním zástupcem, tak připojených soudem, vzal soud za prokázané, že skutečnost, že VOP velmi úzce spolupracoval při obchodu s vojenským materiálem a opravách vojenské techniky se spol. Excalibur Army, byla veřejně známou informací, opakovaně uváděnou ve výročních zprávách i dalších dokumentech veřejně dostupných nejen MO, ale též dalším subjektům. Z těchto dokumentů soud zjistil, že od roku 2011 už převažoval objem dodávek civilní produkce a největší a nejrozsáhlejší práce na opravách pozemní techniky prováděla následně VOP pro svého největšího odběratele, a to spol. Excalibur Army. V následujících letech se poměr zakázek ve výročních zprávách ze strany ministerstva obrany, resp. AČR stále snižoval. Speciální produkce vojenské techniky v roce 2012 pak byla určena pro zahraničního zákazníka v souvislosti s výrobou kolového obrněného bojového vozidla Pandur, nikoli pro AČR, což **opětovně pouze potvrzuje obhajobu obžalovaných.**

100. Soudem byly v hlavním líčení vyžádané znalecké posudky, provedené na základě opatření PČR v této trestní věci, původně vedené pod ÚOOZ 1975/TČ-2013 **znalcem Ing. Stodolou ke stanovení obecné ceny 105 kusů vznětových motorů UTD-20 dle smlouvy číslo 1018006013 z 25.5.2010** (založeny na čl. 10115-10117). Znalec Ing. Stodola v nich odkazuje na znalecké standardy i **průměrné ceny prodávaných vozidel BVP na českém trhu v rozhodném období, a stanoví průměrnou cenu motorů jako 24 % aktuální ceny celého vojenského vozidla v té době prodávaného dle jeho zjištění za 462.500 Kč** (z listin předložených MO byly soudem zjištěny ceny prodeje výrazně nižší, cca 50%-70% této ceny), tedy odhaduje průměrnou cenu motoru na 111.000,- Kč. U celkem 105 kusů motorů tedy vypočtenou cenu obvyklou stanovil znalec na 11.736.525,- Kč, a to s ohledem na místo a dobu uzavření smlouvy. Současně znalec upozorňuje, že **skutečnou tržní cenu nedokáže nikdo, a to včetně znalce, odhadce či soudu určit, protože se jedná vždy o neopakovatelnou a jedinečnou dohodu mezi prodávajícím a kupujícím.** S ohledem na kontroverzní změnu definice obvyklé ceny po novele zákona č.151/97 Sb. účinné od ledna 2014, určil znalec cenu porovnáním ve vztahu k ceně celého souboru, tedy celého bojového vozidla pěchoty prodávaného na českém trhu. Znalec v souladu se svým znaleckým výsledkem opětovně uvádí amortizaci ve výši 90 % při stáří za dobu provozu, resp. **materiálu bez provozu při obdobném opotřebení v délce 17 až 20 let při neznalosti stáří konkrétního motoru a bez možnosti provést prohlídku motoru.** K tomuto znaleckému posudku se vyjádřil znalec při výslechu znalce (viz shora) a soud jej zařazuje mezi listiny jen pro přehlednost, na rozdíl od ostatních posudků Ing. Stodoly, které po vyloučení trestní věci směřují k objasnění jiného trestního řízení, a které soud prováděl jako důkazy listinné. Další znalecký posudek zpracovaný znalcem Ing. Stodolou dne 23.6.2014 pod pořadovým číslem 3706/14 na čl. 10118-10120 se vztahuje k uzavřené smlouvě číslo 101806119, která není předmětem obžaloby, nicméně postup z výpočtu je zde shodný, při redukované technické hodnotě motoru z 10 na 5%. Stejně tak se nevztahuje bezprostředně k projednávané věci ani znalecký posudek z 27. června 2014, zpracovaný ke smlouvě číslo 12180390 na motor UTD- 20, kde závěr znalce ve vztahu k hodnotě tohoto motoru je zcela totožný se znaleckým posudkem v žalované trestní věci, tedy 111.000,- Kč, a dále smlouvou, která není předmětem obžaloby se zabývá též znalecký posudek z 30.6.2014, který stanovuje hodnotu motoru UTD- 20

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

opět bez prohlídky a jakéhokoliv podkladu, se znalostí pouze výchozí ceny motorů. **Při předložení vyžádaných znaleckých posudků Ing. Stodola v průvodním dopisu ze dne 25. října 2018 upozorňuje na skutečnost, že na základě informací, které osobně získal při posouzení skutečného technického stavu motoru UTD-20 ve VOP CZ SP Šenov u Nového Jičína, tedy ve znaleckém posudku 49-4/17, nejsou tyto posudky aktuální, neboť při současných znalostech by ceny motorů byly ve všech znaleckých posudcích nižší. Snížení by vycházelo z nižších hodnot koeficientu prodejnosti, který předpokládá, že posuzovaná komodita je provozu schopná, což není u motorů splněno.** Současně znalec odpověděl na výzvu soudu, aby uvedl privátní informace o cenách, za které AČR nakoupila motory v jednotlivých letech, kdy uvádí, že údaje, z nichž vycházel, byly získány od materiálových hospodářů agentury logistiky MO, nikoliv od spol. Excalibur Army. Ceny zjišťoval kolega, zabývající se logistickými procesy v AČR, a ceny za nákupy jednotlivých motorů byly v roce 1998 – 216.438,- Kč, v roce 2005 – 220.986,- Kč, v roce 2011 – 214.978,- Kč a v roce 2015 – 214.807,- Kč. Tyto ceny v posudcích nevyužil, jejich hodnota spočívala pouze v porovnání relací nákupu a jejich změn v jednotlivých letech. Současně znalec prof Ing Jiří Stodola předložil též opatření o přiřazení znalce ze dne 30. května 2014, vztahující se k pověření znaleckého zkoumání u všech čtyř smluv. Dále usnesení PČR ze dne 12.1.2016, jímž bylo kráceno znalci znalečné na celkovou částku ve výši 11.250,- Kč za všechny čtyři znalecké posudky pro nekvalitně provedený znalecký úkon. Vyjádření znalce ze dne 21. ledna 2016, v němž výslovně uvádí, že se neodvolává proti zkrácení znalečného, ale zdůvodňuje nepochopení zdůvodnění rozhodnutí a namítá, že závěry svého posudku jako odůvodněné a relevantní obhájí před soudem, neboť k těmto závěrům dospěl po analýze několika metod posuzování, kde vybrané metody uvádí v další části textu. Současně upozorňuje na povinnost policejního orgánu vyhledávat a uvádět všechny druhy důkazů bez ohledu na to, zda svědčí ve prospěch nebo neprospěch obviněného podle § 164 odst. 3 tr. řádu a upozorňuje na zásadní rozpor v jeho posudku a závěrech posudku Ing Řeháka a rozporuje metody užívané Ing. Řehákem, které nejsou ničím odůvodněné, přičemž odkazuje na odbornou literaturu, např. Český obranný standard, Pokyny NATO pro analýzu nákladů životního cyklu atd. K postupu při stanovení technického, tedy fyzického opotřebení, v němž odkazuje na svoji monografii, kterou vydal společně s dalšími odborníky v roce 2008 jménem Univerzity obrany, systematicky vytýká pochybení znalce Ing. Řeháka a upozorňuje na skutečnost, že znalecký posudek je pouze druh důkazního prostředku a **znalec je institutem důkazního práva, nikoliv pomocníkem kterékoliv z procesních stran, přičemž znalecký důkaz není bezchybný a znovu poukazuje na to, že skutečnou tržní cenu, tedy cenu v místě a čase obvyklou nedokáže nikdo určit**, neboť jde o neopakovatelnou a jedinečnou dohodu mezi prodávajícím a kupujícím, přičemž obvyklou cenu lze jen odhadnout a to tam, kde se právě obchoduje s prakticky shodnými nebo podobnými komoditami. V daném případě se však jedná o stanovení obvyklé ceny u unikátní komodity, kde definice ceny obvyklé neexistuje, neboť s obdobnými věcmi se standardně neobchoduje.

101. Z usnesení státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 17.2.2016, který navazuje na podané vysvětlení znalcem z č.l. 10134-10138, **soud zjistil, že se dozorující státní zástupce Mgr. Prygl zabývá pouze „opožděností podané stížnosti“, aniž by jakkoliv reflektoval na námítky znalce a upozornění na zásadní rozdílné závěry znaleckých posudků, které je nutné řešit procesně akceptovatelným způsobem, což státní zástupce neučinil a znalecký posudek do spisu ani nezaložil a neumožnil tak znalci, aby**

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

své závěry před soudem skutečně mohl obhájit. V důsledku těchto skutečností proto soud ani obhajoba neměli jakoukoliv možnost vyhodnotit **diametrální nesoulad mezi dvěma znaleckými posudky (tedy Ing. Stodoly a Ing. Řeháka, potažmo i se závěry Ing. Semely , které byly učiněny v téže trestní věci, byť při ověřování ceny obvyklé zboží z jiných smluv, uzavřeným mezi MO a VOP, když Ing. Boček se ke stejnému zadání – tedy k ceně obvyklé ve ZP nevyjádřil), které již ve fázi před zahájením trestního stíhání obviněných měly být odstraněny, neboť za těchto okolností vznikla pochybnost o samotné zákonnosti postupu při zahájení tr. stíhání. Toto zásadní pochybení však soud pro zatajení důkazů orgány činnými v přípravném řízení trestním (a to znaleckých posudků Ing. Stodoly, jako důkazů provedených v probíhajícím trestním řízení, o jejichž obsahu a kvalitě přísluší rozhodovat výlučně soudu) shledal až v samém závěru dokazování, kdy se sám kompletně se znaleckým zkoumáním vypořádal výsledkem znaleců a dalším dokazováním a namísto původního vrácení věci k došetření státnímu zástupci proto rozhodl po skončeném dokazování a vyhodnocení důkazů jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti osvobozujícím rozsudkem.**

102. Z přípisu a připojených listin, předložených spol. Excalibur Army k žádosti soudu pak soud zjistil, že na základě smlouvy o dílo číslo 3711/10, a to na celkovou opravu 350 kusů motorů UTD-20 v majetku objednatele, dle specifikace uvedené v příloze smlouvy, uzavřené dne 2.4.2010, měla společnost VOP CZ provést jednak opravu motorů zčásti zakoupených též v rámci žalovaného převodu z dubna 2010, jednak měla provést dlouhodobou konzervaci a balení motorů včetně uložení do přepravních obalů a ke každému motoru dodat kontrolní zápis o provedené brzdové zkoušce. Smlouva připouští v článku 2 dílčí plnění, připouští dále vyšší rozsah plnění ve formě práce či spotřeby materiálu ve formě účtovaných víceprací, provedených na základě dodatečné dohody, přičemž **za dílčí plnění se jednotková cena za provedení opravy jednoho motoru stanoví na částku 10. 506,- Kč bez DPH. Dopravu do sídla zhotovitele, kam budou předměty plnění postupně dodávány, hradí dle smlouvy objednatel, přičemž zhotovitel se zavazuje předat objednateli dílo nejpozději do 30.3.2012.** Místem díla je sídlo zhotovitele, tedy VOP-026. Spol. Excalibur Army dále předložila provozní sešity k motorům UTD-20, a to část provozních sešitů v originále, k požadavku soudu pak další z 37 sešitů, které dosud drží ve svém vlastnictví, předložila další dle seznamu, a uvádí, že tyto motory byly opravovány v rámci smlouvy o dílo číslo 37/11/10, kterou předkládá (shora uvedená). Dále předložila spol. Excalibur kupní smlouvu 69/11/10 mezi spol. Excalibur Army a VOP-026, která byla opakovaně citována v rámci listinných důkazů s tím, že fakturu VOP za nákup motorů UTD ke kupní smlouvě již v archivu nedohledali, namísto toho zaslali evidenci z elektronického systému. Smlouva o dílo na opravy předmětných odebraných motorů dále koresponduje s výpisy z knihy přijatých faktur od VOP k zakázkám ke smlouvě o dílo 37/11/10. V rámci oprav pak dohledala společnost i doklady o školení, které VOP-026 spol. Excalibur Army zajišťovala.

103. Z fotokopií dokumentu na čl. 10557-10560 jako obrazové přílohy k domovním prohlídkám a prohlídkám jiných prostor soud zjistil, že ministerstvo obrany nabízí nepotřebný majetek na internetových stránkách www.onnm.army.cz/url/oss.php, kdy u všech nabídek nepotřebného movitého majetku výslovně a tučným písmem upozorňuje zájemce, že majetek je dlouhodobě skladovaný, často poškozený a nefunkční a nejsou na něj poskytovány žádné záruky

(tedy uvádí stejné informace, které jsou v předtisku smlouvy o úplatném převodu majetku státu do práva s ním hospodařit VOP, a které obžaloba klade za vinu obžalovaným Ing. Lachmanovi a Ing. Pavlíkovi, ačkoli z provedeného dokazování bylo nepochybně prokázáno, že jde o pojem do smlouvy i nabídky vtělený právníky.

104. Z předložených důkazů k další MO vyhlášené obchodní veřejné soutěži s datem ukončení nabídek ke dni 26. září 2012 pod číslem OV 35/2012 soud zjistil, že v rámci nabídky obchodní veřejné soutěži k prodeji 70 kusů vozidel BVP různých modifikací, **nejvyšší nabídka, která byla na celé kompletní bojové vozidlo pěchoty navržena, byla částka 361.000,- Kč, nejnižší nabídka pak 227.000,- Kč.** I z těchto nabídkových cen za celá vozidla, u nichž lze bez dalšího ověřit při prohlídce funkčnost zboží, lze dle názoru soudu dospět k závěru, že cena motoru bez opravy nefunkčního po 25-30 letech skladování může dosáhnout ceny celého BVP. V této otázce se soud při posouzení hodnoty motorů ve vztahu k celému převáděnému vozidlu řídí metodikou a závěry znalců Ing. Stodoly a Ing. Bočka, jakož i obecných závěrů, konstatovaných znalcem Ing. Semelou o hodnotě motoru, odpovídající cca 1/4 hodnoty celého vozidla. Dle připojené smlouvy však ani na tato převáděná bojová vozidla pěchoty nebyla poskytnuta žádná záruka, přičemž kupující dle dodacích podmínek si odebíral zboží v místech odběru dle smlouvy. Vítězem VOS byla spol. Real Trade, kupní smlouva s MO byla uzavřena dne 16.11.2012, přičemž dle výrobních čísel motorů, uvedených v příloze smlouvy se jednalo opětovně o techniku s motory ze 70. a 80. let, tedy srovnatelnou s motory převáděnými v roce 2010 a 2013.

105. **Ze sdělení spol. Atos VOP** – jednoho z odběratelů spol. Excalibur Army, soud zjistil, že motory prodávané spol. Excalibur Army byly plně funkční a bylo možné je montovat přímo do techniky. Jednalo se o motory po opravě, jinak by nebylo možné je k bezprostřední montáži použít. Spol. Excalibur Army předával společně s motory knihu motorů a protokol z dynamické zkoušky motoru na brzdě, a poskytoval na dodávané zboží záruku 12 měsíců včetně motoru po opravě. Písemná smlouva se běžně neuzavírala, obchodní případ byl realizován na základě řádné objednávky, tento způsob byl využíván v převážné části obchodních případů, kdy písemné smlouvy se využívaly, když zboží bylo vyváženo mimo státy EU. Motory spol. Atos VOP odebrané od spol. Excalibur Army byly **určeny pro montáž do vozidel BVP 1 pro polskou armádu**, a v současné době se nachází na území Polska (sdělení na čl. 10590).

106. Z obsahu Kupní smlouvy č. 22194226 včetně přílohy a dodatků a doplňků k dalším uzavřeným smlouvám mezi společnostmi Excalibur Army a Omnipol a.s. ze dne 8.3.2010 na čl. 8700 - 8843 soud zjistil, že mezi oběma stranami docházelo v žalovaném období k opakovaným obchodům z vojenskou technikou, přičemž šlo o objemné obchodní transakce v řádech stovek kusů motorů dodávaných postupně po desítkách kusů v průběhu jednotlivých čtvrtletí. Ve všech případech šlo o prodej se zárukou, kde součástí dodávky jsou též náhradní díly k technice včetně technické dokumentace, převáděné zboží je nové a nepoužité, musí odpovídat technickým podmínkám pro AČR, přičemž u převáděných motorů musí být provedena zkouška na motorové brzdě. Zboží je prodáváno včetně obalů (které nebyly součástí převodu MO a VOP, ale převáděly se zvlášť), všech potřebných certifikátů se zámořským balením a konzervací při dodržení striktních požadavků na neprodyšnost obalů a shodu materiálu nebo náhradního se specifikací tohoto dílu připojeného vně obalu. Zboží současně podléhá kvalitativní přejímce na náklady prodávajícího, a to za účasti tří specialistů zahraničního zákazníka včetně nákladů spojených

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

s pobytem těchto specialistů v místě konání přejímky. Prodávající se dále též zavazuje provést na své náklady školení pěti specialistů zahraničního zákazníka po dobu deseti dnů opět včetně všech nákladů těchto osob na ubytování, stravování a úhradu překladatele. Při dodávce zboží pro alžírskou armádu (viz čl. 8700 – 8711) prodávající dále garantuje kvalitu provedení, konstrukci a řádnou funkci po dobu 38 měsíců od vylodění poslední dodávky zboží v přístavu určení (při dodávkách o délce 24 měsíců – tedy v celkové délce až 5 let) nebo 250 motohodin či 1 200 km. Při vadách zboží pak veškeré náklady spojené s vyřizováním oprávněné reklamace nese prodávající. Za těchto podmínek pak smluvní cena jednoho kusu UTD-20 činila 23.020,- USD. V dalších dodávkách pak hodnota převáděných motorů mezi spol. Excalibur Army a spol. Omnipol činila cca 16.000,- USD až 17.255,- USD za kus, přičemž podmínky původní smlouvy nejsou soudu známy. Z dalších dodatků smluv, např. na čl. 8736 soud zjistil, že v případě, že prodávající, tedy spol. Excalibur Army nebyl schopen dodat zboží odběrateli zboží ve stanovené lhůtě, podílel se též na vícenákladech, které na opožděné dodávce vznikly a dále byl sankcionován dle obecných ustanovení též smluvní pokutou (viz např. čl. 8703 při celkové zakázce 8.057.000,- USD činila smluvní pokuta za prvních 30 dnů prodlení 0,05 % z hodnoty nedodaného zboží za každý den prodlení, při prodlení delším 30 dnů pak ve výši 0,1 % z hodnoty nedodaného zboží za každý den prodlení při maximální míře 8% celkové hodnoty nedodaného zboží). ze shora uvedeného vzal soud za nepochybně prokázané, že podmínky převodu majetku mezi MO a VOP i VOP a spol. Excalibur Army nelze srovnávat s podmínkami, za kterých převáděla oceňované motory spol. Excalibur Army a kupní cenu mezi VOP a dalším odběratelem nelze zaměňovat za tržní cenu nového motoru

107. Obhájkyně obž. Ing. Veřmiřovského dále na čl. 10593-10610 předložila soudu články z veřejně přístupných zdrojů, tedy z internetových odkazů, dokladujících spolupráci Slovenské republiky a České republiky v období roku 2012 až 2013, dále sdělení ministerstva zahraničních věcí ze dne 20. září 2013 o dohodě mezi vládou České republiky a Slovenské republiky o rozvoji spolupráce v oblasti obrany, zprávy ze slovenského tisku o spolupráci i možnostech slovenských opravárenských podniků v Trenčíně získat zakázky z českého resortu obrany, i kopie sbírky mezinárodních smluv pod číslem 7/2014 o uzavření Dohody mezi vládou ČR a SR o rozvoji spolupráce v oblasti obrany, jakož i rozhodnutí vlády ČR formou usnesení o spolupráci se SR a program schůze vlády ČR z 18.9.2013.

108. Z listinných důkazů, předložených ve vyšetřovacím spise Policie ČR pod sp.zn. NCOZ-825/TČ-2016 soud zjistil, že původní trestní řízení, pod nímž bylo zahájeno trestní stíhání všech čtyř obviněných, a to usnesením ze dne 3.3.2015, bylo vedeno pod čj. ÚOOZ 1975/TČ-2013, pod nímž byly zpracovány též všechny výše uvedené znalecké posudky. Všichni obvinění převzali usnesení téhož dne, a to včetně svých obhájců, přičemž ze společného řízení byla současně vyloučena část řízení, týkající se týchž podezřelých a dále podezřelého Ing. Jana Vylity, Ing. Petra Kratochvíla a Jaroslava Strnada v souvislosti s vyváděním majetku Ministerstva obrany ČR ze státního podniku VOP CZ do spol. Excalibur Army v souvislosti s lokalitou převáděného státního podniku Šternberk v areálu bývalého VOP-026 Šternberk, a při převodu státního podniku VOP CZ s.p. se sídlem Šenov u Nového Jičína do vlastnictví spol. Excalibur Army. K vyloučení věci došlo dne 25. února 2015, tedy krátce před zadržením obžalovaných. Z protokolu o zadržení a výslechu podezřelých pak vyplývá, že jako podezřelí byli zadrženi kromě všech čtyř obžalovaných podle § 76 odst. 1 Ing. Petr Kratochvíl, Jaroslav Strnad a Ing. Jan

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

Vylita, přičemž po výsledku v postavení osoby podezřelé nebylo těmto osobám sděleno obvinění z žádné trestné činnosti a byli propuštěni dne 4. března 2015. Jednotliví podezřelí pak nebyli již v průběhu přípravného řízení vyslechnuti v postavení svědků.

109. Obviněný Ing. Josef Lachman pak předložil již při prvotním výsledku Úkolový lístek náměstka ministra obrany čj. 97-15/2010-2697 ze dne 30.3.2010 (viz čl. 170) , který v termínu do 6.4.2010 nařídil zajistit přesun nepotřebného majetku ve prospěch VOP a o výsledku podat informaci formou „k věci.“ Tento úkolový lístek byl určen dle svého obsahu ONNM a zpracoval jej Ing. Jan Fulík, viz čl. 170. Na čl. 170 rub je upřesnění přesunu nepotřebného majetku, který směřuje ve prospěch VOP 025 Nový Jičín, tedy nikoliv VOP-026 Šternberk, který je obžalobou kladen za vinu obžalovaným. Reaguje na pokyn Ing Fulíka s tím, že jej nejde splnit, neboť požadovaný majetek dle žádosti ředitele VOP 025 Nový Jičín není vyřazen náčelníkem generálního štábu, a je předpoklad, že k jeho vyřazení dojde v průběhu druhé polovinu roku 2010 při snižování skladových zásob a následném vyřazení tohoto majetku. Poté bude žádost ředitele VOP 025 Nový Jičín a SV, která je vedena v evidenci požadavků, zabezpečena. Podnětem k vydání rozkazu a zprávě Ing. Jiřího Krále o splnění pokynu náměstka ministra obrany, byla žádost obž. Ing. Veřmiřovského jako ředitele podniku VOP 025 Nový Jičín adresovaná obž. Ing. Josefu Lachmanovi ze dne 26.3.2010, odkazující na slučovaný VOP 025 a VOP-026 Šternberk, a na potřebu obchodních aktivit, směřujících k vyplnění výrobních a opravárenských kapacit, jež se uvolnili z důvodu poklesu zakázek ze strany ministerstva obrany, pro níž budou potřeba některé náhradní díly v příloze připojené. Tímto byla plněna potvrzena obhajoba obžalovaných, a to jak Ing. Lachmana, tak Ing. Pavlíka a Ing. Veřmiřovského, že při plnění úkolů VOP, a to nejen ve prospěch AČR, ale i ve prospěch svého zřizovatele při zajišťování nearmádních zakázek za účelem udržení zaměstnanosti osob se speciální odborností a zajištění budoucích oprav armádního majetku, žádali vojenské opravárenské podniky o možnost odkoupit náhradní díly potřebné k jejich činnosti a ministerstvo obrany prostřednictvím náměstka Ing. Fulíka k takovým opatřením dávalo výslovný pokyn. **Z uvedených listin má soud za jednoznačně prokázané, že Ing. Adolf Veřmiřovský neuváděl nikterak v omyl ministerstvo obrany při požadavku na tento majetek, jehož příloha připojena k žádosti není, nicméně prokazatelně nejde o majetek ze žalované smlouvy číslo 101806013, která byla v době tohoto požadavku Ing. Veřmiřovského již dávno uzavřena, a to osobou od obžalovaného odlišnou, tedy Ing. Martinem Smolkou - ekonomickým náměstkem VOP-026, bez vědomí Ing. Veřmiřovského.** Obž. Ing. Lachman dále v listinách na čl. 172 a násl. předložil úkolové listy ministra obrany, např. na čl. 175 Úkolový list 610/2012, jímž ukládal ministr obrany v rámci realizace procesu optimalizace zásob ND vyřadit veškerý pro AČR nepotřebný majetek, uložený v zásobovacích střediscích Nový Jičín a Ústí nad Orlicí s termínem do 11. ledna 2013, a dále vyřazený majetek v realizaci procesu optimalizace zásob odprodat formou obchodní soutěže a finanční prostředky získané za odprodej nepotřebných náhradních dílů vyčlenit do oblasti běžných výdajů na akvizice náhradních dílů. Úkolový list ministra obrany nese datum 6.12.2012 a vydal jej ministr Alexandr Vondra. Na něj navazuje úkolový list číslo 371/2012 ze 17. prosince 2012, který vydal náčelník generálního štábu AČR ke stejným požadavkům, které uložil již ministr. Soud zkoumal též předložené Zásady k jednotnému postupu ministerstva při výkonu zakladatelské funkce včetně dodatků, z nichž vyplývá postup při nakládání, jakým způsobem se nakládá s majetkem státu, a to jak majetkem určeným, tak

neurčeným, kdy mezi neurčený majetek patřily právě převáděné motory. Ze znění Zásad pod bodem 4.4 na straně 184 - 186 je zapotřebí u neurčeného majetku schválení zakladatele pouze v případě, že je uzavírán smluvní vztah se smluvní stranou s nejasnou vlastnickou strukturou nebo se subjektem se sídlem v daňovém ráji. Zakladatel podle bodu 4.6 pak schvaluje pouze bezúplatnou změnu práva hospodařit s majetkem státu, do níž úplatné převody motorů mezi MO a VOP nespádaly. Dle článku 4.12.1 tak převody dlouhodobého majetku z vlastnictví státu na jiné osoby schvalovala dozorcí rada při účetní ceně majetku vyšší než 0,2 miliónu korun, ovšem pouze v případě majetku účtovaného na účtech 021 a 031. Nakládání s majetkem a výjimky při převodu na státní podniky pak jednoznačně vyplývají ze stanoviska Sekce legislativní a právní (dále jen „SLP“) z 23.3.2011, viz čl. 9401 shora.

110. Obž. Ing. Roman Pavlík pak předložil již v přípravném řízení ke stížnosti dokumenty, kterými se řídil při výkonu své pravomoci v pozici vedoucího oddělení nepotřebného movitého majetku ONNM sekce správy majetku MO při nakládání s nepotřebným majetkem státu, a předložil současně normativní výnos ministerstva obrany Rozkaz ministra obrany ČR RMO 1/2004 (citovaný již ve výše uvedeném stanovisku SLP) i **rozkaz ministra obrany číslo RMO 48/2013**, z nichž vyplývá, jakým způsobem má být nakládáno s majetkem nepotřebným, jakým způsobem jsou vedeny seznamy majetku určeného k vyřazení z užívání, které většinou čtvrtletně schvaluje generální náčelník štábu AČR, s tím, že tyto jsou co do obsahu nedotknutelné, bez souhlasu náčelníka generálního štábu a s tímto vyřazeným majetkem nesmí manipulovat. V článku 5 **rozkazu ministra obrany RMO 8/2015** je pak popsán způsob úplatného převodu vlastnictví trvale nepotřebného majetku do vlastnictví právnické nebo fyzické osoby, kdy jednání o podmínkách úplatného převodu vlastnictví trvale nepotřebného majetku se zájemci vede a smlouvy uzavírá ředitel ONNM po projednání v komisi pro nakládání s nepotřebným majetkem 5/312 – čl. 404. Dle článku 33 téhož ustanovení o ceně Rozkaz určuje, že pouze u nemovitého majetku je nutno vycházet ze znaleckého posudku, jinak se cena sjednává v souladu s platnými cenovými předpisy, přičemž cenu lze snížit, pokud neprojeví zájem o koupi takového majetku žádná právnická či fyzická osoba. Článek 6 pak projednává bezúplatný převod vlastnictví trvale nepotřebného majetku či další způsoby, např. článek 7, přenechání dočasně nepotřebného majetku trvale nepotřebného nemovitého majetku do užívání, a dále pod bodem 8 nakládání s trvale nepotřebným majetkem, který se dále prodává dle článku 68 jako druhotná surovina. Též **příloha v čj. MF 100460/2013 na čl. 412-418, zpracovaná jménem ředitele odboru hospodaření s majetkem státu JUDr. Igorem Fojtíkem pro zástupce ředitele odboru správy majetku ministerstva obrany v prosinci 2013 podrobně rozebírá, za jakých okolností ministerstvo obrany omezovalo další nakládání VOP a dalších státních podniků, do něhož převod majetku určený pro výkon předmětu podnikání tohoto státního podniku nespadá, pokud nejde o majetek určený.** Postupy při hospodaření a nakládání s majetkem v působnosti ministerstva obrany pak obsahuje i **normativní výnos MO z 6. června 2013** na čl. 424-447, který zakotvuje zásadní používání informačních systémů při správě majetku (**ISL a další podsystémy**). Skladování majetku podle části druhé článku 9 zakotvující jako podmínku pro správné skladování kvalitu přejímky, evidence údržby, jeho připravenosti k výdeji ze skladu i kvalita dalších činností, které se při skladování realizují, do něj spadají obměny, revize, prohlídky, kontroly a zabezpečení ochrany (v rozsahu ukládaném předpisy dle provedeného dokazování jednoznačně v plném rozsahu neprováděné). Část třetí v článku 12 stanoví postup při návrzích na vyřazení majetku včetně informační podpory

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

vyřazování majetku a další organizaci s nakládáním s nepotřebným majetkem a její způsoby. **Způsob sjednávání kupní ceny trvale nepotřebného majetku a zásady pro přímý prodej takového majetku a sjednávání ceny jsou zakotveny v článcích 25 až 28, kdy v článku 27 pod bodem A) výslovně při sjednávání kupní ceny u přímého prodeje trvale nepotřebného movitého majetku normativní výkon uvádí, že takový prodej se sjednává za ceny zpravidla vyšší než nejvyšší ceny dříve sjednané na základě obchodní veřejné soutěže a realizuje se zejména, jedná-li se o vojenský materiál, u něhož je prokazatelný zájem na urychleném odprodeji z důvodu ekonomické výhodnosti a hospodárnějšího naložení s věcí, kdy nabyvatel spolu s odprodejem věci převezme další věci, na které nejsou zájemci o koupi, a které by se jinak musely za vysokých nákladů zlikvidovat.** Poukázat je nutno zejména na to, že metodika z roku 2013 je přísnější než rozkaz ministra obrany z roku 2010, kde postačila cena obvyklá. Připojený rozkaz ministra obrany pod číslem 48 pak zcela odpovídá normativnímu výnosu MO a byl vytvořen téhož dne. V části 4. pak jednoznačně popisuje pravomoci jednotlivých článků ministerstva obrany od náčelníka generálního štábu přes jednotlivé majetkové odbory až po majetkové hospodáře a manažery, a jeho přílohou je rozdělení pravomocí vedoucích zaměstnanců, a to čl. 467. Na základě provedeného dokazování pak nebylo vyvráceno tvrzení obhajoby, že při jednotlivých smluvních převodech mezi MO a VOP by byly splněny zákonné i interní předpisy pro nakládání se svěřeným majetkem, ani že převodní ceny u obou žalovaných smluv byly u jednotlivých motorů vyšší, než ceny zaznamenané v ISL, jak vypovídají nejen obžalovaní, ale též svědci jako zaměstnanci. O tom konečně svědčí i závěry komise, která jednomyslně oba prodeje schválila, i vyhodnocení VOS pod č. 2012/2, z níž vyplývá, že nejméně při tomto prodeji byly v roce 2011 obchodovány motory UTD-20 i tankové motory. Provedené dokazování taktéž osvědčilo, že právě z důvodů urychlení odprodeje majetku, zejména pak při rušení dvou vojenských základen docházelo k odprodeji velkých balíků náhradních dílů, kde společně s lukrativními náhradními díly se prodávaly náhradní díly s minimální výtěžností či díly zcela neprodejně – tedy při tomto způsobu vyřazování i prodeje majetku ve velkých celcích byly naplňovány vnitřní předpisy MO pro nakládání s majetkem.

111. **Z listin založených sv. Drdou** pak soud konstatuje zejména poptávku vojenské techniky spol. STV Group po řediteli podniku VOP 025 Nový Jičín SP, adresovanou **Ing. Aleši Truxovi** (tedy nikoliv obž. Ing. Vermiřovskému, ale jeho předchůdce, o němž se zmiňuje v záznamu o sledování osob a věcí Ing. Kuběna jako o osobě, která prodávala vojenskou techniku ihned po odkupu, a to s minimálním ziskem pro VOP), a dále poptávku po prodeji vojenské techniky na čl. 720-721, adresovanou sv. Drdou obž. Ing. Josefu Lachmanovi na ONNM.

112. **Za zásadní listinný důkaz pro skutkové závěry o podmínkách VOS , konané po zrušení smlouvy mezi MO a VOP CZ ze dne 3.5.2013 v průběhu září 2013, jakož i stanovené minimální ceně nabízených motorů UTD-20, V-46.6 a V-55.5 pak soud považuje přípis Martina Drdy jako předsedy představenstva a generálního ředitele STV Group ze dne 27.5.2013 ministerstvu obrany Ing. Vlastimilu Pickovi na čl. 722, jímž žádá pana ministra při vědomosti o skutečnosti, že MO plánuje v roce 2013 odprodat větší množství nepotřebných náhradních dílů k bojové a automobilové technice, o přímý prodej veškerých následujících pro AČR nepotřebných náhradních dílů, a to motorů UTD za nabízenou cenu bez DPH ve výši 250.000,- Kč, motorů V-46 za nabízenou cenu bez DPH 390.000,- Kč, mechanické převodovky k BVP 1 za 190.000,- Kč, levou a pravou převodovku k tanku**

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

T-72, každou za 295.000,- Kč a kanón D-81 k T-72 za 560.000,- Kč. Současně výslovně uvádí, že cena, kterou ministerstvo obrany nabízí, je cenou, která by běžnou soutěží nemohla být dosažena, a že věří, že jejich nabídka bude natolik exkluzivní, že ministr bude moci rozhodnout o přímém prodeji tohoto zboží. Tento dopis doplnil svědek Drda **dopisem ministru obrany ze dne 3.6.2013, v němž uvádí, že předmětné náhradní díly jsou určeny pro jejich dlouhodobého obchodního partnera z USA a budou sloužit pro výcvik amerických jednotek předurčených pro boj s terorizmem. Pokud interní předpisy nepovolují přímý prodej bez výběrového řízení, ale umožňují odprodat náhradní díly bez výběrového řízení státnímu podniku, např. VOP CZ, žádá o sdělení, za jakých podmínek mohou být náhradní díly státnímu podniku prodány a jak s nimi tento může nakládat.**

113. Vyhodnocením těchto listinných důkazů v kontextu s výpovědí svědka Drdy, považuje soud za jednoznačně prokázané, že nabídka, adresovaná ministerstvu obrany Martinem Drdou jako statutárním orgánem a generálním ředitelem spol. STV, nebyla určena ke skutečnému odkupu všech náhradních dílů, natožpak pro dlouhodobého obchodního partnera z USA, neboť o takovém odběrateli se svědek na výslovný dotaz před soudem nezmiňuje, ale šlo o účelovou a lživou informaci, směřující k zamezení převodu na VOP CZ a následný prodej zboží domnělému konkurentovi, tedy spol. Excalibur Army. Z podnětu tohoto přípisu byla obchodní transakce mezi MO a VOP CZ skutečně zrušena bez ohledu na následky se zahraničním slovenským partnerem.

114. Za zcela účelově vytvořený považuje soud též listinný důkaz čl. 793, předložený Ing. Ivanem Ivaničem, a zpracovaný dne 3.12.2010, jímž dokládal obž. Ing. Veřmiřovskému práce, které po odkupu nepotřebného majetku AČR, VOP-026 měla provést na 100 kusech motorů UTD 20, odprodáných spol. Excalibur Army, když přehled prací ani podle znalce ani podle zkušeného zaměstnance spol. VOP-026, svědka Káni neodpovídá časové dotaci ani finančním nákladům na uvedené práce. Navíc, jak svědek Káňa při výslechu před soudem uvedl, takové přehledy měly vždy formu excelové tabulky, která automaticky doplňovala hodnotu práce a hodnotu dílů, nikoliv seznamu předloženého Ing. Ivaničem na čl. 793.

115. Ze stanoviska členů komise pro ONNM z 16. července 2013 soud zjistil, že otázky změny příslušnosti hospodařit s nepotřebným movitým majetkem státu a k převodům vlastnictví nepotřebného movitého majetku neměly strany žádný návrh, přičemž komise hlasovala formou per rollam. Podklady byly rozesílány mailem (viz čl. 1058).

116. Z komunikace mezi Ing. Vylitou jako generálním sekretářem a obž. Ing. Veřmiřovským, na čl. 1061 včetně příloh do čl. 1066, soud zjistil, že 22.7.2013 se vyjadřoval obž. Ing. Veřmiřovský k rukám generálního sekretáře Vylity, k rekapitulaci materiálu nakoupeného podnikem VOP-026 a VOP CZ z MO, a to jak k obchodům, na nichž se neúčastnil, tak k dalším obchodům, které z větší části nejsou předmětem obžaloby s výjimkou pořadového čísla Úkolu 21 a 22, kde jde o nákup náhradních dílů pro obchodní aktivity při spolupráci mezi slovenskou a českou armádou, k níž připojil právě zápisy z jednání se slovenskou stranou, konkrétně s VOP Trenčín, zastoupeným Ing. Pavlem Blažejem a Ludovítem Fridrichem. V připojené tabulce na čl. 1066 pak přehledně vysvětlil, jaký zisk měl vojenský opravárenský podnik z jednotlivých smluvních transakcí. Ke smlouvám z roku 2009 Ing. Veřmiřovský již v červenci 2013 uvedl, že

důvod prodeje do spol. Excalibur nebyl zjištěn, pracovníci VOP-026, realizující prodej, již nebyli zaměstnanci VOP, a náhradní díly nakoupené tedy údajně pro VOP-026 včetně smluvní dokumentace a zisku se nepodařilo dohledat. Žádost o přímý prodej nepotřebného movitého majetku s návrhem kupní ceny, adresovaný Ing Lachmanovi jako řediteli ONNM, jménem Ing. Martina Smolky, který je na dokumentu z 15.12.2009 podepsán (vyřizující byl Ing. Ivanič je včetně příloh založen ve spise na čl. 1068-1079) včetně přidělení věci Ing. Vackovi. Součástí listinných důkazů je též odpověď obž. Ing. Lachmana z 2. února 2010 na čl. 1080, jíž zpracovatel Ing. Petr Vacek zasílá VOP-026 k rukám Ing. Ivaniče nabídku na možný odkup již vyřazeného movitého majetku rozděleného „do dvou balíků“, připojeného v příloze 1 v celkovém počtu 107 kusů položek s celkovou účetní cenou 24.373.522,18,- Kč, a seznamu číslo 2 s celkem 346 kusy položek s celkovou účetní cenou 84.751.099,61,- Kč, uvedených v přílohách na čl. 1081 - 1091. Z další komunikace mezi Ing Lachmanem a Ing Smolkou (vyřizuje Ing Čurda, VOP-026) na čl. 1091 včetně příloh, vyplývá, že u prvního seznamu a majetku vesměs III. kategorie dle tvrzení Ing. Smolky, resp. Ing Čurdy, nabízí VOP-026 za motor vznětový UTD-20 ÚP, nenabízí VOP samostatnou cenu s tím, že první seznam čítající 107 kusů položek s účetní hodnotou přes 24 miliónů je vesměs III. kategorie. Proto za všechny nabízené položky nabízí částku 932.677,- Kč, tedy cca 1/25 účetní ceny. U celkem 105 kusů vznětových motorů UTD-20 UP dle výrobního čísla ze 70. a 80. let pak nabízí při účetní ceně 214.954,67,- Kč částku 109.320,- Kč s tím, že žádá nepotřebný majetek z důvodů zajištění náhradních dílů pro realizaci oprav vojenské techniky ve prospěch AČR. **Zcela odlišné je pak znění dopisu, který řediteli sekce správy majetku ONNM obž. Ing. Josefu Lachmanovi zaslal obž. Ing. Veřmiřovský 26.3.2010 tehdy ještě jako ředitel VOP-025 Nový Jičín, v němž požadoval odkoupení náhradních dílů podle přílohy, avšak pro obchodní aktivity této společnosti, resp. slučujících se podniků VOP-025 a VOP-026 Šternberk, směřující k vyplnění výrobních a opravárenských kapacit, jež se uvolnily z důvodu poklesu zakázek ze strany MO ČR, tedy pro obchodní činnost firmy.** Připojený seznam na čl. 1103 - 1111 obsahuje pouze počty kusů náhradních dílů, a to drobných náhradních dílů, od drobných náhradních dílů až po čerpadla, filtry a velké části náhradních dílů k bojové technice, a dále seznam požadovaného počtu kusů motorů, a to UTD-20 v počtu 100 kusů, motorů V-55 AM2 v počtu 10 kusů, V-55 A v počtu 10 kusů a V-46.6 v počtu 20 kusů.

117. Svazek IV. spisového materiálu dále obsahuje kromě žalovaných smluv o úplatném převodu majetku státu do práva hospodařit pod číslem 101806013 na čl. 1120-1127, též další dvě smlouvy, podepsané jak Ing Lachmanem za MO, tak Ing Smolkou za VOP-026 Šternberk 17.3.2010 pod číslem 101806012, týkající se první nabídky zboží v účetní hodnotě více než 24 miliónů za částku 932.677,20,- Kč, tedy zcela dle nabídky Ing. Smolky na čl. 1091, a tedy při výtěžnosti z účetní ceny ve výši cca 4 % , a dále smlouvu číslo 101806014, která obsahuje soupis zboží po vyloučení motorů UTD20, kdy samotné motory převedené žalovanou smlouvou číslo 101806013 byly prodány za cca 51 % účetní ceny a na zbytek zboží z původní účetní ceny 84.751.099,61,- Kč při zbývajících ceně 73 272 500 Kč bylo prodáno smlouvou z téhož dne číslo 101806014 za celkem 2.907636,36 Kč- tedy opět při cca 4 % výtěžnosti. Porovnáním všech tří smluv, jimiž byl prodáván celý balík, nabízené AČR jako celek, soud ověřil, že všechny smlouvy bez ohledu na kvalitu zboží i zařazení do jednotlivých kvalitativních skupin, tedy 1 až 3, má zcela stejné znění smlouvy, tedy **vždy v předmětu smlouvy pod bodem II. je konstatováno, že jde o zboží opotřebené, různého stáří, kvality, některé neúplné, nefunkční, atd. jak je uvedeno v obžalobě, přičemž u prodeje, resp.**

úplatného převodu motorů je uvedena vždy stejná cena za kus, opět bez rozlišení kvality, kdy kategorie materiálu vůbec není součástí tabulky, jež byla přílohou prodeje, a z provedeního dokazování bylo jednoznačně prokázáno, že materiál byl v době prodeje ve skladu a smluvní strany, především zaměstnanci ministerstva obrany tento materiál „viděli“ pouze v systému ISL.

118. Z kupní smlouvy číslo 69/11/10 na čl. 1139-1140 pak soud zjistil, že 100 kusů motorů z celkových 105 kusů motorů převedených z ministerstva obrany na VOP, bylo ke dni 21.4.2010 prodáno VOP-026 Šternberk, formálně zastoupeného již Ing. Adolfem Veřmiřovským jako ředitelem podniku, když smlouvu vyřizoval svědek Daniel Káňa, společnosti Excalibur Army, za níž již zastupoval a současně za níž jednal Ing Petr Kratochvíl. Z podpisů na připojené kupní smlouvě je však jednoznačně patrné, že smlouvu v zastoupení podepsal Ing. Martin Smolka, který se k ní při výsledku též hlásil, a z připojené komunikace e-mailové z prosince 2010 pak soud vzal za prokázané, že obž. Ing. Veřmiřovský o uzavření této smlouvy neměl tušení. Pokud se týče obsahu smlouvy, za podstatné považuje soud poukázat na skutečnost, že ustanovení jsou takřka beze změn převzata ze smlouvy o úplatném převodu majetku státu do práva hospodařit číslo 101806014, a to včetně předmětu smlouvy, dodacích podmínek, včetně termínu dodání i včetně sankcí, pouze s drobnými odchylkami, vynucenými jiným smluvním subjektem na straně kupujícího. Porovnáním obou smluv pak soud zjistil, že prodejem 100 kusů motorů, nakoupených 109.320,- Kč a prodaných za 141.344,50,- Kč realizoval VOP bez daně čistý zisk ve výši 32.024,50,- Kč za kus.

119. Seznamy vyřazeného majetku, jakož i skutečnost, že se vyřazoval majetek pravidelně a většinou ve čtvrtletních intervalech tak, jak stanovila metodika shora konstatovaná, zjistil soud z listin na čl. 1155 - 1165.

120. Z kopie žádosti o informace dle zákona 106/99 o svobodném přístupu k informacím žadatele Martina Drdy, zastoupeného JUDr. Tomášem Sokolem, soud zjistil, že Martin Drda kromě žádosti o vlastní odkup podal v červnu 2013 žádost o předložení informací, souvisejících s převodem majetku AČR, především náhradních dílů k vojenské technice, a to ženižní, obrněné, tankové i chemické, způsobu evidence tohoto materiálu, způsobu vyřazování a následného odprodeje, výjimek z řádného režimu obchodní veřejné soutěže (který však z citovaných předpisů MO nevyplývá), i k zapůjčenému majetku. Odpověď ministerstva obrany na čl. 1174 - 1176 je shodná s dalšími závěry soudu jak při postupu vyřazování, tak při postupu převodu majetku z veřejné obchodní soutěže, k níž **pod bodem 5 ministerstvo obrany jednoznačně uvedlo, že přezkumem bylo zjištěno, že v letech 2009 - 2012 byl realizován úplatný převod náhradních dílů a techniky mimo veřejnou obchodní soutěž pouze státním podnikům, jejichž zakladatelem je ministerstvo a dvěma speciálním firmám v souvislosti s doplněním muzeálních sbírek a vývoje technického demonstrátoru odpalovacích zařízení pro rakety nového typu** s tím, že ministerstvo poskytlo přílohu v počtu 68 stran o konkrétních převodech konkrétní techniky. **Ke kategoriím převáděného majetku pak MO konstatuje, že do I. kategorie spadá pouze majetek plně využitelný, tedy nový nebo použitý, ale plnohodnotný pro plnění úkolů. Majetek s proslou dobou konzervace a**

zákoných revizí je majetkem II. kategorie. Ve III. kategorii je zařazen majetek neopravitelný.

121. Na čl. 1181 pak soud zkoumal i ve srovnání s mapami ve 3D umístění areálu v Ústí nad Orlicí a jeho jednotlivých skladů, kdy hala 22, v níž měly být uskladněny tankové motory, se nachází v nejnižší části areálu u tratě, který bezprostředně sousedí s Tichou Orlicí.

122. Bližší fotodokumentace k prostoru areálu VZ 55/12 Ústí nad Orlicí se dále nachází ve svazku V., a to čl. 1266-1278 včetně stavu budovy skladu číslo 22 v prostoru areálu vojenské základny. Tato dokumentace však pochází ze srpna 2013 a nijak neosvědčuje, v jakém stavu a v jakém místě se skladovaly motory až po dobu předchozích desítek let, když s výjimkou výpovědi svědků nelze již dnes blíže tyto okolnosti ověřit a budova skladu prokazatelně v souladu se svědeckou výpovědí prošla v posledních letech výraznou rekonstrukcí. K budově skladu však přiléhají další přístěnky, v nichž jsou uloženy palety, sloužící jako ochrana skladovaných motorů, část palet se pak nachází i uvnitř skladu, přičemž ani dle popisu není zjevné, jaké konkrétní motory jsou uvnitř skladu umístěny. Další části skladu ve vojenském zařízení v Ústí nad Orlicí jsou plechové či zděné s výraznými stopami po vlhkosti, v některých případech též dřevěné.

123. Ze zápisu z jednání komise pro nakládání s nepotřebným movitým majetkem ze dne 11. ledna 2010 provedeného 12. ledna 2010 na čl. 1297-1310 soud zjistil, že z obžalovaných se tohoto jednání komise NNM zúčastnil obž. Ing. Lachman, obž. Ing. Roman Pavlík byl však omluven. Při tomto jednání komise, která dle svědeckých výpovědí měla veškeré podklady k dispozici předem, a mohla si tedy informace v podkladech uvedených včetně návrhu cen ověřit v informačních systémech i dotazem na předsedu či místopředsedy komise, projednávala též úplatný převod majetku státu do práva hospodařit na VOP-026. Šlo o H 152 KSH 77, vyřazený jako nepotřebný pro ministerstvo obrany. Majetek převáděný v únoru 2008 **v účetní ceně 5.685.515,55,- Kč s navrhovanou kupní cenou 93.500,- Kč, tedy ve výši 1,64 % účetní ceny.** Komise jednomyslně jako úplatný převod movitého majetku do **vlastnictví** VOP-026 za tuto cenu schválila. V tomto kontextu je zapotřebí poukázat též na formulaci, že šlo o převod vlastnictví, kterou v hlavním líčení obhajoba činila spornou, a to s ohledem na znění smlouvy o úplatném převodu majetku do hospodaření státního podniku. Obdobně ze **zápisu z jednání komise pro NNM z 8.2.2010** za přítomnosti obžalovaných Ing. Lachmana a Ing. Pavlíka bylo rozhodováno o dalším úplatném převodu majetku státu do práva hospodařit na VOP-026, který požádal o úplatný převod jednoho kusu techniky OT-64, tedy obrněného transportéru za účelem zabezpečení oprav pozemní bojové techniky pro divizi vojenské výroby, kdy **účetní cena majetku byla 776.699,78,- Kč, navrhovaná kupní cena jednomyslně schválená všemi členy komise byla 59.500,- Kč, tedy 7,66 % ceny účetní, viz zápis na čl. 1311 - 1317.** Z dalšího zápisu jednání komise na čl. 1318-1321 soud zjistil, že stejně tak komise schválila ve prospěch společnosti STV Group její žádost z ledna 2010 o prodloužení termínu odběru zboží z kupní smlouvy 091815196 pro nemožnost ihned uhradit a zahájit odběr zboží, kdy k posunu termínu úhrady a odběru došlo do 28. května 2010, přičemž šlo o opakovanou žádost ve vztahu k většímu množství smluv.

124. Z projednání zprávy dalšího žadatele společnosti KovoStil pak vyplynula pravdivost informace, že **cena za celý balík se v případě nevydání části zboží tak zvaně rozpouštěla**, neboť právě v případě této společnosti, jak vyplývá z čl. 1319, schvalovala komise dodatkem kupní smlouvy snížit kupní cenu o 264,- Kč za část nevydaného movitého majetku. Dalších schválení komise pak projednávalo i úplatné přímé převody na spol. RETIA a.s., o níž se zmiňovala již zpráva MO k žádosti sv. Drdy podané dle zákona o svobodném přístupu k informacím – šlo o převod odpalovacího zařízení za účelem vývoje technického demonstrátoru pro rakety nového typu.

125. I z dalších zápisů komise pak vyplývá činnost komise tak, jak byla popsána svědky v průběhu hlavního líčení, a to jednak bezúplatné převody majetku na organizační složky státu, jednak odprodeje v rámci veřejných obchodních soutěží, jednak přímý prodej státním podnikům. Jedním z nejčastějších převodů pak byly úplatné převody na státní podnik VOP-026, kde k žádosti Ing. Martina Smolky, zastoupeného Ing. Davidem Ivaničem, bylo např. v rámci **jednání komise pro NNM ze dne 15. března 2010 rozhodnuto jednomyslně o úplatném převodu majetku státu do práva hospodařit na VOP-026, a to spojovací a ostatní techniky v hodnotě téměř 15 mil. Kč za cca 336.000,- Kč, tedy 2,24 % účetní ceny**, dále úplatný převod majetku ve prospěch VOP, odůvodněný spojovací technikou v **účetní ceně 35 mil. Kč za 810.000,- Kč s poznámkou, že nabízená cena je vyšší, než ceny dosažené v OVS**, který není předmětem žalovaného jednání, přičemž tento převod byl schválen, byť navrhovaná kupní cena oproti účetní ceně tvořila **2,3 %**, přičemž Ing. Smolkou, resp. Ing. Ivaničem byl tento převod odůvodňován k zajištění realizace oprav vojenské techniky ve prospěch AČR, stejně jako v žalovaných případech. **Stejná komise pak schválila též prodej žalovaných 107 kusů položek, tedy náhradních dílů pro tankovou techniku za navrženou kupní cenu 932.677,20,- Kč při účetní ceně 24.373.522,- Kč, tedy cca 4 % ceny, které také nejsou předmětem stíhaného jednání. Náhradní díly pro tankovou techniku v počtu 240 položek v účetní ceně 61.965.904,59,- Kč s navrhovanou kupní cenou 2.907.636,36,- Kč, opět s poznámkou, vyšší než ceny dosažené v OVS, tedy ve výši necelých 5 % účetní ceny, která též není, přestože byla jednomyslně schválena, součástí obžaloby. A konečně, komise jednomyslně schválila i úplatný převod majetku státu do práva hospodařit, a to celkem 105 kusů vznětových motorů pro BVP za účelem realizace oprav vojenské techniky ve prospěch AČR za celkovou navrženou kupní cenu 11.478.600,- Kč při účetní ceně 22.570.240,35,- Kč, tedy za cca 51 % účetní ceny, jakož i další převod majetku na LOM Praha za účelem výukovým, a to ve výši cca 10 % účetní ceny.**

126. Zápis komise tak plně odpovídá výpovědi svědka Ing. Vacka, který podrobně popsal, jakým způsobem rozdělil materiál již vyřazený AČR do jednotlivých položek podle systému a jak zpracoval návrh pro komisi, který předem všem členům rozeslal a tento byl následně jednomyslně schválen.

127. **Z těchto listin má soud za jednoznačně prokázané, že trestní odpovědnost nelze dovést právě vůči obž. Ing. Pavlíkovi, který sám tyto skutečnosti nesděloval ani nepřipravoval, ani Ing. Lachmanovi, neboť nebylo prokázáno, že by se osobně právě na**

této jedné smlouvě vytržené z celé řady smluv dalších ekonomicky oproti účetním hodnotám výrazně nevýhodnějším podíleli.

128. I z dalších předložených zápisů komise pro NNM vyplývá, že Ing. Smolka za VOP-026 opakovaně žádal o úplatný převod majetku státu, přičemž navrhované ceny včetně cen motorů odkupovaných od ministerstva obrany tvořily povětšinou částky ve výši cca 10 % účetní hodnoty, resp. 11,6 %, např. v případě nákupu vznětových motorů a dálkoměrů na čl. 1355. Jediným případem, kdy dle doložených zápisů z jednání komise byla stanovována kupní cena znaleckým posudkem, byla hodnota movitého majetku, převáděného na LOM Praha s.p. u leteckých motorů, projednávaných 15. června 2011, kdy znaleckým posudkem stanovená cena celkem 35 kusů leteckých motorů s příslušenstvím činila 1.395.000,- Kč, navrhovaná kupní cena vyšší než cena znalecká činila 1.556.000,- Kč, přičemž účetní cena převáděného majetku dosahovala téměř 76 miliónů korun. **Tedy i s využitím znaleckého posudku při navýšené ceně oproti vypracovanému znaleckému posudku, utřžila armáda z původní hodnoty řádově 2 % účetní ceny, viz čl. 1373.**

129. O způsobu, jakým rozhodovali jednotliví členové komise o přiměřenost ceny, svědčí např. stanovisko členů komise pro NNM ze 14.2.2012, kdy pod bodem A.1 písm.d) u převodu majetku na VOP-026 již zastoupeným obž. Ing. Veřmiřovským, referent zpracoval návrh na převod vozidel, vyřazených z armády jako nepotřebný k 9.2.2012 v celkové navrhované kupní ceně 4.100.000,- Kč při navrhované kupní ceně za jedno vozidlo 205 000 Kč s určenou průměrnou prodejní cenou v OVS za jedno vozidlo v částce 198 403 Kč. Tento převod 8 členů komise doporučilo, jeden zůstal bez vyjádření, přičemž dle obsahu se hlasovalo per rollam, viz dokumenty čl. 1384-1397. Obdobně bylo hlasováno též 21. května 2012, mimo jiné o vojenské technice, převáděné VOP CZ, zastoupené obž. Ing. Veřmiřovským, **kde k jednotlivým typům těžké techniky jsou stanoveny průměrné prodejní ceny OVS, a tyto porovnány s navrhovanými cenami a schváleny 6 členy komise s tím, že dva se nevyjádřili, v daném případě obž. Ing. Pavlík byl omluven a nepřítomen.**

130. V dalších případech převodů majetku od listopadu 2012 jsou vždy uváděny konkrétní ceny zjištěné z OVS, nicméně záznamy z let 2010 žádné takové srovnání neobsahují.

131. Ke schváleným úplatným převodům majetku do práva hospodařit, patří i 10 kusů motorů UTD-20, převedených na základě žádosti ředitele VOP CZ obž. Ing. Veřmiřovského ze dne 29. listopadu 2012, u nichž **průměrná prodejní cena v OVS na čl. 1422 je uvedena jako 98.763,68,- Kč. Tyto motory byly v počtu 10 kusů za navrženou kupní cenu 102.000,- Kč za kus prodány za celkem 2.148.040,90,- Kč, tedy řádově za cca 51 % - tedy za obdobnou částku, za jakou byl převáděn na žádost obž. Ing. Veřmiřovského též majetek MO smlouvou č. 131803109 na základě smlouvy z 3.5.2013.** Stejně tak byl komisí schválen úplatný převod do práva hospodařit u celkem 96 položek náhradních dílů pro obrněnou techniku, s navrhovanou kupní cenou 1.434.017,- Kč při průměrné prodejní ceně dle OVS 1.372.441,53,- Kč. **I z těchto listinných důkazů, obsažených ve spise, má soud za jednoznačně prokázané, že i bez zpracovaných znaleckých posudků by bylo možno na základě provedeného dokazování posoudit pravdivost tvrzení obžaloby, že obž. Ing. Pavlík po**

dohodě s obž. Ing. Lachmanem v rozporu se skutečností deklaroval, že cena navrhovaná obž. Ing. Veřmiřovským v žádosti o odkup motorů je vyšší, než cena dosažená v dřívějších VOS za obdobný prodáváný movitý majetek MO, čímž měli společně dosáhnout vydání kladného stanoviska komise pro NNM a uzavření žalované smlouvy o úplatném převodu.

132. Smlouva o úplatném převodu majetku státu do práva hospodařit číslo 131803109, která je druhou z žalovaných smluv, jimiž byl převeden majetek ministerstva obrany na VOP za celkovou cenu zboží 20.511.685,66,- Kč, když smlouva byla Ing. Lachmanem za MO uzavřena 18.4.2013, za VOP CZ pak Ing. Veřmiřovským dne 3.5.2013, jejímž předmětem bylo 23 kusů motorů V-46.6 v hodnotě 21.000,- Kč za kus, 111 kusů vznětových motorů UTD-20 v hodnotě 103.020,- Kč za kus, (z účetní ceny 567.835,73,- Kč), a 1 motoru V-55 AM2 za kupní cenu 63.645,- Kč při účetní ceně 630.148,- Kč, tedy za 10 % účetní ceny, jakož i dalších několika tisíc položek, které byly předmětem této smlouvy společně s prodávanými motory, a které nelze pro účely prodeje opominout, neboť v souladu s vojenskými předpisy, zejména Rozkazem ministra obrany bylo nutno převádět techniku, o níž byl nadstandardní zájem společně s díly, které by jinak byly neprodejně a jejich likvidace by byla pro AČR náročná. Další materiál kromě tankových motorů předmětem obžaloby není, a to přesto, že pouhým pohledem do rozdílu kupní ceny za položku a účetní ceny je zjevné, že tyto položky dosahovaly řádu jednotek procent v poměru k účetní ceně.

133. **Za další důkazy, prokazující způsob uzavírání smluv mezi MO a VOP včetně určování ceny zboží převáděného považuje soud další předložené smlouvy o úplatném převodu majetku státu do práva hospodařit, které se nestaly součástí obžaloby a nejsou obžalovaným kladeny za vinu, ač byly uzavřeny za stejných okolností ve stejném znění, v některých případech (smlouvy č. 101806012 a 101806114, bezprostředně navazující na smlouvu 101806113, jež je předmětem obžaloby) dokonce přesto, že se týkaly prodeje jediného „balíku vyřazeného majetku“, z něhož se dle pokynu nesměli při prodeji žádné náhradní díly vyjímat a prodávat samostatně, čemuž byla přizpůsobena též cena, jíž „rozpouštěl systém ISL“.** Při posouzení trestní odpovědnosti především obž. Ing. Veřmiřovského jsou pak důkazně významné též smlouvy navazující mezi VOP-026 a Excalibur Army, které bez ohledu na v záhlaví uvedeného odpovědného ředitele obž. Ing. Veřmiřovského uzavíral bez vědomí statutárního orgánu **jeho zástupce Ing. Martin Smolka.** Jedná se tak o smlouvu o úplatném převodu číslo 101806009 ze dne 25.1.2010, a na ni navazující kupní smlouvu číslo 41/11/10 mezi VOP-026 a spol. Excalibur Army z 12.3.2010, přičemž kupní smlouvy mezi VOP-026 a spol. Excalibur Army kopírují téměř doslovně předchozí smlouvy s ministerstvem obrany. K dalším smlouvám patří smlouva č. 101806011, uzavřená mezi MO a VOP-026 dne 9.2.2010, jejímž předmětem je nákup kolového transportéru v účetní ceně 776.700,- Kč za nákupní cenu 59.500,- Kč, a na ni navazující kupní smlouva na téže zboží v hodnotě 68.000,- Kč (+DPH) mezi VOP a spol. Excalibur Army pod číslem 42/11/10, dále **Smlouva o úplatném převodu majetku státu č. 101806012, která je součástí společné transakce s žalovanými motory, tedy s žalovanou smlouvou č. 101806013, uzavřenou dne 19.3.2010 a na ni navazující kupní smlouva mezi VOP-026 a spol. Excalibur Army, která stejné zboží za stejných podmínek prodala kupní smlouvou číslo 28/11/10 spol. Excalibur Army, přičemž k uzavření smlouvy došlo 2.4.2010 (listiny až do čl. 1554).** Součástí listinných

důkazů jsou dále **duplicitně založené smlouvy, které jsou předmětem trestního řízení č. 101806013 (viz výrok rozsudku) a smlouva o úplatném převodu majetku státu č. 131803109 ze dne 3.5.2013, smlouva o úplatném převodu majetku státu číslo 101806016 mezi MO a VOP-026 z 19.3.2010, uzavřená Ing. Martinem Smolkou, a na ni navazující kupní smlouva na stejné zboží číslo 49/11/10 mezi VOP-026 a spol. Excalibur Army, opětovně uzavřená Ing. Smolkou, jímž MO prodávalo vojenskou techniku, zejména obrněné transportéry ze 70. a 80. let za řádově 2 % účetní ceny.** Obdobně jako smlouvou číslo 101806017 mezi VOP a ministerstvem obrany, opět ze 17. a 19.3.2010, navazující smlouvou mezi VOP-026 a spol. Excalibur Army číslo 50/11/10. Smlouva 101806119 z 22.7.2010, uzavíraná již Ing. Vermiřovským či další smlouva o úplatném převodu majetku do práva hospodařit číslo 121803190 ze dne 19.11.2012, jimiž se též převáděly motory UTD-20, a to dle přílohy ke smlouvě číslo 121803190 na čl. 1588 rub **již v účetní ceně 86.216,76,- Kč, kdy podle značení jde o stejné typy motorů z období 70. a 80. let 20. století bez popisu kvalitativního stupně převáděného zboží.**

134. Z dokladu, založeného na čl. 1589 zjistil soud, že objednávkou ze dne 13. února 2013 spol. Excalibur Army zadala spol. VOP **provedení výměny motorů UTD-20 včetně dodání materiálu, a to v počtu celkem 30 kusů s jednotkovou cenou 140.000,- Kč +DPH, tedy cca 170.000Kč,- za kus.** Další předložené objednávky mezi VOP a spol. Excalibur Army na práce, související s výměnou chladicího systému a dalších přídatných materiálů z téhož dne je na čl. 1590 a svědčí o prodeji materiálu i práci, kterou při spolupráci spol. Excalibur Army a VOP CZ zajišťovala naplnění uvolněných kapacit i zaměstnanost odborného personálu.

135. Další smlouvou o úplatném převodu majetku státu ze dne 20.12.2012, která není předmětem obžaloby, je založena na čl. 1591 - 1593. Vyřizováním této smlouvy byl pověřen svědek Ing Petr Vacek. Předmětem smlouvy jsou dle přílohy opět vznětové motory UTD-20 z let 70. a 80. bez uvedení kvality v účetní hodnotě 214.804,- Kč a v kupní ceně 102.000,- Kč za kus. Zcela totožné kupní ceny pak uvádí smlouva číslo 121808204, uzavřená shodně jako smlouva výše citovaná 20.12.2012, kterou však připravoval za ONNM Ing René Měcháček. **Všechny smlouvy mají stejný charakter i zcela totožný obsah, a to včetně další žalované smlouvy č. 131803109 na čl. 1602 - 1621 včetně příloh, jímž smlouvou ze dne 3.5.2013, zpracovanou za ONNM Ing. Němcem a za VOP CZ Ing. Schwarzerem byl převeden opět majetek různého stáří, kvality a funkčnosti v celkovém počtu 1 578 položek včetně motorů V-46.6 a UTD-20 za celkovou částku 20.511.685,66,- Kč při účetní ceně zboží 138.092.040,82,- Kč, tedy celý balík více než 1 500 položek za cca 15 % účetní ceny, přičemž bod II. smlouvy (č.l. 1602 rub) výslovně převod majetku státu označuje za „prodej“, příloha cenu převodu označuje za cenu kupní, poprvé však v přílohové tabulce lze rozlišit, v jaké kategorii bylo převáděné zboží zařazeno – neboť žádná z předchozích smluv kategorii převáděného zboží neuvádí. Jde o smlouvu, která byla v důsledku nepravdivých informací, podaných svědkem Drdou, ministerstvem obrany zrušena a **motory z této zakázky se pak prodávaly zvláště ve veřejné obchodní soutěži za ceny nabídnuté svědkem Drdou jako za ceny minimální, které sám „z důvodů obchodně taktických“ neakceptoval a část této „lukrativní techniky“ (kterou sv. Drda dle vlastní žádosti potřeboval pro naplnění zakázky s americkým partnerem), vyjmuté pro prodej z celkového balíku náhradních dílů, byla jako neprodejná vrácena zpět MO.****

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

136. Z žalované kupní smlouvy č. VOPTN-61-29/2013 mezi VOP CZ sp. a VOP Trenčín a.s. (na čl. 1599-1601) soud zjistil, že předmětem smlouvy je dodávka náhradních dílů potřebných pro opravu tankové a speciální automobilní techniky, a to především tanků T-55, AMT-55, ABVP1, BVP2, T-815 a modifikací včetně jejich motorů - tedy část odkoupeného materiálu VOP z následně zrušené smlouvy číslo 131813109, k jejíž realizaci nikdy nedošlo. Tato smlouva byl uzavřena jménem kupujícího 21.3.2013, za prodávající VOP CZ dne 29.3.2013. Svazek VI. dále obsahuje dokumentaci k následně vyhlášené veřejné obchodní soutěži, e-mailovou komunikaci mezi svědkem Drdou a Ing. Veřmiřovským včetně prohlášení a návrhů všech zájemců, kteří se do obchodní veřejné soutěže přihlásili a z nichž vyšel jako „vítěz“ soutěže spol. Real Trade, nakupující materiál pro spol. Excalibur Army (viz odposlechy níže). Z obsahu soutěže soud zjistil, že sv. Drda, jehož společnost přislíbila odkup veškerých nabízených motorů prostřednictvím STV Group podal do VOS do 25.10.2013 po předložení seznamu celkem 138 ks převáděných motorů poptávku na celkem 43 ks motorů UTD-20 s navrženou kupní cenou 251.000,- Kč až 271.600,- Kč při minimální ceně, kterou sám navrhl ve výši 250.000,- Kč a dále 4 ks motorů typu V-55 AM2 s navrženou kupní cenou 20.100,- Kč až 22.000,- Kč při vlastní navržené ceně 17.000,- Kč. O žádný z 23 ks motorů V.46.6 za jím navrženou cenu 390.000,- Kč za kus neprojevil zájem.

137. Z obsahu svazku VII. se soud seznámil zejména z provedeného šetření v Obchodním rejstříku. Ke slovenským smluvním partnerům, a to jednak VOP Trenčín a.s. a dále Letecké opravovně Trenčín a.s. zjistil jména statutárních orgánů VOP Trenčín v době uzavírání smluvního vztahu i jeho následného ukončení, a tyto osoby vyslechl jako svědky. Z výpisu OR pak zjistil, že právním nástupcem VOP Trenčín jsou v důsledku sloučení Letecké opravny Trenčín a.s., přičemž oba podniky jsou akciové společnosti se stoprocentní majetkovou účastí státu. Ke sloučení došlo k 1.1.2014. Z výpisu spol. Real Trade Slovakia s.r.o. soud zjistil, že společníkem v letech 2012 a 2013 byl Real Trade Praha a.s. a dále svědek Ing. Marián Goga. Z výpisu Obchodního registru SR dále zjistil, že spol. MSN Martin, která následně zvítězila při pronájmu uvolněných prostor po VOP Trenčín, jako společníci ovládají spol. Excalibur Army a Ing. Marián Goga. Další komunikace mezi slovenskou stranou a obž. Ing. Veřmiřovským se týká žádostí slovenské strany o možnost odkupu materiálu od VOP CZ, který po zrušení tendru ze strany ministerstva obrany měl pro VOP CZ poněkud komplikovaný průběh, jak vyplývá z písemné komunikace na čl. 2105-2108, i další návazné komunikace a prohlášení VOP o zrušení smlouvy, pro niž není možno naplnit smluvní závazek mezi VOP Trenčín a VOP CZ na čl. 2129. **Připojená e-mailová komunikace mezi obžalovanými nepřinesla žádné jiné informace než snahu o seriózní přístup obž. Ing. Veřmiřovského jako statutárního orgánu sloučených podniků pod VOP CZ ve vztahu ke svému zakladateli. Naopak z e-mailu z 3. února 2012 vyplývá, že v komunikaci mezi bývalým obchodním ředitelem VOP CZ Kuběnou a jednatelem společnosti Real Progres Ing. Michálkem v rámci komunikace Ing. Kuběna odkazuje na nemožnost pokračovat v zaběhlých praktikách pro zcela transparentní přístup ředitele podniku obž. Ing. Veřmiřovského ve vztahu k zakladateli, tedy k ministerstvu obrany, kdy Ing. Kuběna předjímá s ohledem na transparentní přístup Ing. Veřmiřovského, nemožnost jakékoli změny ve prospěch soukromého subjektu Real Progres, neboť obž. Ing. Veřmiřovský dle jeho sdělení trvá na tom, že při**

prodeji techniky soukromým subjektům je nutno významně vytěžovat kapacitu podniku, jinak s přímým prodejem nesouhlasí - viz komunikace na čl. 2252. Pro posouzení trestní odpovědnosti Ing Halenky považuje soud za podstatné stanovisko obž. Ing. Halenky k nestandardním požadavkům Ing. Kuběny na vyřazování majetku. Jako odpověď na dopis na čl. 2210, kde jde o požadavek na uvolnění dalších 30 vozidel, po předchozím odkupu vyřazených 20 kusů vozidel. Z odpovědi obž. Ing. Halenky na čl. 2211 je zcela jednoznačně patrné, že žádostem VOP CZ nelze vyhovět. Naopak z komunikace mezi Ing. Kuběnou a obž. Ing. Veřmiřovským na čl. 2206 vyplývá, že právě Ing. Kuběna byl tou osobou, která, jak je patrné již z e-mailové komunikace z 3.2.2012, se nadstandardně snažila vycházet vstříc spol. Real Progres, a to přes povědomosti o nevýhodnosti transakcí mezi VOP a touto společností. Dále ze zpráv na čl. 2498-9 vyplývá, že to byl právě svědek **Richard Kuběna (který se mimo jiné soudu opakovaně omluvil a k výpovědi se nedostavil)**, nicméně soud od něj s ohledem na dostatečné listinné důkazy i věcné důkazy v podobě prostorového odposlechu upustil), který vyjednával odkup vojenské techniky, kterou AČR **zvažuje** k vyčlenění ze svých zásob, a svědek Kuběna požaduje tento sortiment, a to především BVP-1 a T-815. Dále na čl. 2198 svědek Kuběna uvádí, že zákazníkům je schopen prodávat BVP-1 až za cenu 600 tisíc korun, nicméně techniku neviděli a neuvidí ji do doby vyřazení. K nákupním cenám vozidel BVP-1 uvádí, že v minulosti je **za předchůdce obž. Ing Veřmiřovského ONNM prodával za cenu kolem 50.000,- Kč, současnou prodejní cenu očekávají u kompletních bojových vozidel pěchoty dle jeho vlastního odhadu mezi 120 až 200 tisíc korun za celou techniku.**

138. **Z kompletní připojené e-mailové dokumentace tak nelze mít ani zčásti za prokázané, že by obžalovaní jednali ve vzájemném souladu a po vzájemné dohodě se pokoušeli způsobit České republice škodu, ba právě naopak.** Z rozsáhlé e-mailové komunikace vyplývá, že osoby, které jednaly za VOP mimo rámec svých oprávnění, jsou od obžalovaných zcela odlišné.

139. Z domovních prohlídek u jednotlivých obžalovaných soud zjistil, že oba zaměstnanci ministerstva obrany – odboru pro nakládání s nepotřebným majetkem, a to jak Ing Josef Lachman, tak Ing Pavlík, bydlí velmi skromně, jejich majetkové poměry rozhodně jakkoliv ani nepřímou neprokazují, že by měly žít z výtěžků jakékoliv majetkové trestné činnosti. Dle domovních prohlídek u obž. brig. gen. Halenky soud zjistil, že kromě veterána zn. Porsche je obž. vlastníkem bytu, v současné době žije stejně jako Ing. Veřmiřovský v rodinném domě, což u obou obžalovaných ale plně koresponduje jak jejich vysokému postavení a odbornosti ve speciálním oboru, a to v manažerských funkcích, tak účasti Ing Halenky v misích v rámci NATO. Předložený vyšetřovací spis pak obsahuje opakovaně dublované smlouvy i komunikace mezi obžalovanými a dalšími svědky, z nichž však soud nezjistil žádné podstatné skutečnosti pro meritorní rozhodnutí ve věci, stejně jako ze samotného obsahu provedených domovních prohlídek či prohlídek jiných prostor a pozemků.

140. Z protokolu, resp. z věcí vydaných jednotlivými svědky a zaměstnanci soukromých společností i zaměstnanců ministerstva obrany soud zjistil, a to konkrétně z fotodokumentace listin, vydaných osobou Luboš Hajduk, soud zjistil, že **Nabídku nepotřebného movitého majetku**, v níž MO nabízelo vyřazený majetek, přičemž seznam majetku byl uveden na

webových stránkách, na které odkazovalo (a to včetně přístupového hesla) zasílal ONNM dle **připojeného rozdělovníku jednotlivým uskupením včetně organizačních složek, kterým byl v první řadě materiál nabízen bezplatně**, jak vyplývá např. z rozdělovníku na čl. 4588, kde seznam vyřazeného majetku se prvotně dával na vědomí Vězeňské službě ČR, správě uprchlických zařízení, ministerstvu vnitra, Generálnímu ředitelství HZS GŘ Cel, ministerstvu dopravy, správě státních hmotných rezerv, státním úřadu pro jadernou bezpečnost, národnímu technickému muzeu, zemědělskému muzeu, ÚZSVM, NKÚ, NBÚ, MS, ministerstvu kultury, ministerstvu financí, kanceláři ombudsmana, kanceláři senátu, SŽDC, atd. Tyto organizace pak měly právo požádat o majetek k bezúplatnému převodu. V případě jejich nezájmu byly osloveny státní podniky a to k úplatnému převodu, neboť tyto opakovaně projevovaly zájem o odkup materiálu, přičemž dle listinných materiálů tak činil **obž. Ing. Veřmiřovský výhradně pro podnikatelskou činnost VOP, za působení Ing. Ivaniče byl převod majetku odůvodňován nepravdivou záminkou uspokojování potřeb AČR.**

141. Okolnosti, za nichž se prováděly obchodní veřejné soutěže a listiny, vyžádané k proběhlým OVS, obsahuje svazek číslo XX., a to včetně následných kupních smluv, jimiž byl majetek vysoutěžený v OVS převáděn na jednotlivé soukromé společnosti. Stejně dokumenty pak obsahují i svazky XXI. a XXII., zčásti též XXIII., který dále obsahuje opakované informace nejen ke smlouvám žalovaným, ale i k dalším souvisejícím smlouvám mezi Ministerstvem obrany ČR a VOP-026 včetně žádosti o odkup nepotřebného movitého majetku ze strany VOP.

142. Žádné podstatné informace nezjistil soud ani z nařízeného záznamu telekomunikačního provozu mezi jednotlivými obžalovanými, ani z osobního sledování jednotlivých osob či z odposlechů, a to s výjimkou výše uvedených zajištěných e-mailů.

143. **Z provedených odposlechů nejen že soud nedovodil trestní odpovědnost obžalovaných ve formě úmyslu prodávat majetek pod cenou a způsobit státu škodu, ale vzal za prokázané, že z komunikaci mezi zástupci společností, obchodujících s vojenskou technikou je jednoznačně patrné, že ceny, za níž byla spol. Excalibur Army nucena motory ve VOS odkoupit byly extrémně vysoké, ale byla vázána rozjednanou zakázkou a jinou možnost neměla- tedy že hypotéza obžaloby o přiměřenosti kupní ceny za nabízené náhradní díly MO , kterou navrhl sv. Drda a z níž vycházela vyhlášená veřejná obchodní soutěž, jakož i znalecké závěry znalce ing. Řeháka nejsou důkazně nijak podloženy .** Z rozhovoru mezi Jaroslavem Strnadem a svědkem Alexem Čierným z 19. prosince 2013 soud zjistil, že Jaroslav Strnad (akce Skřivan 00) se ptá se slovenského partnera, za kolik prodává motory UTD, a tento mu sděluje, **že po repasi je prodává za 20.000,- USD**, což je pro něj drahé. Dále diskutují o veřejné obchodní soutěži, vyhlášené na Ministerstvu obrany ČR po zrušení zakázky do SR, Čierný se ptá Strnada, zda zakázku vyhráli, a on odpovídá, že to vyhráli, i když to bylo drahé. Ale měli to pro zákazníka, který to chtěl za každou cenu, a pro něj by byl mnohem větší problém mu nedodat motory vůbec, než je nakoupit tak draho. Svědek Čierný uvádí, že se o náhradní díly v této soutěži také zajímal, ale že ty ceny byly prostě strašně drahé, a Strnad vysvětluje, že mu nic jiného nezbylo, než nakoupit za každou cenu, udělali to tomu zákazníkovi jako službu. Měl by problém, kdyby mu to nezajistil. Z dalšího hovoru svědka Strnada s Ilonou Kadlecovou vyplývá, že svědek Kratochvíl nakupuje bojovou techniku ve velkém, bude muset zaplatit ten nakoupený majetek z veřejné obchodní soutěže (kterou nazývá

výběrovým řízením), ale svědkyni není jasné, z čeho to zaplatí. Domlouvají se, že tam někdo bude muset dojet a nějak domluvit podmínky splatnosti, neboť do konce roku nejsou schopni peníze sehnat. Budou to muset někde „vyškrábat.“ Dále diskutuje svědek Strnad s účetní o tom, že Petr Kratochvíl přelévá peníze ze spol. Excalibur Army do spol. Real Trade, aby měl uhrazené všechny závazky, a Strnad se zlobí, že Kratochvíl nemůže nakupovat materiál, když není na výplaty, sám přecerpal speciál už asi o 200 miliónů. Z rozhovoru **mezi svědkem Strnadem a Ing. Vitem Paulíčkem**, jednatelem spol. Real Trade, která zajišťovala účast ve veřejné obchodní soutěži a nakoupila pro spol. Excalibur Army část motorů za ceny, soud zjistil, že i zde svědek Strnad označuje ceny nakoupeného zboží za výrazně přemrštěné, nicméně vedené nutností zachovat požadavky zákazníka. Z provedeného záznamu telekomunikačního hovoru mezi obž. Ing. Pavlíkem a svědkem Janem Vylitou (rámcový přepis viz čl. 7825-26), soud zjistil, že oba vyslyšení dne 18. listopadu 2013 řeší situaci, kdy **ministr chce vysvětlit obrovské rozdíly mezi dlouhodobými prodejními cenami vojenské techniky a extrémně navýšenou cenou náhradních dílů ve veřejné obchodní soutěži**, neboť pan ministr nedokáže pochopit, jak je možné, že VOP nabídne 9 mil. Kč, 43 mil. Kč za stejné díly nabídne spol. STV Group a 135 mil. Kč nabídne spol. Real Trade. **Obž. Ing. Pavlík vysvětluje, že s VOP ty ceny konzultovali, pokud se ten majetek v minulosti neprodával, šli na 10 % z účetní ceny uvedených v ISL, protože průměrná výtěžnost u jednotlivých odprodejků byla u majetku asi 10 %. Pokud se týče celého nabízeného balíku, pořizovací cena, která je v ISL u celého balíku uvedená, je 138 mil. Kč, tedy ve veřejné obchodní soutěži dala spol. Real Trade vlastně 100 % ceny, za kterou materiál pořizovali.** Uvádí že „je to pro něj nepochopitelné, prostě o to skutečně asi tolik stojí, že to tak přepálili“. Domlouvají se proto, že obsahem vysvětlení pro ministra by mělo být sdělení v duchu předchozího tvrzení obž. Ing. Pavlíka, kdy utržené částky za náhradní díly ve VOP v září 2013 neodpovídají historickým cenám. Oba muži si oproti většině ostatních odposlouchávaných vykaží. V dalším přepsaném odposlechu jako zájmovém, volá Ing. Pavlík 3.6.2014 Jaroslavu Slavičkovi, ptá se, jak se řeší dokumentace k jednotlivé technice, pokud se tato vyřazuje. Slaviček mu uvádí, že když ji požadují kupující, tak ji ofotí, ale pokud ne, je to pouze v zápise o technickém stavu. Ing. Pavlík se ptá, jestli nějakou dokumentační fotografii pořizují také ISL, a volaný mu sděluje, že to chtěli ukládat, ale nedělá se to, jenom když si to někdo z kupujících vyžádá, dají mu to na CD. Obž. Ing. Pavlík se dále ptá, jakým způsobem funguje záznam o technickém stavu, zda se vkládá do systému logistiky, a kde se dá nalézt - prokazatelně celý systém ISL podrobně nezná, nepřichází se všemi uvedenými údaji do styku. Z dalšího hovoru mezi Ing. Pavlíkem a Ing. Vylitou ze dne 18.11.2013 vyplývá, že obž. Ing. Pavlík volá generálnímu sekretáři Vylitovi, ptá se, jestli ho může obtěžovat dotazem, jak dopadl s raportem u ministra, a tento mu odpovídá, že **pan ministr řekl, že prostě mají pokračovat, a uvidí, jestli za této situace jim zboží z veřejné obchodní soutěže vůbec někdo zaplatí.** Obž. Ing. Pavlík konstatuje, že „je to opravdu divný, prostě je to divný, ale budou pokračovat, a Slovensku se pošle písemný dopis“. Ing. Vylita to vítá s tím, že sám jede druhý den na Slovensko na setkání na úrovni ministerstev k jednání ke státním podnikům, a bude muset jim tam něco oficiálně vysvětlit, bude raději, když to do té doby bude oznámeno veřejně. **Ing. Vylita dále Ing. Pavlíka informuje, že pan ministr dospěl k závěru, že „prostě ta soutěž neodpovídá všem předchozím, takže buď se to prodává historicky strašně levně, anebo je tam něco divného, protože ten rozdíl je naprostý nepoměr“.**

144. **Z prostorového odposlechu ze dne 16.10.2014 z prostor kavárny Jaroňkova Chalupa (DVD na č.l. 7880 – přepis na č.l. 7881 - 7903-ovšem zčásti chybový či nekompletní)** mezi odposlouchávaným obž. Ing. Veřmiřovským a jeho bývalým podřízeným, Ing. Richardem Kuběnou, obchodním ředitelem VOP CZ, který schůzku s odposlechem zprostředkoval, soud zjistil, že Ing. Kuběna, přesvědčoval při rozhovoru obž. Ing. Veřmiřovského, že celé prověřování nemá se sv. Drdou nic společného, že navazuje to na to, jak ho kdysi někdo zpovídal ohledně Ivaniče, mělo jít o Ing. Vylitu, a to v souvislosti se skutečnostmi, že v žádostech o odkup bylo uvedeno, že vojenský materiál je pro potřeby armády, i když to nebyla pravda. Ing. Veřmiřovský v odposlechu opakuje skutečnosti známé z připojené e-mailové komunikace, že se na první žalované smlouvě nijak nepodílel, až následně požadoval vysvětlení jako nový ředitel VOP. Kuběna uvádí, že policie ví, že ty náhradní díly, ty odprodeje, že jsou prostě pro Jardu (Strnad). Obž. Ing. Veřmiřovský reaguje argumentací, že přece dlouhodobě spolupracovali i se Slovákama a s dalšíma, takže když přece dá Strnad státnímu podniku poptávku, na tom nic není, protože on ani oni nic špatného nedělali, nic neprodávali, maximálně jim můžou říct, že to prodali levně. K ceně uvádí, že přece nikdo neříká, že cena navržená ve VOP v září 2013 jako minimální byla *cena v místě a čase obvyklá* a že Jarďa (Strnad) ji akceptací minimální ceny prozradil, jak tvrdí v hovoru Kuběna. **Při dohodě o cenách mu MO sdělovalo, a říkali to všude, že to prodává za normální běžné ceny, a oni s minimálním podílem práce na tom při prodeji vydělali 30 % - tak neudělali nic špatného.** K Smlouvě z r. 2010 obž. Ing. Veřmiřovský uvádí, že ten ho nezajímá, tam nerozhodoval. V roce 2011 se neodkupovalo skoro nic. V roce 2012 tam něco bylo, ale ty ceny byly pořád proti těm původním 10 % vysoké. Když nakoupili 350 kusů BVP za průměrnou cenu 230.000,- Kč od Švédů, je z toho logické jasné, že ty ceny, za které jim ministerstvo obrany prodávalo, jsou konkurenční, a to říkají, že ve Švédsku není korupce. On sám tedy vychází z toho, že ministerstvo obrany jim prodalo náhradní díly normálně za konkurenční cenu, a oni ji prodali za víc, tedy vydělali. Neví, jestli se dalo vydělat víc nebo nedalo. Teď slyšel varianty, že Drda dal víc. Kuběna se snaží přesvědčit obž. Ing. Veřmiřovského, že potřebuje znát pravdu, a ten se zlobí a říká, že mu přece říká pravdu. A to, že některé věci prodali Strnadovi, na tom není nic špatného. Strnad mu dal seznam, co by potřeboval, a on oslovil ministerstvo obrany, a MO může majetek prodávat. Domnívá se, že je to zcela průhledné. On komunikoval i o těch věcech pro Trenčín, Strnad mu přiznal, že tam má nějaké zájmy, ale uzavíral smlouvy s někým jiným, nic bližšího o tom neví. Svědek Kuběna v provedeném odposlechu opakovaně obž. Ing. Veřmiřovskému naznačuje nepravdivé informace ve snaze ovlivnit obsah hovoru a vylákat informace, které předpokládá, že obž. Ing. Veřmiřovský tají. Z obsahu hovoru je patrná důvěra obž. Ing. Veřmiřovského k Ing. Kuběnovi, kterému vysvětluje, že ani v e-mailech není nic špatného, že o všech zakázkách i těch do Slovenské republiky komunikoval přes Ivanču (Ivanu Klimčíkovou - viz obsah předložených e-mailů). Kuběna naznačuje obž. Ing. Veřmiřovskému, že jeho předchůdce Aleš všechno kupoval a předprodával obratem včetně tanků, skeletů, vrtulníků. Obž. Ing. Veřmiřovský se rozčiluje při připomenutí praktik svého předchůdce „Aleše“ který dle **sdělení sv. Kuběny všechen vojenský materiál přeprodával ihned po nákupu.** Obž. Ing. Veřmiřovský doplňuje, že **to dělal i jeho obchodní ředitel, s oběma měl konflikty, pohádal se s nimi, že prodávají ty tanky strašně levně, že na nich nemají žádný zisk, neboť i celé tanky prodali s pouhými 10% marže.** Dále diskutují o tom, jaká je tedy správná hodnota motoru. Obž. Ing. Veřmiřovský porovnává **cenu za celé BVP, které se prodává za 200.000,- Kč funkční a komplet udělané včetně motoru, ale dodává,** že jestli to tedy ministerstvo celé ty roky prodávalo blbě za nízké ceny, je to jejich problém, ale

upozorňuje na to, že to sice **prodávají jako nové, přestože to nové není, protože ta přidaná hodnota, ta tam vzniká, až když ty motory opravíš.** Navíc při prodeji zákazníkům je dávají do velkých zakázek, dávají tam motory navíc a musí navíc dávat i provize, jinak by si ve speciálu bez toho žádný obchod do zahraničí neudělal. Nadává na specifika obchodu s vojenským materiálem, kde je VOP jako státní podnik znevýhodněna, protože nemůže dávat provize jako soukromá firma, přičemž bez nich to nejde. On je hrdý na to, že dokázal při převodech z toho materiálu vytáhnout 20 až 30 % navíc. Při předstření myšlenky Ing. Kuběnou, že Strnad měl údajně zmanipulovat agenturu pro nakládání s nepotřebným majetkem, argumentuje obž. Ing. Veřmiřovský tím, že i kdyby, oni se přece na tom nijak nepříčinili, prostě je oslovil Strnad, tak mu s navýšením náhradní díly prodali - kdyby je oslovil Drda, udělali to úplně stejným způsobem, ale úplně. **Jestli měli na ministerstvu se Strnadem nějaké dohody, neví,** ani to nemohl vědět, protože tam chodil minimálně, akorát na konci roku přišel poděkovat a dal jim flašku. Ale žádná komunikace tam nebyla, jen oficiálně požádal, „budu potřebovat to a to, Pavlík poslal nabídku, zeptal se za kolik, poslali jsme nabídku, nic víc“ - a právě proto ho to všechno štve. Kuběna naznačuje obž. Ing. Veřmiřovskému, že by mohl být obviněný, ten to rezolutně popírá, protože prostě ví, že to bylo tak, jak říká on. On o žádných vazbách nevěděl, ani o nějaké nekalé činnosti. V těch věcech je nevinný. Kuběna se ho snaží ovlivnit, aby rezignoval na volby do zastupitelstva, aby nezpůsobil obci problém, vrací se zpátky k hovoru a obž. Ing. Veřmiřovský se stále snaží obhájit své stanovisko, protože „**vnitřně ví, že nic neprovedl**“. Vysvětluje, že „**s tím neměl nic společného, že se dohodli na nějaké ceně, a i kdyby ten materiál měl cenu vyšší, přece on v obchodě nebude nabízet vyšší cenu, než za kterou jsou ochotni prodat, on by to přeci taky neudělal**“. „Pavlík mu říkal, že jsou ochotni jim to dát za cenu, za kterou běžně v různých soutěžích prodávají, tak jim to asi vychází z nějakého procenta hodnoty, protože to počítali v procentech z účetní hodnoty, to mu vždycky říkal. On ho nepřesvědčoval, že má dávat nižší cenu, a navíc to přezkoumává komise. Pokud tedy prodávali za tyhle peníze v minulosti, prodávají to v celé skupině. Jestli je to tržní cena, to neví, to ale musí vědět oni“. Znovu argumentuje přirážkou 30 %, kterou získal pro VOP jako marži. a dodává : „**Jestli to teď někdo ve veřejné soutěži přepálil, můžou jen říct : hoši, vidíte, prodávali jste celá léta za nesmyslnou cenu. Ale oni mají cenu dlouhodobě jasnou, a zisk také. Navíc ministerstvo vědělo o těchto cenách i o dalších prodejích, vždyť je to (VOP) státní podnik. Měli povolení prodávat náhradní díly a spolupracovat se soukromými osobami.**“ Dále řeší budoucí zaměstnání obž. Ing. Veřmiřovského, který se k tomu ale staví tak, že „**má zájem v prvním případě pracovat pro fabriku, pokud mu dá fabrika (tedy VOP) nějakou šanci, tak pomůže ve fabrice tam, kde to bude potřeba. On po žádné funkci netouží**“. Dále probírají prodej Šternberka i jednání se starostou, kterému opakovaně i s Ing. Vylitou slibovali, že zachovají ve Šternberku zaměstnanost, a že podnik (tedy VOP) přece nerozhodoval, zda se Šternberk bude prodávat- to rozhodovalo ministerstvo, které si nechalo dělat právní analýzy. Dále řeší komunikaci při slovenské zakázce, kdy obž. Veřmiřovský vyvrací - nikoli potvrzuje (**podle poslechu záznamu jde o chybu v přepisu na č.l. 7902, která zcela mění smysl věty, přičemž podstatná část komunikace není přepsaná**), že by mu Strnad dal jakoukoliv poptávku náhradních dílů, posílali mu to Slováci e-mailem nebo na CD, řešil to jako normální byznys. **V chybějícím přepisu v čase 1 hod. 28 min. záznamu obž. Ing. Veřmiřovský výslovně uvádím že je dobře, že zabavili i Ivanky počítač, ona má v těch e-mailech veškerou jeho komunikaci i ta dopisy obž. Ing. Pavlíkovi (tedy ONNM), vždyť on nikomu nic nepsal, nemá zapotřebí nic skrývat, nic**

tajného nedělal. Komunikace obž. Ing. Veřmiřovského s Ing. Kuběnou na záznamu je zcela věrohodná a z reakcí obžalovaného je patrné, že jej celá událost rozčiluje, přičemž v průběhu hovoru získává pocit, že mu Ing. Kuběna nevěří.

145. Dle závěru soudu obsah provedeného odposlechu zcela vyvrací závěry státního zástupce v podané obžalobě, že to byl obž. Ing. Veřmiřovský, který se podílel na obou smlouvách, a to s úmyslem zkrátit jak stát při nákupu majetku, tak poškodit i VOP při dalším prodeji náhradních dílů, když z nahrávky i z dalšího dokazování jak listinnými důkazy, tak svědeckými výpověďmi soud zjistil, že obž. Ing. Veřmiřovský svou prací pro VOP žil, záleželo mu na hospodářském výsledku, s ONNM neměl žádné nadstandardní vztahy ale záleželo mu na naprosto korektních vztazích se zakladatelem, které požadoval i po svých podřízených (a pokud ji nedodržoval, ukončil s nimi pracovní poměr jako s Ing. Ivaničem , Ing. Smolkou a dalšími), cenu za nákup náhradních dílů od MO považoval za stanovenou standardním, léta používaným způsobem i porovnáním s cenami, za které se nakupovali (a to i v OVS) celé technické celky – tedy BVP a tanky a neměl jakoukoli snahu tajit způsob, jakým VOP obchodovalo – což vyplývá i z předložených výročních zpráv.

146. Pokud jde o v hlavním líčení zamítnuté důkazní návrhy obhajoby a státního zástupce VSZ v Praze soud konstatoval již při ústním odůvodnění zamítavých návrhů, že soud provádí dokazování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu, tedy tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností, a to v rozsahu, nezbytném pro rozhodnutí soudu. Je to tedy soud, který určuje, v jakém rozsahu bude prováděno dokazování, a to za součinnosti stran řízení, které mají právo předkládat tyto důkazní návrhy již od počátku tr. stíhání, v omezené míře dokonce od počátku tr. řízení. S ohledem na skutečnost, že to byl především státní zástupce, který přes šest měsíců trvání intenzivního dokazování v řízení před soudem podstatnou část návrhů, směřujících v prokázání viny obžalovaných předložil soudu až v samém závěru dokazování, přičemž podstatnou část těchto důkazů, pokud je považoval za podstatné, měl sám provést již v řízení přípravném, kdy by své opodstatnění měli. Současně je nutno připomenout, že i v případě, že by skutečně některý z motorů, jež byl předmětem převodu mezi MO a VOP či mezi MO a některým z výherců VOP ze září 2013 byl k dispozici, nemohl by ve stádiu ukončení dokazování (tedy téměř 6 let od posledního skutku) zajistit objektivní posouzení všech převáděných náhradních dílů, neboť by k dnešnímu dni nutně musely být poznamenány dalšími více než 5 lety nakládání jiných subjektů. Současně by nemohly zásadně změnit pohled soudu na okolnosti uzavírání smluv, nakládání s posuzovaným majetkem ve skladech AČR, závěry o vypovídací schopnosti jednotlivých znaleckých posudků, ani změnit hodnocení listinných důkazů, a to jak z přípravného řízení, tak těch, které soud vyžádal z vlastní iniciativy.

147. Soud tak zamítl výslech obou státním zástupcem navrhovaných svědků Ing. Petra Szőnyiho, bývalého člena dozorčí rady VOP CZ k činnosti statutárních zástupců, dozorčí rady i zástupců zakladatele a ke způsobu provozování zakladatelské činnosti i k obchodním aktivitám ve vztahu ke spol. Excalibur Army a STV Group, neboť výslech

tohoto svědka považuje v kontextu dalšího dokazování za zcela nadbytečný, stejně jako výslech sv. Bc. Jiřího Svobody, ředitele SŽDC, státní organizace, která sama organizovala převody vyřazovaného majetku MO, neboť o těchto skutečnostech dostatečně svědčí listinné důkazy. Za s dokazováním ve věci nesouvisející pak soud považoval též zamítnutý státního zástupce na výslech současného statutárního zástupce spol. JARO s.r.o., jakož i doplnění dokazování vyžádáním informací od STV Group k cenám oprav jednotlivých motorů nakoupených od MO ve VOP v září 2013 – a to s odkazem na výslech sv. Drdy, který soudu oznámil, že všechny motory byly vhodné k okamžitému použití. Soud dále zamítl též návrh VSZ na zpracování dodatků znaleckých posudku Ing. Řeháka a Ing. Bočka, a to za účelem ohledání dalších obdobných motorů, jednak t.č. uložených ve středisku AČR Rančívov (tedy vybraných kusů, které ponechala armáda jako případnou zálohu pro nutné opravy), jednak dosud uložených ve skladech STV Group jako neprodané NS z VOP ze září 2013. U znalce Ing. Řeháka by pro jeho odbornou nezpůsobilost bylo další znalecké zkoumání, hrazené z prostředků rozpočtu ČR jen mrháním nákladů státu bez relevantního výsledku, u Ing. Bočka pak soudu zcela postačí jeho závěry z předchozího zkoumání, které odpovídají závěrům znalce Ing. Stodoly a soud je pro účely vedeného tr. řízení považuje za zcela vyčerpávající, a to i s odkazem zápisu komise pro NNM shora citované, jakož i další vyhlášené VOS, z nich bylo prokázáno, že se s majetkem, který je předmětem obžaloby ve VOS obchodovalo stejně tak jako mimo VOS a za jaké ceny.

148. Jako nadbytečný sodu vyhodnotil též návrh obhajoby na vyžádání odborného vyjádření NKÚ stran nakládání s finančními prostředky na účtu s.p. VOP z pohledu zakladatele podniku – tedy ministerstva obrany – neboť ani tento důkaz by nemohl mít přímý vliv na skutkové a právní závěry soudu o trestní odpovědnosti obžalovaných za stíhané jednání.

149. Po takto provedeném dokazování v rozsahu stanoveném ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu zhodnotil soud provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu, a to jednotlivě i v jejich souhrnu ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu a dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům :

150. Dokazováním, provedeným v hlavním líčení před Městským soudem v Praze bylo nepochybně prokázáno, že AČR dlouhodobě vyřazovala nepotřebný majetek, který v případě zájmu převáděla bezúplatně na státní organizace. V případě, že takový zájem nebyl nebo šlo o nevhodný materiál (zbraně, střelivo atd.) převáděla předem vytipovaný a vyřazený a nepotřebný vojenský materiál na své státní podniky, popř. i na soukromé subjekty. V případě státních podniků, zřízených MO, bylo možno provést úplatný převod majetku přímo bez vyhlášení veřejné obchodní soutěže. Pokud však armáda prodávala soukromým subjektům, na prodáváný majetek se vždy vyhlašovala veřejná obchodní soutěž, kdy jediným parametrem pro vítěze soutěže byla nejvyšší nabídnutá cena zboží. Provedeným dokazováním v hlavním líčení (a to výslechy obžalovaných a svědků – pracovníků jednotlivých středisek, ale zejména na základě předložených Smluv o

převodu majetku (popř. Smluv o převodu majetku do práva hospodařit), založených již ve vyšetřovacím spise bylo nepochybně prokázáno, že tímto způsobem byla opakovaně prodávána jak kompletní vojenská technika, tak především náhradní díly, zejména pak náhradní díly na techniku, která se využívala při modernizaci armádní výzbroje ve stále menším množství, neboť byla morálně zastaralá a byla nahrazována technikou novější. Za těchto okolností pak k údržbě typově zastaralých vozidel bojové pěchoty i tanků z doby studené války a vyráběných v sedmdesátých a osmdesátých letech 20. století nebyl důvod držet počet náhradních dílů včetně motorů na tyto pásové prostředky v množství, které často převyšovalo počty funkčních kusů techniky. V souvislosti s vyřazováním nepotřebného či nadbytečného majetku a jeho převodem na VOP-026 v období roku 2010 a dále na VOP CZ vzniklý sloučením VOP-025 Nový Jičín a VOP-026 Šternberk v období roku 2013 jsou stíháni ve výroku rozsudku uvedení obžalovaní, kteří se měli stíhaných skutku dopustit ve stručnosti následovně :

151. Obžalovaný Ing. Vladimír Halenka, který měl dle obžaloby z pozice ředitele sekce logistiky AČR v rozporu se svými povinnostmi vojáka z povolání a v rozporu s podmínkami pro určování nepotřebnosti majetku z podnětu obž. Ing. Veřmiřovského - ředitele VOP-026 a následně ředitele VOP CZ po předchozí dohodě a při srozumění obžalovaných Ing. Josefa Lachmana a Ing. Romana Pavlíka, provádět nekonceptní a neplánované vyřazování motorů BVP a tankových motorů v obžalobě popsaných z majetku AČR, umožnit schválení vyřazení těchto náhradních dílů k pásové bojové technice coby nepotřebného majetku pro armádu ČR náčelníkem generálního štábu k úplatnému převodu na VOP tedy k faktickému prodeji tomuto státnímu podniku), který posléze po vyřazení tohoto majetku jménem ONNM **zprostředkovali obžalovaní Ing. Lachman a Ing. Pavlík**. Tito obžalovaní poté, co došlo na základě protiprávního jednání **obž. Ing. Vladimíra Halenky** k vyřazení předem vytipovaného majetku - tedy motorů k vojenské technice, které jsou předmětem obžaloby, oba porušili, a to obž. Ing. Lachman z pozice ředitele odboru pro nakládání s nepotřebným majetkem sekce správy majetku MO a obž. Ing. Pavlík z pozice vedoucího ONNM svá oprávněním hospodařit s majetkem resortu MO s odbornou péčí, a to tak, aby neodůvodněně nesnižovali výnos z majetku státu a z **podnětu obž. Ing. Veřmiřovského** tak umožnili vytvořením podmínek pro uzavření žalované Smlouvy o úplatném převodu majetku do práva hospodařit mezi MO a VOP (tedy smlouvou č. 101806013 ze dne 19.3.2010) a ve vzájemné součinnosti tak umožnili úplatný převod celkem 105 kusů vznětových motorů BVP-1 typu UTD -20 do majetku společnosti VOP-026 **za částku 11.478.600,- Kč** (tedy 109.620,- Kč za kus), která celkem 100 ks těchto motorů dále převedl kupní smlouvou č. 69/11/10 ze dne 16.4.2010 na spol. Excalibur Army, a to za cenu 16. 961.000,-Kč (tedy 169.610 Kč za kus), přičemž **dle obžaloby žádná z uvedených převodních cen neodpovídala ceně obvyklé**, přičemž **obž. Ing. Veřmiřovský** se měl v tomto případě svého jednání dopustit **prostřednictvím Ing. Martina Smolky**, který měl jednat z jeho výhradního pokynu, aniž mu byly známy konkrétní okolnosti při nakládání VOP-026 s převedeným nepotřebným majetkem MO, o němž mělo být MO v žádosti o odprodej nepravdivě obž. Ing. Veřmiřovským tvrzeno, že jde o v majetek, určený pro opravy ve prospěch AČR. Zcela totožného jednání se měli dopustit všichni výše uvedení obžalovaní v souvislosti s uzavíráním Smlouvy č. 131803109 ze dne 2.5.2013, kterou převedlo MO na VOP CZ celkem 111 ks motorů typu UTD-20 do BVP -1 a dále celkem 23 ks tankových motorů typu V-46.6 a 1 ks tankového motoru V 55-AM2 do majetku společnosti VOP CZ **za celkovou částku**

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová

12.001.467,69,- Kč, která se pokusila převést všechny nabyté motory převést kupní smlouvou č. 204/2013/S/2/ŘUO-141 dne 26.6. 2013 na VOP Trenčín, a to za celkovou částku **20.355.800,-Kč**. K naplnění uzavřené smlouvy s VOP Trenčín však nedošlo, neboť smluvní vztah byl zrušen Ministrem obrany ČR sv. Ing. Pickem.

152. **Obž. Ing. Lachman** se tedy konkrétně měl podílet na nezákonném jednání, vedoucím ke vzniku škody ČR tím, že nevydal při nakládání s žalovaným nepotřebným majetkem pokyn ke konání veřejné obchodní soutěže **a obž. Ing. Pavlík tím**, že měl stanovit pro převod majetku cenu obvyklou tzv. rozpuštěním ceny v ISL ačkoliv u motorů UTD -20 šlo o komoditu, která nebyla v minulosti předmětem obchodních veřejných soutěží a její cena tak nemohla být „rozpuštěním ceny“ stanovena. Oba obžalovaní po předchozím nezákonném jednání Ing. Halenky tak měli zajistit, aby státní samostatný hospodářský subjekt - VOP- 026 a následně též VOP CZ, **tedy státní podniky**, zřízené jejich zaměstnavatelem ministerstvem obrany, **zastupované v době obou stíhaných převodů majetku obž. Ing. Veřmiřovským** jako statutárním orgánem, mohly získat předmětné vyřazené náhradní díly – především motory do BVP -1 typu uTD-20 a dále tankové motory typu V-46.6 a V 55-AM2 do majetku výrazně pod tržní cenou tohoto majetku, ačkoliv se jednalo **o majetek první kategorie, který byl v bezvadném stavu a určen k okamžitému použití**. Tímto svým jednáním, kterého se měli opakovaně dopustit jednak v průběhu prosince a ledna roku 2010 a dále v průběhu jarních měsíců roku 2013, **měli obž. Ing. Lachman a obž. Ing. Pavlík** naplnit zákonné znaky zločinu porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 odst.1,3 tr. zákoníku, který spravovali s rozporu se svými zákonnými povinnostmi i interními předpisy MO a měli tak způsobit státu škodu velkého rozsahu, přičemž současně v jednočinném souběhu **měli obžalovaní Ing. Lachman, Ing. Pavlík a Ing. Halenka** naplnit zákonné znaky zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst.1 písm. a), 3 písm. b) tr. zákoníku, když **měli být při výkonu své pravomoci jako úřední osoby postupovat způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, vedeni úmyslem opatřit jinému neoprávněný prospěch a ČR škodu, jíž způsobili ve značném rozsahu**.

153. **Obž. Ing. Veřmiřovský** pak měl všem třem obžalovaným v případě uzavření smluv mezi MO a VOP poskytnout pomoc k žalovanému jednání a v souvislosti s dalším převodem majetku VOP-026 na spol. Excalibur Army a z VOP CZ na VOP Trenčín se měl sám dopustit totožné trestné činnosti a v postavení statutárního orgánu obou státních podniků naplnit zákonné znaky zločinu porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 odst.1,3 tr. zákoníku, v jednočinném souběhu se zvláště závazným zločinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst.1 písm. a), 3 písm. b) tr. zákoníku.

154. V případě Smlouvy č. 101806013 ze dne 19.3.2010 tak **všichni obžalovaní měli v důsledku svého jednání způsobit ČR škodu ve výši 13. 952. 400,-Kč**, v případě Smlouvy č. 131803109 ke škodlivému následku nedošlo, přičemž škoda, která by byla České republice způsobena v případě realizace již uzavřené smlouvy **měla dle obžaloby dosáhnout výše 28.930.032,-Kč**. **Obž. Ing. Veřmiřovský** sám měl dále uzavřením smlouvy mezi VOP -026 a spol. Excalibur Army způsobit VOP-026 škodu ve **výši 7.258.660.- Kč** a při realizaci

smlouvy mezi VOP CZ a VOP Trenčín se měl pokusit způsobit škodu VOP CZ **ve výši 20.575.700,- Kč.**

155. V průběhu dokazování však bylo nepochybně prokázáno, že způsob, jakým byl vyřazován majetek Mo v AČR, a to majetek jednak nadbytečný (včetně majetku nového dlouhodobě skladovaného) tak majetek nepotřebný, procházelo cestou tzv. zdola, byť rozhodnutí o snížení zásob armády činili nejvyšší představitelé. Z výpovědí svědků - zejména **sv. Souhrady** jako náčelníka odboru technického zabezpečení Agentury logistiky, **sv. Weisse** jako pracovníka logistiky na nižší úrovni, **sv. Ing. Linharta** - m.j. náčelníka sekce majetkových uskupení, člena Komise pro NNM a člena dozorčí rady VOP, **který vyloučil** při vyřazování žalovaného majetku jakýkoli odchylný postup od běžné praxe, majetkových manažerů jednotlivých vojenských uskupení – např. **sv. Kolmaše** a dalších, jakož i z předložených listinných důkazů (úkolového lístku s pokyny k vyřízení požadavku VOP, rozhodnutí náčelníka GŠ AČR, zápisů z Komise pro NN) soud vzal za prokázané, že k vyřazování nepotřebného majetku bylo dlouhodobě zpracovaných systémem postupů logistiky AČR, která se řídila ustálenými postupy. Tedy o rozsahu vyřazovaného majetku ze skladových zásob AČR rozhodoval náčelník generálního štábu AČR, obž. Ing. Halenka jako ředitel sekce logistiky dával pokyn k realizaci, ale jaká konkrétní část majetku se vyřadí - tedy faktická realizace a výběr konkrétních náhradních dílů ze skladových zásob náležela jednotlivým nižším důstojníkům v jednotlivých skladech na území České republiky, a to majetkovým manažerům, skladníkům a dalším zaměstnancům jednotlivých vojenských zařízení, v nichž byly náhradní díly až do doby uhrazení kupní ceny uskladněny. **Nebyl to tedy obž. Ing. Halenka, který by rozhodoval o tom, kdy a jaké konkrétní motory se budou vyřazovat, v jakém množství, nezkoumal ani neměl možnost zkoumat kvalitu vyřazovaných motorů, zabalených po léta v několikanásobném obalu a uložených takto v kontejnerech a neměl možnost ovlivnit rozhodnutí ani svých nadřízených, natož pak vzdálených majetkových manažerů či skladníků . Po vyřazení majetku jako nepotřebného pak neměl žádnou rozhodovací pravomoc při nakládání s tímto majetkem, když tento majetek - a to pouze ve virtuální podobě v systému ISL – přešel do nakládání ONNM, kde o konečném způsobu využití vyřazeného majetku rozhodovala mnohočetná komise, složená z odborníků různých profesí – a to po předchozím předložení všech podkladů pro rozhodnutí včetně podkladů pro srovnání cen z ISL , k nimž většina členů komise měla přístup, přičemž všichni členové byli o předmětu projednávaných majetkových dispozic předem informováni a mohli si předem vyžádat i dodatkové informace.**

156. Na základě provedeného dokazování, a to především výsledku desítek svědků, včetně techniků, **kterí za skladové hospodářství byli odpovědní a s majetkem armády na rozdíl od obž. Ing. Halenky osobně nakládali**, bylo dále soudem zjištěno, že skladové prostory, v nichž byly motory ukládány (- a to už od 90. let, kdy se minimálně část motorů stěhovali z území Slovenské republiky do ČR po rozpadu federace), byly nevětrané, minimálně po větší část doby skladování netemperované, mohlo jít i o kryté přístřešky a je **důvodný předpoklad, že se náhradní díly neuchovávali dle striktních vnitřních předpisů , na jejichž realizaci chyběly finanční prostředky , ale že se též v průběhu skladování mohly (a to minimálně zčásti při uskladnění motorů ve 2 řadách nad sebou) stát obětí záplav**, jak vyplývá z výpovědí některých svědků i obecně známých informací o rozsahu povodní v letech 1997 až 2002 na Orlickoústecku, jakož i z fotodokumentace areálu, který je v bezprostředním dosahu

řeky Orlice a na fotodokumentaci jsou dobře pozorovatelné zcela zrezivělé obaly od motorů v přístřešcích,, přiléhajícím ke skladům- kde dle výpovědi svědků mohly být motory dokonce skladovány před odevzdáním skladu č. 22 odcházející sovětskou armádou AČR a před rekonstrukcí tohoto skladu do podoby, v níž ji zachytily OČTŘ v trestním spise. **Z výslechu svědků považuje soud za zásadní** k ověření okolností skladování posuzovaných motorů, jejich kvalitě, údržbě i možnosti zjistit reálně stav každého konkrétního motoru i jeho funkčnost před prodejem, především výslechy zejména **náčelníka zásobovací základny VZ Ústí nad Orlicí Ing. Štefana** (který uvedl, že ještě v r. 2008 byly motory shromážděné po různých objektech VZ a až z jeho podnětu se soustředili do skladu č. 22 po krátkodobé konzervaci, když na dlouhodobé konzervace ani revize nebyly prostředky), referenta majetkové správy VUZ Ústí nad Orlicí **svědka Antonína Punčocháře** (který si je jistý absencí jakékoli provedené revize na motorech a prováděným jen částečných konzervací a vypovídal o masivnímu zasažení areálu VZ povodněmi v letech 1997 a 2002), referenta majetkové správy VOP **Štěpánov sv. Ing. Kolmaše, výpověď sv. Kaplana z přípravného řízení**, sv. Vítka a dalších zaměstnanců VZ Ústí nad Orlicí včetně **sv. Ing. Tymly**, který podrobně popsal, jak se motory ze 70. a 80. let do VZ Ústí nad Orlicí dostaly a jak s nimi bylo dále nakládáno, jakož i bývalého mistra motorárny VOP Šternberk **sv. Palúcha** (který s motory od 80.let ve VOP pracoval a tyto servisoval, **který soudu podrobně objasnil jak dobu posledních revizí motorů počátkem 90. let, tak okolnosti skladování a údržby motorů a specifika oprav při prošlých revizích i časový rozsah oprav ke zprovoznění dlouhodobě skladovaného motoru do stavu provozuschopného ve vojenské technice a poskytl soudu cenné informace též ke zjištění konkrétního data výroby všech převáděných náhradních dílu z čísla motoru. Soud tak z výše uvedených důkazů vzal za prokázané, že v průběhu skladování nejpozději od první poloviny 90. let, nebyla na převáděných motorech prováděna žádná větší údržba s výjimkou možné krátkodobé konzervace, která ani u jednoho z převáděných kusů bezpečně prokázána nebyla, ale nebyla ani vyloučena. Bezpečně však bylo prokázáno , že u všech převáděných motorů absentovaly revize, které byly nutnou podmínkou k zařazení těchto náhradních dílů do kategorie I., tedy do kategorie dílů okamžitě použitelných v úrovni dílů nových. Formální zařazení prodávaných motorů v kategorii I., tedy bylo pouze fikcí, která v realitě narazila na ekonomické limity MO. **Obžaloba dále staví trestní odpovědnost za následek, tedy za vznik škody, způsobené státu, na znaleckém posudku znalce Ing. Řeháka.** V průběhu dokazování v hlavním líčení, a to především osobním výsledkem znalce Ing. Řeháka, bylo zjištěno, že tento nemá v oboru bojových vozidel a bojové techniky žádné zkušenosti, v minulosti nikdy s takovou technikou nepřišel do kontaktu, natož aby ji oceňoval, jeho informace jsou velmi kusé a známé nikoli z praxe, ale především z návštěvy muzea a webových stránek. Samotný stav prodávaných motorů mu byl deklarován pouze ústně, a to policejním radou ve věci činným, s nímž si dle poznámek ve spisu znalec tyká a v kontextu další okolností zpracování posudku a finanční odměny za zpracované znalecké posudky vzbuzuje dokonce pochybnosti o své nestrannosti. O poskytování „objektivních“ informací o stavu posuzované techniky, které znalec do svého posudku bez dalšího převzal, konečně svědčí i úřední záznamy ve spise založené, kde policejní komisař opakovaně uvádí, že instruoval znalce o kvalitě motorů a činil vlastní závěry o tom, jak musely motory vypadat, ačkoliv pro svá tvrzení neměl žádný reálný podklad. **Pro posouzení věci je nutné si uvědomit, že žádný z motorů, převedených na základě smlouvy mezi MO a VOP-026 a spol. Excalibur Army z března až května 2010 neměla policie fyzicky k dispozici, ale stejně tak orgány činné v trestním řízení neopatřily****

žádný z převedených motorů k bojovým vozidlům pěchoty a k tankům, které se po zrušení převodu mezi MO a VOP CZ staly součástí veřejné obchodní soutěže v září 2013, a to přesto, že dle výpovědi svědka Drdy jako oznamovatele „trestné činnosti“ byly v době zahájení trestního stíhání a provádění vyšetřovacích úkonů tyto motory k dispozici, a to alespoň zčásti – a to ve skladech spol. STV Group. Skutečný stav prodaných náhradních dílů tak nelze již dodatečně objektivizovat, stejně jako nelze zcela přesně objektivizovat ani jejich hodnotu. Oproti znalci Ing. Řehákovi, další slyšený znalec, Ing. Stodola, odborník na problematiku bojové techniky a letitý znalec se specializací na vojenskou techniku, jako pedagog vyučující na Univerzitě obrany a tvořící v minulosti celé koncepce ošetřování a údržby motorů a dalších strojních zařízení ve správě AČR, vysvětlil metodiku postupu, metodiku oceňování a jednoznačně vyvrátil závěry Ing. Řeháka jako mylné a ničím nepodložené, což konečně dokáže bez větších odborných znalostí i soud. Oproti Ing. Řehákovi zkoumal Ing. Stodola jeden z motorů stejného typu, vyrobený v období, do něhož spadají prodávané motory, vysvětlil, jakým způsobem dospěl k závěrům o ocenění takových motorů, a dospěl k závěru, že cena cca 100 tisíc za 1 kus motoru UTD-20, skladovaného ve skladech AČR k níž dospěl, byla dokonce nižší než cena, za kterou úplatně převedlo ministerstvo obrany v roce 2010 tyto motory na VOP-026- tedy že MO realizovalo zisk.. Hodnota jednotlivých motorů, z níž vycházel Ing. Řehák, a to pouze na základě nabídkové ceny společnosti STV Group pana Drdy, snažícího se dle svých slov nikoli za tyto peníze náhradní motory odkoupit, ale pouze zrušit probíhající převod, je nejen dle znaleckých závěrů, ale i dle zcela prostého selského rozumu pro posouzení věci, natož pak pro trestní odpovědnost obžalovaných při nakládání s majetkem státu a státního podniku, irrelevantní. Z provedených důkazů, včetně samotné výpovědi svědka Drdy, v konfrontaci s listinami, předloženými ministru obrany, v nichž se sv. Drda zavázal v přímém převodu nakoupit veškerou nabízenou techniku, zejména veškeré motory UTD-20 i tankové motory (aniž tak ve vyhlášené veřejné obchodní soutěži učinil), a to za ceny, které nebyly na trhu běžné, což vyplývá ze skutečnosti, že značná část motorů byla odkoupena jinými subjekty a část motorů zůstalo ministerstvu obrany k dispozici, neboť o ně nebyl zájem. Z provedeného odposlechu mezi svědkem Strnadem a zástupcem spol. Real Trade Ing. Paulíkem i účetní spol. Excalibur Army naopak vyplývá, že z pokynu svědka Strnada byly po zrušeném pokusu o prodej do Trenčína jednotlivé motory sice pro spol. Excalibur Army nakoupeny, jejich cena však byla tak vysoká, že byl velký problém, aby je společnost vůbec byla schopna zaplatit. Celý odposlech hovoru jednoznačně dokumentuje snahu spol. Excalibur Army nakoupit motory za každou cenu, a to při vědomí extrémní nevýhodnosti této koupě pro další podnikání v důsledku nutnosti splnit předem nasmlouvanou zakázku. Všechny výše citované důkazy vedou soud k závěru, že cena, za kterou byly motory UTD-20 v březnu 2010 úplatně převedeny z ministerstva obrany na společnost VOP-026, a následně předprodány spol. Excalibur Army, byly prodávány za cenu, u níž nebylo prokázáno, že by byla stáří a způsobu údržby po celou dobu skladování AČR přiměřená, naopak z provedeného dokazování vyplývá, že hodnota náhradní dílů odpovídala dalším prodejm této komodity a ničím tak nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaných Ing. Pavlíka a Ing. Lachmana, že ceny zboží vycházeli z cen zjištěných v systému ISL- o čemž svědčí i zápisy Komise pro nakládání s nepotřebným majetkem. Samotná skutečnost, že v zápisu z komise je uváděn jako způsob prodeje pouze VOS nemá na trestní odpovědnost obžalovaných zaměstnanců ONNM vliv, neboť ze svědeckých

výpovědí všech osob, které se s tímto systémem setkali – jakož i ze záznamu z ISL ve spisu založeného je zjevné, že tento porovnával pouze jedinou cenu, a to cenu převodu (bez ohledu na formu úplatného převodu). Z výpovědi svědka Ing. Vacka (zpracovatele smlouvy č. 101806113 a dalších) i sv. Němce (zpracovatele smlouvy č. 131803109 a dalších) soud ověřil jako nesprávné tvrzení obžaloby, že to měli být právě obž. ing. Pavlík za účasti obž. Lachmanna, kteří se na tvorbě cen podíleli a uváděli svými informacemi Komisy v omyl a dále soud zjistil, že obě smlouvy vycházeli z průměrných cen v ISLU, které zpracovatelé z ONNM popsali tak, že cenu zjišťovaly ze všech uskutečněných prodejů, v ISL uvedených (popř. i „rozpuštěných“) přičemž vylučovali pouze prodeje bezúplatné a neprodané položky. Soud tak má za nepochybně prokázané, že vznik škody na majetku státu prokázán nebyl, natož pak v příčinné souvislosti s žalovaným jednáním obžalovaných a obžalovaní tak svým jednáním nemohli naplnit ani po subjektivní stránce, ani po stránce objektivní zákonné znaky skutkových podstat žádného z žalovaných trestných činů, přičemž v žalovaných skutcích soud neshledal ani naplnění skutkové podstaty případně jiného trestného činu.

157. Zákonným znakem **skutkové podstaty zločinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 tr. zákoníku** je úmyslné jednání pachatele, který jako speciální subjekt – tedy osoba vázaná smluvní či zákonnou odpovědností za svěřený majetek, svoji povinnost úmyslně poruší a jinému tím způsobí škodu, v žalovaném případě škodu velkého rozsahu, tedy přesahující částku 5.000.000,-Kč - vznik škody, který prokázán obžalovaným při převodech majetku nebyl, je tak zákonným znakem skutkové podstaty žalovaného tr. činu a **absence vzniku škody tak činí již sama o sobě obžalované za stíhané jednání beztrestným** pro nedostatek naplnění objektivní stránky stíhaného zločinu.

158. Pokud jde o žalovaný zvláště závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby dle ust. § 329 odst. 1 písm. c), odst. 3 písm. a), b) tr. zákoníku, soud konstatuje, že obžalovaní Ing. Lachman, Ing. Pavlík a Ing. Halenka nepochybně ve vztahu ke svěřenému majetku jednali v postavení **úřední osoby**, tedy v postavení speciálního subjektu ve smyslu § 114 odst. 1 tr. zákoníku, tedy při vyřazování majetku (obž. Ing. Halenka) a rozhodování o nakládání s vyřazeným majetkem zastupovali orgán státní správy při plnění úkolu státu, v rámci svěřené pravomoci pro plnění těchto úkolů. Jde-li o objektivní stránku shora uvedeného tr. činu, je třeba připomenout, že pro samotné naplnění základní skutkové podstaty tr. činu dle § 329 odst. 1 tr. zákoníku zákon vznik škody nevyžaduje, postačí prokázat speciálnímu pachateli jednání v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu či opatřit sobě či jinému neoprávněný prospěch – a to bez ohledu na skutečnost, zda následek (resp. účinek) v podobě vzniku škody nastal či nikoli. Citovaný znak subjektivní stránky „v úmyslu způsobit...“ **charakterizuje motiv čili pohnutku pachatele** (viz ŠÁMAL, Pavel. Trestní zákoník: komentář. 2. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2012. str. 3145 Velké komentáře) a vyjadřuje **tzv. úmysl přesahující objektivní stránku trestného činu** (též obmysl jako konečný účel, cíl jednání, tzv. dolus coloratus, viz usnesení NS ČR, sp.zn. 5 Tdo 1475/2015 ze dne 23.11.2016, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek NS ČR pod číslem 14/2018, dále pak např. usnesení NS ČR sp.zn. 7 Tdo 72/2010 ze dne 17.2.2010 nebo usnesení NS ČR sp.zn. 8 Tdo 523/2016 ze dne 27.9.2016 nebo dále Jelínek, Jirí. Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část. 2.

aktualizované a doplněné vydání., str. 768, Praha: Leges, 2012. Student /Leges/). Ani tento specifický znak skutkové podstaty žalovaného zvláště závažného zločinu soud po provedeném dokazování neshledal, neboť nebylo prokázáno, že by obžalovaní měli jakýkoli úmysl způsobit státu škodu - naopak bylo prokázáno, že obžalovaní Ing. Lachman a Ing. Pavlík byli letitými oddanými úředníky MO, obž. Ing. Halenka pak nejen respektovaným specialistou na logistiku AČR v dobách dělení armády a zásadní nutnost změn, související se vstupem ČR do NATO a splnění všech závazků, k nimž se ČR při vstupu do vojenského uskupení zavázala – a to včetně nutné modernizace armády a přechod na armádu profesionální, ale též zasloužilým vojákem v činné službě na zahraničních misích, jak vyplývá z výpovědí soudem slyšených svědků.

159. **Žádnému z obžalovaných** současně nebyl prokázán úmysl při výkonu svých pracovních povinností způsobit státu škodu, ať již ve formě pachatelství, či snad dokonce žalovaného návodu u obž. Ing. Veřmiřovského v bodech I/1,2 a II/1,2 obžaloby, který se prvního žalovaného skutku vůbec neúčastnil a dokonce o něm neměl ani tušení, v případě druhém pak v r. 2013 jednal zcela transparentně, smluvní vztah uzavíral za současného generování nezanedbatelného zisku pro VOP CZ a.s. a na základě dohod, dlouhodobě chystaných při spolupráci AČR a Armády Slovenské republiky, které slibovaly modernizace armády za součinnosti nově vyvinutých technologií při zachování zaměstnanosti VOP CZ. U všech obžalovaných pro objektivní posouzení objektivní i subjektivní stránky jejich jednání je nezbytně nutné porovnat výpovědi svědků a znalců s listinnými důkazy - jednak obsah žalovaných smluv s dalšími v té době uzavíranými smluvními vztahy a cenami, ze které byl stejný či obdobný majetek převáděn, se způsobem, jakým opakovaně rozhodovala komise pro nakládání s nepotřebným movitým majetkem a obsahem těchto rozhodnutí včetně jednotného hlasování o navržených postupech ONNM, o prokázané skutečnosti, že obě smlouvy byly uzavírány za obdobných podmínek, byť u prvního žalovaného smluvního vztahu byl Ing. Ivaničem a Ing. Smolkou uveden nepravdivý úmysl o budoucím způsobu nakládání s převedeným majetkem státu, který však dle závěru soudu neměl ani na rozhodnutí o převodu majetku ani na cenu převodu náhradních dílů zásadní vliv, neboť svědecky bylo prokázáno, že armáda ve VOP náhradní díly nedeponovala, ale v případě požadavku na opravu si dodávala náhradní díly vlastní, které měla uložené ve vlastních skladech – v tomto případě ve VZ v Ústí nad Orlicí. **Při posouzení závěru jednotlivých znalců** ve věci stanovení odborného odhadu ceny typově shodných motorů UTD 20 a V-46.6 a V55-AM2 při konfrontaci s cenami, za které prodávala náhradní díly spol. Excalibur Army soud konstatuje, **že tyto ceny nejde porovnávat**, neboť na jedné straně **stojí materiál formálně nový, ale absencí dlouhodobé údržby neschopný provozu**, prodáváný v balíku s dalšími méně lukrativními náhradními díly, **bez jakékoli záruky – a to včetně záruky shodnosti shody** motoru s příkládanou dokumentací, na druhé straně se prodává (či zprostředkovává prodej) náhradní díl se zárukou zákazníkovi, který bude techniku užívat v boji, tedy musí být po kompletní repasi, s vnější úpravou, často dodávána za speciálních podmínek s bonusy (např. neplaceným servisem, několika kusy zdarma atd.). Okolnosti kvality a uskladnění motorů do tanků v případě všech smluv, které jsou obsaženy ve spis. materiálu byly obdobné a plně odpovídají závěrům jak **Ing. Stodoly**, tak **Ing. Miroslava Bočka** – který dle výpisu z OR byl v letech 1989 – 1991 zástupcem ředitele VOP-026, tedy není důvod jakkoli pochybovat o jeho odborné erudici a

znaleckých závěrech podložených praxí v oboru. Žádný důvod neměl soud ani u znaleckého zkoumání, který **Ing. Stodola na žádost PČR provedl v přípravném řízení, a které orgány činné v trestním řízení, přestože šlo o důkazy, s nimiž se byli povinni vypořádat, do spisu vůbec nezaložily.**

160. Tento **nezákonný postup orgánů činných v trestním řízení** však v důsledku dodatečného předložení obou znaleckých posudků byl v řízení před soudem napraven, doplněn osobním výslechem znalce ing. Stodoly ke zpracovaným posudkům, jehož závěry – i ve srovnání s dalšími znaleckými posudky ing. Bočka v téže trestní věci a ing. Semely při posouzení obdobných náhradních dílů, logicky doplňují další důkazy ve věci provedené a umožňují nalézacímu soudu provést při kompletním hodnocení všech důkazů jednoznačné závěry o skutkových okolnostech stíhaného jednání i o prokázané vině – resp. nevinně obžalovaných. **Důvody nezákonného postupu konkrétních osob, které se podílely v přípravném řízení na zatajení zásadního důkazu v trestním řízení pak není oprávněn zkoumat nalézací soud, ale orgány těmto osobám nadřízené. Soud pouze poukazuje na nezákonný postup orgánů činných v přípravném řízení jako na okolnost, která významně ovlivnila jak samotný akt zahájení trestního stíhání, tak průběh i délku trestního řízení, přičemž tak činí pouze v rámci hodnocení provedených důkazů a jejich zákonných podmínek.**

161. Pokud se týče **žalovaného jednání pod bodem III/1, 2 obžaloby, které mělo navazovat na vyvedení jednotlivé techniky, tedy žalovaných motorů z majetku státu do majetku VOP, (ať už VOP-026, či VOP CZ), v obou případech je stíhán obž. Ing. Veřmiřovský** za to, že **tento majetek na MO vylákal, přestože věděl, že jej nebude používat pro opravářenskou činnost, ani ve prospěch armády, a dále ho přeprodal se ziskem dalším společností.** Zde bylo provedeno podrobné dokazování včetně listin, získaných z veřejně dostupných zdrojů – tedy z Obchodního rejstříku, z nichž soud zjistil, že spol. VOP-026 jako státní podnik zřízený ministerstvem obrany a následně též VOP CZ státní podnik, jehož zřizovatelem bylo taktéž ministerstvo obrany, se dlouhodobě potýkal s nedostatkem zakázek od státu při povinnosti zachovat státu ve vojenském opravářenském podniku pracovní síly schopné opravovat vojenskou techniku. Za těchto okolností neměl ředitel vojenského opravářského podniku žádnou jinou možnost jak udržovat v chodu podnik, zavázaný opravářenskou činností ve prospěch AČR, jejíž zakázky se v žalovaném období zejména r. 2013 rapidně snižovaly jak udržet odbornost svých techniků i zachovat ekonomickou samostatnost VOP, než přijímat zakázky od jiných firem, tedy firem soukromých. Konečně fundovanost a výsledky, které měl při vedení VOP-025 Nový Jičín měl jej předurčili pro vedení společného –sloučeného podniku VOP CZ, který převzal i jeho dosavadní ekonomickou strategii, kterou MO považovalo za přínosnou, přičemž dle vyjádření generálního sekretáře MO – sv. Jana Vylity právě VOP CZ byl podnikem, v němž jako jednom z mála při hloubkové kontrole audit neodhalil žádné zásadní nesrovnalosti. Obž. Ing. Veřmiřovský se výročních zprávách, vkládaných mj. i do obchodního rejstříku, netajil tím, že hlavním partnerem a dodavatelem práce pro VOP je spol. Excalibur Army. Obžalovaný se v trestním řízení hájil tím, že ač se na smlouvě z dubna 2010 nijak nepodílel, z dokumentace vyplývá, že VOP-026 opravovala motory UTD-20, které smlouvou ze dne 16. dubna 2010 převedla v počtu 100 kusů na spol. Excalibur Army a dále že cena, za kterou jednotlivé motory spol. Excalibur Army VOP prodala, byla výrazně vyšší než nákupní

cena těchto motorů, a to přesto, že společnost VOP na nich neprovedla v době prodeje žádné práce. Tyto práce prováděla až následně, což je tvrzení, které se ani v průběhu přípravného řízení, ani v průběhu hlavního líčení nepodařilo vyvrátit, neboť VOP CZ již žádnou dokumentací k zakázkám roku 2010 nedisponuje a je nutno s ní tedy nakládat jako s informací pravdivou, dokud nebude prokázán opak. Na výzvu soudu, spol. Excalibur Army vyžádané podklady oproti VOP CZ dodala a soud nemá důvod je zpochybňovat. Za situace, kdy obž. Ing. Veřmiřovský smlouvu z 16. dubna 2010 neuzavřel, nemůže být za toto jednání stíhán, natož odsouzen. Stejně tak ale neshledal soud obž. Ing. Veřmiřovského odpovědným za pokus porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 220/1,3 tr. zákoníku, neboť pokud obžalovaný jako statutární orgán nakoupil od MO smlouvou z 18.4.2013 tankové motory i motory k bojovým vozidlům pěchoty a smlouvou z 26.6.2013 převedl tento majetek na VOP Trenčín, za výše popsáných podmínek, realizoval (respektive měl v úmyslu realizovat) společnosti VOP CZ zisk z rozdílu ceny nákupní a prodejní a nemůže tak být odpovědný za porušování povinnosti při správě majetku tohoto státního podniku, natož pak za potenciální vznik škody, vyčíslené rozdílem hypotetické hodnoty (vyčíslené znalcem Ing. Řehákem), kopírujícím nabídku sv. Drdy, kterou tento sám v dopise ministru obrany označil za na trhu nedosažitelnou.

162. **Při hodnocení obvyklé ceny jednotlivých náhradních dílů**, je pak třeba poukázat též na problematické srovnání státního zástupce, který srovnává i v dodatečně předložených listinných důkazech (ovšem blíže nedoloženým rozpisem práce a materiálu) prodej jednoho kusu motoru za situace akutní potřeby nákupu takového náhradního dílu, a hromadný odprodej majetku za situace, kdy se odprodávaly náhradní díly v desítkách či stovkách při likvidaci podstatného obsahu skladů, a to bez záruky a ve společném balíku s dalším špatně prodejným či neprodejným materiálem. Tak, jak je skutek popsán v obžalobě, je totiž vytržen z kontextu celé situace změn, neboť v dubnu roku 2010 bylo společně se smlouvou č. 101806013 na převod 105 kusů motorů UTD-20 převáděno dalšími 2 smlouvami (s koncovkou 012 a 014) v jediném balíku prodáváno souběžně dále téměř 300 kusů dalších položek, které byly součástí společné zakázky a jako velký celek tak výrazně ovlivňovaly cenu celého kontraktu, smlouvou č. 131803109 pak bylo převáděno celkem více než 1578 položek náhradních dílů, z nichž žalované motory činí jen malou, byť ekonomicky významnou část kontraktu.

163. **Jedinou skutečností, kterou soud oproti obhajobě považuje za prokázanou, je skutečnost, že následkem uzavření Smluv o úplatném převodu majetku státu do práva s ním hospodařit VOP nedošlo pouze k převodu oprávnění disponovat s tímto majetkem, ale k faktické koupi tohoto majetku, s nímž byl oprávněn VOP dále nakládat jako s majetkem vlastním – přičemž terminologie je pravděpodobně pozůstatkem staré úpravy zákona o státního podniku. O stejné skutečnosti svědčí i zápisy Komise, které nazývají úplatu ze smlouvy za cenu „kupní“ a jako taková byla též součástí systému ISL. S ohledem na absenci prokázané škody však tato okolnost nemá pro závěry soudu o vině obžalovaných relevantní význam.**

164. Na základě takto prokázaných skutečností pak soud dospěl k závěru, že po rozsáhlém dokazování je jednoznačně prokázáno, že skutek, který je předmětem obžaloby, se stal, neboť k uzavření kupních smluv došlo, není však trestným činem, neboť stíhaným jednáním nevznikla ČR škoda jako zákonný znak porušování povinností

při správně cizího majetku a nebylo ani prokázáno, že by obžalovaní úmyslně porušili své povinnosti dané jim zákonem či jiným právním předpisem, vedeni pohnutkou způsobit státu škodu či zajistit třetí osobě ekonomickou výhodu.

165. **Z těchto důvodů tedy není na místě zprostit obžalované obžaloby podle § 226 písm. a) tr. řádu, jak navrhovala obhajoba, neboť skutek se stal, ale není trestným činem, a důvodem ke zproštění je pak důvod ustanovení § 226 písm. b) tr. řádu.** Pokud se jedná o jedinou výjimku, kdy **obž. Ing. Veřmiřovskému** je kladeno obžalobou za vinu, že se dopustil v jednom případě stíhaného skutku prostřednictvím nic netušícího ekonomického náměstka a svého zástupce Ing. Smolky uzavřením smlouvy z března 2010, kdy Ing. Smolku jako ředitele pro uzavření smlouvy delegoval, bylo jednoznačně prokázáno, a to jak výsledkem obžalovaného, tak výsledkem svědka i listinnými důkazy, především samotnými smlouvami a e-mailovou komunikací obž. Ing. Veřmiřovského se svými spolupracovníky (včetně Ing. Ivaniče, který uzavření smlouvy zajišťoval), že to byl Ing. Smolka, který jednal o uzavření této smlouvy i o následném prodeji společně s Ing. Ivaničem z vlastní iniciativy, a to bez vědomí obž. Ing. Veřmiřovského, přičemž dle doložených listinných důkazů takových smluv ve prospěch spol. Excalibur Army provedly desítky. V daném případě by tedy skutek, týkající se obž. Ing. Veřmiřovského a uzavření smlouvy ze dne 17.3.2010 podléhal důvodu zproštění též dle **§ 226 písm. c) tr. řádu.** S ohledem na souběh obou zprošťujících důvodů, použil soud zákonný důvod pro obžalovaného příznivější – tedy shodně s ostatními obžalovanými i v tomto případě zákonný důvod dle § 226 písm. b) tr. řádu.

166. **Při rozhodování o náhradě škody** soud podle § 229 odst. 3 tr. řádu současně odkázal v plném rozsahu oba poškozené, kteří se připojili s nárokem na náhradu škody, na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 8 (osmi) dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku,
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká,
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci,
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání

bezodůvodného obohacení, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezodůvodného obohacení.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě 8 dnů ode dne jeho doručení nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně podle § 251 tr.ř. také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku přecházelo (§ 249 odst.1 tr.ř.).

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obviněného (§ 249 odst.2 tr.ř.).

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy (§ 249 odst.3 tr.ř.).

Právo odvolání nemohou s úspěchem uplatnit ty osoby, které se ho po vyhlášení rozsudku výslovně vzdaly.

Praha 21.12.2018

Mgr. Blanka Bedřichová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje : H. Hohinová